COLUMNA

Revista Colegiului Național „Traian”, Drobeta Turnu Severin,
Serie nouă, nr.4, mai 2021

MAI 2021

Colegiul Național „Traian”

ISSN 1841-0186

COLUMNA

MAI 2021

Colegiul Național „Traian”

Coordonatori :
prof. Mariana Gabi Dumitrașcu
prof.dr. Mihaela Oproiu
prof. Elisabeta Tămîș
prof. dr. Nicolae Prună

Redactor-șef :
prof. Daniela Tutunaru

Secretari:
Rodica Chivu
Cerasela Constantinescu
Veturia Dragomir

Colectivul de redacție :
prof. Bianca Răducan
prof. Gabriela MirelaMoraru
prof. Diana-Maria Fota
prof. Mirela-Laura Frățilă
prof. Raluca Simion
prof. Ghinea Maria
prof. Cornelia Nistor
prof. Drăgilă Grigorița
prof. dr. Mirela Pintea-Enea
prof. Nicole Crețescu
prof. Ileana Wisket
prof. Parișii Andreea
prof. Olenka Maria Dicu
prof. Ioana Andreca
prof. Gabriela Ungureanu
prof. Marica Pițt-Rada
prof. Ionel-Vasile Pițt-Rada

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE, **prof. dr. Oproiu Mihaela** …… 5

Sigla liceului…….. 6

Cluburile Colegiului Național „Traian”…… 7

Clubul de creație MIRADONIZ, **prof. Daniela Tutunaru** ……..…….. 9

IMPRESS, Clubul de dans al liceului, **Sara Teodorescu, prof. Bianca Răducan** 10

Gândirea critică dezvoltată la elevii traianiști, **prof. Gabriela Mirela Moraru, prof. Diana-Maria Fota**……..... 11

Clubul de desen și pictură „SIMPLU ȘI ABSTRACT”, **prof. Mirela-Laura Frățilă** ……. 13

Clubul de teatru ALTER EGO, Delia Falcan, **prof. Raluca Simion** 14

Clubul de robotică TRAIAN LEGO ROBO TEAM..... 15

Un alt proiect de impact - ***Şcoala sub soare,*** **Prof. Ghinea Maria** 16

Profesorii noștri

Pledoarie pentru lectură, **prof. Mariana Gabi Dumitrașcu, prof. Daniela Tutunaru**..... 18

Plantele și viața pe TERRA, **prof. Cornelia Nistor** ……..... 25

Diversitatea culturală – o provocare pentru progresul lumii contemporane, **prof. Drăgilă Grigorița** ……..…… 26

Școala Altfel în timp de pandemie, **prof. dr. Mirela Pintea-Enea** ……..… 29

BUSUIOC - OCICUM BASILICUM, **Prof. Cornelia Nistor** …….. 31

Grădina Liceului, **prof. dr. Nicolae Prună** ……..…. 33

Ce înseamnă „să fii fericit”?,**prof. Nicole Crețescu** ……..... 35

Chiar așa..., **prof. Ileana Wisket**..... 37

Uniforma elevilor Liceului, **prof. dr. Nicolae Prună** 39

Inteligențele multiple. Valențele instruirii diferențiate în învățământul românesc, **prof. Andreea Parișii** ……..….. 40

Amazingly Unusual Easter Traditions Around the World, **prof. Olenka Maria Dicu**……..……...41

Colegiul Național „Traian”- „Școală-ambasador a Parlamentului European”, **prof. coordonator Nicole Crețescu**…… 43

Criza morală a adolescenței, **prof. Ioana Andreca** 44

Tehnologii ale viitorului- Nanotehnologia, **prof. Gabriela UNGUREANU** 47

Locul și rolul limbii și literaturii române în învățământul preuniversitar, **prof. Elisabeta Tămîș ..**48

Impact HOPE Traian, **Profesor – facilitator Mihaela Oproiu** ……... 51

Aprilie și-o floare, **prof. Daniela Tutunaru** …… 52

Proiect transnațional, România – Republica MoldovaEducație online fără hotare“Simetria în jurul nostru”, **Prof. Marica Pițˆ-Rada** ……..…. 54

Matematică și informatică**, prof. Ionel-Vasile Pițˆ-Rada** 55

Eleviinoștri

Easter is here..., **Mihai Popescu** ……..…… 57

ADOLESCENTIN-ÎNCEPUTUL-, **Bianca Mănescu** …… 58

Eliberarea, **Apetri Anastasia** ……..… 59

Cafea, **Maria Plăviţu** ……. 60

Bec, **Cosmin-CristianDoandeș** ……..…. 61

Una dintreacelenopți, **Cristina Viţăl** ……..... 62

Când spectacolul se termină, **Delia Falcan** 62

Galben abanos, **Georgiana Boșomete** 64

Vals, **Georgiana Boșomete** 64

I am more than machinery, **Ana-Maria Colcea** ……. 65

Regret, **Iulia Surdu** …… 67

Vechi dor pribeag, **Mihai Popescu** ……...… 67

Nonculoare, **Mihai Popescu** ……..… 68

Nonculoarea unui sfârșit, **Evelyn Urucu** 68

Cuvintele unui om, **Florin Blendea** ……..... 71

Robert, **Ancuța Roman** 74

Timp, **Elena Iliescu** 75

Toți trandafirii mor cândva, **Luiza Stoian** 77

Tu ești pe jumătate înger, eu sunt pe jumătate demon, **Roxana Ciurel** ……..... 78

Recviem, **Tudor Raicu** …….. 79

Das Schlossder Möglichkeiten, **Oproiu Maria** ……..…… 81

Deutschland und sein Einfluss auf Europa, **Drinceanu Alexia** 82

Ostern in Deutschland, **Andreca Aida Anca** 83

Schülerleben in der Pandemie, **Lungu Radu, Lungu Ruxandra** 84

Gânduri din pandemie, **Mihărtescu Alexia** ……..….. 85

Totul s-a sfârșit…, **Mihutoniu Iasmina Florina** ……... 86

Cuvânt înainte

TRADIȚIA te însoțește pas cu pas, pentru că holurile școlii noastre poartă urme ale trecutului: de la bustul lui **TRAIAN** la plăci comemorative cu eroi traianiști care și-au adus jertfa de sânge pe glia străbună, la panouri cu olimpici de talie internațională sau cu foști elevi și profesori care au înnobilat imaginea acestui liceu.

Școala online s-a mutat în casele noastre, dar instituția de învățământ rămâne locul unde se desfășoară cu adevărat întregul proces instructiv-educativ. O sală de clasă fără elevi este doar un spațiu gol, pentru că lipsesc efervescența, entuziasmul și curiozitatea copiilor care dau viață procesului de predare-învățare.

Prestigiul colegiului nostru se datorează nu doar elevilor care au devenit adulți și practică meserii apreciate în țară sau în străinătate, ci și profesorilor care i-au îndrumat și le-au deschis aripile spre orizonturi largi. Toți sunt mândri pentru că spiritul traianist le-a revelat potențialul care i-a ajutat să se pună în valoare.

LA MULȚI ANI COLEGIULUI NAȚIONAL "TRAIAN'!

15 mai 2021
Prof. dr. Oproiu Mihaela

SIGLA COLEGIULUI- SEMNIFICAŢII, SIMBOL, VALOARE

Imaginile si simbolurile nu sunt creații arbitrare, necesitatea lor este de a dezvălui cele mai secrete modalități ale ființei, asa cum observa M. Eliade. Purtăm cu noi valorile predecesorilor, le sporim, le diversificăm şi le transmitem la rândul nostru urmaşilor.

Elementul central al logoului- templul cu cele opt coloane, ilustrează rolul educaţiei şi al şcolii: de a clădi şi de a susţine. Educaţia reprezintă fundamentul construirii individuale, în vederea susţinerii colective a construcţiei majore care este umanitatea.

Asemenea templulului, semnificant al dimensiunii sacre pe care i-au conferit-o anticii, şcoala este locul ce uneşte materia şi spiritul. Templul este un rezumat al macrocosmosului, o imagine a omuluişi a lumii. Coloana reprezintă suportul, axa construcţiei şi reuneşte diversele nivele ale acesteia. Totodată simbolizează trăinicia şi garantează soliditatea edificiului.

Simbolurile principale ale siglei: templul, coloanele, cercul şi pătratul conciliază cele două domenii majore ale studiului: real şi uman. In raporturile dintre cerc şi pătrat există o distincţie şi o conciliere. Simbol de o mare anvergură socială, primul exprimă omogenitatea, continuitatea şi aspiraţia spre perfecțiune. Pătratul este simbolul materiei terestre şi al realităţii, al stagnării în perfecţiune.

Laurul, semnul gloriei şi al înţelepciunii, încununează toate eforturile noastre. Cununa de lauri este însă întreruptă de o emblemă ce reprezintă iniţialele colegiului; această întrerupere avertizează că niciodată cunoașterea nu va fi perfectă și de aceea trebuie să fie continuu susţinută de explorare. Căutarea este expresia libertăţii omului care a încercat întotdeauna să-şi depășească limitele, să se înalțe.

Nu în ultimul rând, fondul albastru întăreşte ideea creativităţii, a curiozităţii şi a înclinaţiei spre munca intelectuală. Puritatea culorii rezolvă contradicţiile şi alternanţele pe care le oferă viaţa.

În concluzie, sigla colegiului nostru este un îndemn la căutarea continuă, la aspiraţia spre perfecţiune, la încrederea în sine şi în solidaritatea umană .

prof. Daniela Tutunaru

Cluburile Colegiului Național „Traian”

După un an în care porțile școlii tradiționale au stat mai mult închise, am simțit greutatea cuvintelor pe care le rostea Spiru Haret cu un secol în urmă, când arăta că trebuie să apropiem școala de noi, „să o facem să fie iubită şi respectată, să fie centrul de unde să pornească curentele cele bune şi sănătoase pentru înălţarea şi întărirea neamului”.

Astăzi, dorința noastră este să menținem apropierea de școală, să păstrăm respectul și iubirea pentru această instituție.

Astfel s-a cristalizat ideea organizării unor întâlniri nonformale, în cadrul unor cluburi care aduc laolaltă copiii creativi, cu aptitudini și preocupări cultural-artistice. Bucuria întâlnirilor săptămânale și sentimentul apartenenței la un grup care prețuiește aceleași valori și se raportează la aceleași repere nu pot fi explicate în cuvinte. Cluburile înființate anul acesta, pe 1 februarie, au răspuns nevoii de apropiere, de împărtășire și comuniune cu ceilalți.

Clubul de creație *MIRADONIZ*

Clubul de desen *SIMPLU ȘI ABSTRACT*

Clubul de dans *IMPRESS*

Clubul de debate
SOCIETATEA CUVINTELOR

Clubul de teatru *ALTER EGO*

Clubul de lectură *LOGOS*

Clubul de creație MIRADONIZ

Prof. Daniela Tutunaru

Astăzi o să vă spunem o frumoasă poveste, Povestea Clubului nostru de creație. A fost odată un club de creație numit Miradoniz. Căci unde altundeva se puteau întâlni copiii talentați și isteți din liceul nostru, decât în castelul imaginației eminesciene? Miradoniz se înalță în mijlocul unor codri vechi, are ziduri înalte, lungi coridoare străjuite de uși masive și zăvorâte bine. In spatele acestor uși trăiesc cele mai surprinzătoare personaje, se nasc idei și freamătă emoții: povești curioase cu iz de cafea, spectacole încheiate, lumi sfârșite, dezrădăcinați, suprarealistul Robert, o broască, îngeri și demoni, tablouri biblice sau adolescentine, speranțe și noroi, un galben abanos, versuri cu iz shakespearian, sticluțe cu parfum, eterne frunze și multe alte imagini, acum neclare, dar care în curând vor prinde culoare și contur.

Ne-am întâlnit prima oară pe 9 februarie, în amfiteatrul liceului și, la fel ca junimiștii, mai întâi ne-am formulat principiile. Acestea sunt simple: multă libertate în exprimare, multă deschidere, spirit critic și perseverență. Apoi ne-am mutat în sala de lectură a bibliotecii, ca să fim mai aproape de cărți. Ne întâlnim săptămânal. Citim și scriem în egală măsură, iar împărtășirea cu ceilalți ne dă un sentiment plăcut și încurajator de apartenență la un grup care, deși eterogen, ne ține laolaltă sub semnul condeiului.

Chiar dacă suntem mulți, suntem foarte diferiți și fiecare își exprimă emoțiile într-un mod unic și inconfundabil. Scriem poezie, proză sau eseu și suntem foarte atenți la tot ceea ce se citește la ședințele noastre.

Aceasta a fost Povestea Clubului de creație. V-am spus-o într-un moment cu totul special, de zilele liceului nostru. Iar noi abia așteptăm să ne întâlnim din nou. Până atunci, de zilele liceului, vă spunem: La mulți ani! Stați aproape de Clubul Miradoniz!

IMPRESS,
Clubul de dans al Colegiului Național ”Traian”

Sara TEODORESCU, Bianca RĂDUCAN

Clubul nostru de dans, ***IMPRESS***, este libertate, libertatea de a fi tu însuți, spiritul liber, spiritul de traianist. Este locul în care ne distrăm și ne canalizăm energia pentru a crea momente inedite. Concepem și exersăm coregrafii, ne ajutăm, râdem și muncim. Dansul este artă în mișcare, iar noi nu ratăm nicio șansă de a reprezenta vizual acest fapt.

Acest club are, de asemenea, scopul de a spori moralul elevilor și de a evidenția frumusețea dansului și a creativității. Oferă iubitorilor de dans oportunități de a-și demonstra talentul și este, cu adevărat, o platformă bună pentru a își explora planul creativ în acest domeniu. Acest club joacă un rol important în menținerea spiritului traianist și în dezvoltarea laturii artistice a elevilor Colegiului Național “Traian”.

Ne bazăm pe fundamentul incluziunii și luăm parte la organizarea și desfășurarea de evenimente importante pe tot parcursul anului, precum Zilele Liceului, Ziua Copilului, Balul Bobocilor, dar și de alte activități spontane în cadrul liceului!

Se întipăresc în suflet amintiri minunate, se formează prietenii și se dezvoltă obiceiuri excelente de muncă. Se realizează obiective, iar, ca tineri dansatori, învățăm să lucrăm pentru atingerea acestor obiective.

Clubul de dans oferă pregătire tehnică remarcabilă într-un mediu pozitiv care se concentrează pe fiabilitate, punctualitate, responsabilitate, respect și muncă în echipă. Aceste abilități le permit elevilor noștri să exceleze în fiecare aspect al vieții lor.

De ce să te înscrii în clubul de dans al Colegiului Național “Traian”?

,,A învăța să mergi te eliberează.
A învăța să dansezi însă, îți dă cea mai mare libertate: de a exprima cine ești cu întregul tău corp.”

Rabindranath Tagore

Pentru că te ajută la coordonarea mişcărilor, îţi dezvoltă echilibrul, arzi calorii. Pentru că dansul, făcut cu regularitate, îţi îmbunătăţeşte sănătatea în multe feluri, îţi dezvoltă vigoarea şi forţa și îţi păstrează flexibilitatea. Poţi învăţa multe despre corpul tău și dezvolta capacitatea de lucru în echipă. Mai presus de toate, pentru că te distrezi și devii mai creativ!

Gândirea critică dezvoltată la elevii Colegiului Național „Traian”

Prof. Gabriela MirelaMoraru
Prof. Diana-Maria Fota

Dezbaterile reprezintă o formă de argumentare cunoscută încă din Grecia Antică, însă în universitățile americane au fost cultivate ca antrenament al argumentării la sfârșitul sec. al XIX-lea, iar din 1998 funcționează și în România sub organismul ARDOR, Asociația Română de Dezbateri și Oratorie și Retorică, ce promovează dezbaterile ca instrument educațional de dezvoltare a abilităților de gândire critică, argumentare și exprimare în public.

Gândirea critică este una dintre cele mai importante abilități pe care Colegiul Național „Traian” încearcă să o dezvolte la elevi, ca activitate extrașcolară, în cadrul Clubului de dezbatere “**Societatea Cuvintelor**”, club destinat atât elevilor de liceu, cât și celor de gimnaziu. Activitatea este coordonată și susținută de prof. Gabriela Moraru și prof. Diana-Maria Fota, cadre didactice care au susținut, încurajat și coordonat acest gen de activități și în anii anteriori, prin participarea la cursuri și ateliere de lucru, precum și prin înscrierea și coordonarea echipelor de elevi la *Olipiada Națională de Argumentare, Dezbatere și Gândire Critică „Tinerii Dezbat”*. Această olimpiadă, cuprinsă în Calendarul Olimpiadelor Naționale Școlare, este o formă de atingere a performanțelor oratorice, printr-o abordare “de tip pro/contra care dezvoltă participanților capacitatea de analiză a problemelor controversate și ajută la obținerea unor imagini nedistorsionate de prejudecăți” (conform *Regulamentului de Organizare și Desfașurare a Olimpiadei Naționale de Argumentare, Dezbatere și Gândire Critică “Tinerii Dezbat”*), pe baza formatelor *Schools Style* și *Karl Popper.*Această olimpiadă oferă elevilor noștri oportunitatea ca, prin intermediul meciurilor susținute pe echipe de vorbitori reprezentând “guvernul” și “opoziția”, să gândească un demers logic și coerent, să confere sens, în mod critic, creativ și productiv, acelei părți din universul informațional pe care elevii o vor întâlni pe cursul vieții, atât în plan personal, cât și profesional.

„Clubul de dezbateri” a fost înființat la cererea elevilor, având ca motivație performanța oratorică personală, dublată de una academică prin rezultatele minunate a trei eleve care au alcătuit echipa de începători a CNT și au reprezentat județul Mehedinți la faza națională cu rezultate spectaculoase, numele acestor eleve fiind : Teodora Săndulescu, Sarah Guran și Alexia Trăilescu. Modelulle-a fost urmat cu aceeași emoție și dăruire de elevii Preda Amina, Motreanu Gabriela și Fota Darius, care ne-au bucurat cu performanțele obținute, dar mai ales cu entuziasmul și încărcătura sufletească ce și-au adus din plin aportul la dezvoltarea personală, în urma acestei evoluții publice.

Din nefericire, perioada de pandemie a întrerupt pentru un timp organizarea acestei olimpiade

școlare, cuprinse în calendarul Ministerului Educației, însă acest impediment nu a însemnat încetarea activității începute cu succes, ci, dimpotrivă, a reprezentat o regândire a planului și o adaptare la mediul online care devine tot mai mult o provocare acceptată, generatoare de idei noi și viziune adaptată la realitatea cotidiană. În prezent, clubul nostru are un numar de peste 70 de elevi (nivel liceal și gimnazial), care își cultivă abilitățile oratorice, gândirea critică, tehnicile de persuasiune și abilitățile „soft skills".

Iată și câteva dintre ideile care îi motivează pe elevi și care ne încurajează pe toți să mergem cu încredere spre demersul propus:

„Primul meci de debate la care am luat parte m-a fascinat și m-am bucurat de toată experiența. Mi-a stimulat gândirea critică și m-a făcut să îmi folosesc ingeniozitatea și spontaneitatea pentru a răspunde provocărilor întâlnite de-a lungul luptei de cuvinte. A fost cu adevărat o experiență pe care îmi doresc să o retrăiesc alături de colegii de la club."(Sara Teodorescu, clasa a IX-a F, CNT)

"Fiind o persoană cu o oarecare fobie de vorbitul în public, aveam emoții și am fost cuprinsă de un tremurat în voce și în corp, pe care nu știam cum le-aș putea controla. Spre surprinderea mea, acele senzații negative s-au risipit odată ce am început să îmi prezint ideile și să intervin în discuție. Până la sfârșitul meciului mă simțeam neobișnuit de bine. Eram mândră de ce realizasem, dar mai ales eram mândră că nu îmi pierdusem cumpătul. (...) . Brusc, nu mai părea atât de greu să mă exprim în fața unei audiențe." (Delia Falcan, clasa a IX-a F, CNT)

"Noi, la clubul de Debate, suntem mai mult decât niște elevi pasionați de ceea ce reprezintă o discuție cu argumente valide. Noi suntem viitoarea generație de tineri care vor schimba lumea. Iar activitatea clubului de Debate ne pregătește pentru ceea ce înseamnă viața. Aici, învățăm cum să ne controlăm emoțiile și cum să ne argumentăm alegerile și convingerile în fața oamenilor. Clubul de Debate pregătește caractere puternice, oameni dornici să se autodescopere și să își împărtășească opiniile. Părerile noastre nu sunt ignorate, dar e nevoie sa fie bazate pe argumente. Noi suntem adevărata schimbare și nu ne dăm bătuți în fața obstacolelor. Noi dezbatem orice și nu ne e frică să punem afirmații sub semnul întrebării. Noi avem curaj. ***Noi suntem Clubul de Debate!****"*(Evelyn Urucu, clasa a IX-a A, CNT)

Acesta este spiritul tineresc de care societea cunoașterii are nevoie, iar la Colegiul Național "Traian" putem spune că ne bucurăm din plin de entuziasmul și dăruirea de care elevii și cadrele didactice dau dovadă.

Felicitări, dragi elevi, și succes în tot ceea ce vă propuneți!

Clubul de desen și pictură "Simplu și Abstract"

Prof. Mirela-Laura Frățilă

Clubul de desen și pictură "Simplu și abstract" a fost înființat pe data de 10 februarie 2021, prima întâlnire din cadrul clubului având loc chiar în aceeași zi. Clubul este coordonat de către profesorii de Educație Plastică/Educație Vizuală Frățilă Mirela-Laura și Vlăduțu Ștefan, iar membrii acestuia sunt elevii Colegiului Național "Traian", atât din clasele de gimnaziu, cât și din cele de liceu.

Scopul clubului de desen și pictură „Simplu și abstract" este valorificarea potențialului artistic, estetic și creativ al membrilor săi prin urmărirea obiectivelor principale stabilite de către membri împreună cu profesorii coordonatori, printre care se enumeră: formarea și dezvoltarea capacității de exprimare vizuală, dezvoltarea creativității și a imaginației, cunoașterea și însușirea diferitelor tehnici de desen și pictură, dezvoltarea sensibilității față de artă, natură și societate prin comunicarea artistică și cunoașterea vaorilor artistice naționale și internaționale.

Parcurgând principalele curente și stiluri in artă, clubul își propune formarea unei culturi artistice și dezvoltarea gustului estetic al membrilor. Prin metode de predare interactive acest club va îmbina teoria cu practica, astfel încât participanții să poată identifica stiluri si tehnici de desen și pictură, să deducă contextual istoric în funcție de perioada artistic prezentată și să conceapă lucrări conform noțiunilor însușite. De asemenea, vor învăța să « citească » o operă de artă și să-i înțeleagă mesajul ascuns dincolo de imagine. Se studiază perioade și stiluri marcante din istoria artei, dar și curente moderne din arta europeană și românească.

În cadrul acestui club activitățile se desfășoară în fiecare săptămână miercuri de la ora 15:00 în sala de lectură a bibliotecii online a Colegiului Național "Traian", unde se analizează lucrările realizate de către membri și se dezbat modalitățile de îmbunătățire și de formare continuă a acestora sub îndrumarea profesorilor coordonatori.

În final trebuie menționt faptul că elevii care s-au înscris în club au dat dovadă de entuziasm, determinare și multă creativitate, lucru care a fost evidențiat atât în cadrul activităților obișnuite ale clubului, dar mai ales în urma expozițiilor realizate cu lucrările lor unde s-a observat dorința de perfecționare a sensibilității artistice și estetice și și-au exprimat dorința de a-și forma și maximiza potențialul creativ.

Clubul de teatru ALTER EGO

Delia Falcan, elevă în clasa a IX-a F

Viața cotidiană poate fi sufocantă sau obositoare. Felul în care trecem prin fiecare zi este diferit pentru toți, dar ceea ce avem în comun este că mereu vom avea nevoie de a evada. Rapide sau de lungă durată, create pentru deconectare totală sau tocmai pentru întâlnirea altora cu același scop, oricum le-am descrie, momentele de evadare din rutină, de renunțare la persoana pe care o interpretăm de obicei, cu toate responsabilitățile și relațiile ei, sunt necesare pentru orice persoană. Mulți dintre noi adesea ne refugiem în cărți sau filme, în munca noastră sau în muzică.

În special în ultimul an, distragerile și căile de evadare s-au arătat tot mai numeroase. Tehnologia, de exemplu, este un mare prieten al umanității în general, al omului de astăzi, întrucât face toate sarcinile mai ușoare, aduce oportunități unice în nenumărate domenii și ne conectează unul cu celălalt; însă tot tehnologia poate fi o capcană pentru sistemele noastre nervoase așa simplu de controlat. Astfel, deși susțin extinderea tehnologiei și profitarea de oportunitățile pe care le oferă, nu pot rămâne indiferentă în legătură cu transformarea dispozitivelor în refugii. Cele mai sănătoase refugii sunt cele productive, dar și relaxante, cele în care îți dezvolți abilități poate chiar fără să realizezi, cele care te provoacă. Teatrul ocupă cu siguranță acel loc în sufletul meu, iar clubul de teatru „Alter ego” ajută enorm, reprezentând oportunitatea de a face ce îmi place, înconjurată de colegi și într-un mediu familiar, dar totodată solicitant. Precum a fost și numit, acest loc este șansa mea de a mă detașa pentru câteva minute de problemele monotone și întrebările fără răspuns din interiorul meu, de a mă da drept altcineva și de a spune o poveste nouă, fără limitele rațiunii, cu posibilități infinite. E amuzant într-un fel. Am abilitatea de a apăsa pur și simplu butonul de pauză asupra realității mele, în timp ce învăț să mă exprim într-o artă ce nu cunoaște buton de pauză. Teatrul pentru mine este paradisul, pentru că îmi contrazice realitatea fără a o distruge. În teatru și improvizație orice este posibil și nimic nu este greșit. Înseamnă libertate totală și curaj.

Un alt plus este că, atunci când cortina este trasă peste o nouă întâlnire a clubului, mă pot întoarce la realitate, găsind-o exact cum o lăsasem. Singurul aspect diferit sunt chiar eu și noul fel în care încep să văd lumea în acea zi. Mă întorc cu experiențe pozitive și ceva neașteptat. De fiecare dată ies din acea lume cu mai multă încredere în mine, cu o toleranță mai mare la vorbitul în fața unui public, și cu mândrie.

Mulți spun că actoria înseamnă prefăcătorie, însă eu nu o văd așa. Eu văd masca ca pe o altă versiune a mea, personajul este o parte din mine pe care nu am explorat-o încă, o personalitate pe care o împrumut pentru ceva timp, un alter ego poate. Și astfel văd teatrul și clubul de teatru din care

fac parte ca cea mai bună oportunitate de a mă cunoaște și îmbunătății, în timp ce mă relaxez și mă conectez cu ceilalți.

TRAIAN LEGO ROBO TEAM

Traian Lego Robo Team este echipa de robotică a claselor a V-a din Colegiul Național ”Traian”, un grup format din ”traianiști juniori”, entuziaști, curioși, pasionați de Lego și tehnologie.

Și pentru că suntem pasionați atât de construcția cu cărămizile colorate, cât și de programare, proiectele noastre Lego ”prind viață” cu ajutorul seturilor de robotică educațională LEGO Education WeDo 2.0 și LEGO Education SPIKE PRIME.

Valorile echipei noastre sunt:

- **Descoperire:** Explorăm abilități și idei noi.
- **Inovație:** Folosim creativitatea și perseverenta pentru a rezolva probleme.
- **Incluziune:** Ne respectam unii pe alții și ne acceptam diferențele.
- **Lucru în echipa**: Suntem mai puternici când lucram împreună.
- **Distracție:** Ne distrăm și sărbătorim împreună fiecare reușită!

În fiecare an participăm la competiții, festivaluri și demonstrații, dar concursul nostru preferat este First Lego League.

FIRST® LEGO® League Explore este un program educațional STEM ce propune anual o nouă

și captivantă provocare (inspirată din lumea reală) menită să stârnească creativitatea copiilor. Fiecare echipă începe explorarea acestei aventuri cu ajutorul unui model inspirațional LEGO® Education. Folosind acest model ca punct de pornire, proiectează propriu model folosind piese LEGO®. Pe măsură ce lucrează deprind aptitudini de baza în inginerie și programare pe care le folosesc ca să aducă la viată propriul model.

Pe 27 februarie 2021 Traian Lego Robo Team a participat la ediția 2021 a competiției de robotică Lego First Lego League Explore alături de alte 10 echipe din țară, obținând ”Premiul pentru PROGRAMARE”.

În cadrul PLAYMAKERSSM FIRST® LEGO® League Explore elevii au explorat activitățile pe care le putem face în diferite spații de joacă și cum ne putem asigura că jocurile și mișcarea în aer liber sunt distractive și accesibile tuturor celor implicați. Produsul final a fost o machetă construită din piese Lego și automatizată folosind seturile Lego Education: WeDo 2.0 și Spike prime.

Un alt proiect de impact - ***Şcoala sub soare***

Prof. Ghinea Maria

Clubul ***IMPACT HOPE Traian*** a fost înfiinţat în urmă cu 12 ani, în septembrie 2009, ca multe alte cluburi de voluntariat din ţară, prin programul iniţiat şi dezvoltat de Fundaţia Noi Orizonturi. Prin iniţiativa a doi soţi americani, Dana şi Brandi Bates, această fundaţie a lansat încă din anii 2000 un model de educaţie prin experienţă, prin serviciu în folosul comunităţii şi prin aventură. Deci,

voluntariat, aventură, scriere de miniproiecte, trei căi absolut noi pentru noi, profesorii şi pentru liceenii unei ţări proaspăt ieşite din comunism. Prin cursurile gratuite pe care le-au oferit mai întâi profesorilor şi ulterior şi elevilor-lideri juniori au reuşit să ne convingă de eficienţa şi chiar de frumuseţea ideii de voluntariat cu tot ce presupune: implicare civică, coeziune socială, educaţie, mai ales în latura ei formativă. Practic ideea putea fi pusă în aplicare prin cluburi Impact specifice şcolii în care să se înscrie elevi coordonaţi de profesori facilitatori. În paralel sigur că elevii au fost atraşi să se implice şi spre diverse alte organizaţii de voluntariat, dar ideea existenţei unui club de voluntariat în şcoală, doar al şcolii, aduce posibilitatea de a face voluntariat mai aproape, mai eficient pe nevoile noastre concrete, creşte solidaritatea dintre membrii comunităţii noastre, face ca rezultatele să fie mai vizibile, poate mai măsurabile, creşte emulaţia care înviorează relaţiile interumane.

Clubul nostru, pe care primii voluntari l-au numit Hop(e) Traian, surprinzând perfect stilul ludic şi serios în acelaşi timp în care lucrăm învăţând şi învăţăm lucrând, a desfăşurat de-a lungul timpului mai multe proiecte de mai multe tipuri: sociale (***Dalb Veşmânt deviaţă nouă, Un copil,o carte, o lumină, Dăruieşte un zâmbet, Împreună de 1 iunie, Ratatouille***), ecologice (***Copacul de hârtie, Educaţie pentru sănătate, Fii tu primul ajutor***!), culturale (***Locuri şi oameni de Impact, Şcoala din parc***).

Anul acesta, în februarie, am reluat activitatea clubului şi, în ciuda condiţiilor impuse de pandemie, am reuşit să ne recoagulăm (avem un număr record de voluntari, 70!), fie ***on-line***, fie în ***şcoala din parc*** (un rezultat al proiectului Impact 2017, care s-a dovedit extrem de util în această perioadă) şi să scriem un proiect nou în cadrul concursului naţional de proiecte organizat şi anul acesta de Fundaţia Noi Orizonturi. Proiectul ***ŞCOALA SUB SOARE***, după cum a primit numele, a câştigat o mică finanţare, ”banii de sămânţă”, un fond de pornire, pe care voluntarii îl amplifică prin strategii de sensibilizare, de obţinere de sponsorizări. A fost o primă biruinţă. Ideea proiectului este de a replica ***Şcoala din parc***, deci de a crea încă două-trei spaţii de desfăşurare a orelor care se pretează la această formă. Liceul nostru se bucură de un parc foarte generos, deci un cadru natural deosebit de plăcut în care învăţarea non-formală cu toate avantajele ei este o alternativă posibilă pentru cei mai mulţi elevi ai şcolii.

Proiectul se desfăşoară în trei etape: pregătirea spaţiului ales, amenajarea lui cu bănci în parte confecţionate de noi, în parte obţinute prin sponsorizări şi, la final, alcătuirea unui nou număr al revistei IMPACT HOPE, în care să arhivăm experienţele trăite, impresiile, imagini, opinii, rezultate. Deja s-a desfăşurat prima etapă în care noi, cei 70 de voluntari împreună cu personalul de întreţinere al şcolii am făcut curăţenia de primăvară a parcului, am plantat flori, arbuşti şi arbori. Urmează etapa mult aşteptată a confecţionării băncilor din paleţi. Si apoi scrierea revistei. În prezent liderilor mai vechi, prof. Rodica

Stoica (profesor, voluntar, lider informal, prieten), prof. Mariana Dumitraşcu, prof. Mihaela Oproiu şi prof. Maria Ghinea, ni s-a alăturat doamna prof. Diana Fota.

Voluntarii Impact mai vechi sau mai noi, seniori sau juniori, prin acţiuni mai mici sau mai mari dorim să contribuim la o cât de mică schimbare în bine în sânul comunităţii noastre traianiste. Nu suntem noi schimbarea, poate doar un ferment al ei, observând şi acţionând în sensul motivării şi mobilizării generale.

Clubul Impact Hope Traian este, de peste 12 ani, pentru elevii traianişti, liceeni sau gimnazisti, un "loc" al voluntariatului în care învăţăm făcând proiecte în folosul comunităţii noastre traianiste şi chiar al comunităţii noastre mai largi, severinene.

Proiectele sunt fie social-filantropice,fie culturale, fie ecologice, după cum ne vin ideile şi mai ales, după cum sesizăm nevoile… (ce pot fi remediate măcar în parte prin proiectele noastre).
Reţeta noastră de învăţare cuprinde, la fiecare întâlnire, trei ingrediente: ceva plăcut, energizant- **jocul**, ceva inteligent, motivant – **povestea** şi ceva practic, antrenant - **proiectul** în diferite atape de desfăşurare.

Ce învăţăm din mers: cum suntem noi, cum sunt ceilalţi, ce talente şi ce priceperi avem şi cum se pot ele întâlni frumos la masa comună şi gratuită şi poate de aceea şi liberă, a umanităţii din noi, a fraternităţii originare.

Ne întâlnim joia, dacă nu plouă. Dacă plouă, ne întâlnim vineri sau când se opreşte ploaia şi putem să ne jucăm, să povestim, să analizăm, să lucrăm, în… ŞCOALA din PARC.

Istoric Impact

- Octombrie 2009 - se deschide Clubul IMPACT HOP(E) Traian, avand ca profesori coordonatori: prof. Rodica Stoica, prof. Maria Ghinea, prof. Mariana Dumitraşcu, prof. Mihaela Oproiu şi ca facilitatori elevi: Elena Pupăză şi Anca Boescu.
- Decembrie 2010 – proiectul filantropic DALB VEŞMÂNT DE VIAŢĂ NOUĂ;
- Martie 2010 – proiectul ecologic COPACUL DE HÂRTIE;
- Iunie 2010 – proiectul cultural UN COPIL, O CARTE, O LUMINĂ, Centrul de zi pentru copiii de etnie romă din Eşelniţa, Mehedinţi.
- Iunie 2011 – proiectul ACTIVE CITIZENS- Educaţie pentru sănătate FII TU PRIMUL AJUTOR!
- Iulie - august 2011 Educaţie prin aventură în TABĂRA VIAŢA, Straja.
- Ianuarie 2012 – proiectul DĂRUIEŞTE UN ZÂMBET, în parteneriat cu Librăria Sonet.
- Martie-iunie 2012 – proiectul filantropic ÎMPREUNĂ DE 1 IUNIE, Centrul de zi pentru copiii de etnie romă din Eşelniţa, Mehedinţi.

- 2015 iulie-august
- Februarie, 2016 Locuri si oameni de impact, iulie-august
- Martie-aprilie 2017 -SCOALA DIN PARC
- 2018 decembrie, proiectul filantropic RATATOUILLE

Profesorii noștri

Pledoarie pentru lectură

„Nu este alta, mai frumoasă și mai de folos în viața omului zăbavă decât cetitul cărților" (Miron Costin)

Ritmul tot mai accelerat de evoluţie a lumii contemporane şi al acumulării progresive de informaţii a pus amprenta asupra preocupărilor şi modului de viaţă al elevului de azi. „Oamenii ocupaţi" s-au îndepărtat de lumea cărţilor, iar calculatorul, internetul sau televizorul, au devenit pentru ei cele mai importante surse de informaţie. Întâlnim tot mai rar sau deloc „gestul" de a citi o carte, de a intra într-o bibliotecă, într-o librărie, de a constitui o bibliotecă proprie. Părinţii copiilor sunt tot mai puţin „modele" de urmat, în relaţia cu cartea. De aceea, şcoala, biblioteca, librăria fizică sau online au rol important în corectarea acestei stări de lucruri, prin trezirea interesului pentru lumea fascinantă a cărţii.

Copilul poate fi scos de sub dominaţia audio-vizualului şi orientat spre atmosfera liniştitoare, tainică a cărţilor îndrumat de profesorul de limba română sau limbi moderne, psihologul sau bibliotecarul școlii. Descoperind lumea fascinantă a lecturii, sursă de permanente satisfacţii, tinerii vor înţelege că numai cărţile sunt prietenii care nu te trădează niciodată. Îi poţi uita sau abandona o vreme, dar îi regăseşti aşteptându-te cuminţi pe rafturi, liman de liniște şi sursă de înţelepciune.

De la înființarea școlii (1883) și până în prezent, biblioteca Colegiului Național "Traian" are 70021 de cărți, un fond de carte reprezentativ, o colecție de carte veche și rară. Dintre acestea, 140 de titluri reprezintă volume actuale și ne dorim să îmbogățim fondul de carte cu literatură contemporană.

Înființat în anul 1883, Colegiul Național „Traian" din Drobeta-Turnu-Severin este o instituție situată simbolic pe locul de unde s-a răspândit civilizaţia romană. Personalități reprezentative în diverse

domenii s-au format la această școală: Ion Biberi, Șerban Cioculescu, Al. Dima, Petre Sergescu, Gheorghe Ionescu Șișești, Ștefan Odobleja, Alice Voinescu, Victor Gomoiu, Dumitru Berciu, Ion Iovițș Popescu, I.Șt. Paulian, Gheorghe Anghel ș.a.

Fiecare nouă generație duce mai departe tradiția, faima acestui lăcaș. Pentru elevii de astăzi... ”Colegiul Național „Traian” nu este doar o școală, este ca un cuib, unde înveți să zbori, mai întâi în cercuri mărunte deasupra rămurelelor, îndrumat de la spate, apoi, din ce în ce mai sus și mai departe, până ce lași cuibul în urmă și îți găsești propriul drum, deși în inima ta vei păstra mereu acele prime zboruri”(elevă, clasa a IX-a).

„Colegiul Național „Traian” pentru mine înseamnă o contopire de idealuri, ambiții și drumuri către succes. Nu doar pregătirea impecabilă a profesorilor, ci și metodele nonconformiste de susținere a orelor sau a activităților nonformale ne conduc spre cei 4C ai lui Yuval Harari - gândirea critică, comunicarea, colaborarea și creativitatea.” (elev, clasa a XI-a).

În liceul nostru cititul este încurajat încă din clasa a V-a, când în orele de română sunt integrate și ore de lectură, care urmăresc parcurgerea și prezentarea unor cărți propuse de profesor încă de la începutul școlii. Planificarea orelor de lectură continuă în fiecare an, până în clasa a XII-a, când alegerea cărților de citit se realizează împreună cu elevii și se adaptează la programa de studiu al disciplinei, respectiv la programa de bacalaureat.

Cursul opțional *Lectura ca Abilitate de Viață* a fost de un real folos pentru încurajarea lecturii, de aceea îl propunem în fiecare an, fiind bine venit și apreciat de elevi.

Rezultatele apropierii de carte și beneficiile cititului se observă în premiile obținute la **olimpiadele și concursurile școlare**, atât la etapa județeană, cât și la cea națională sau internațională: *Limba și Literatura Română, Lectura ca Abilitate de Viață, Cultură și spiritualitate românească*. De exemplu, în anul școlar 2018-2019 au participat la etapele județene ale olimpiadelor de profil 100 de elevi, dintre care 87 au obținut premii: premiul I -10 elevi, premiul al II-lea -5 elevi, premiul al III-lea - 32 de elevi, mențiuni - 40 de elevi; 11 elevi au reprezentat județul Mehedinți la etapele naționale și au reușit performanțe extraordinare: locul al II-lea pe țară (Olimpiada *Lectura ca abilitate de viață*), 3 Mențiuni și Premii speciale.

DIPLOMA

Se acordă PREMIUL II – SECȚIUNEA B. LAV

elevului(ei) PUIU MIHAELA MARIA

din clasa NIVEL 3 de la COL. NAȚIONAL „TRAIAN”

din localitatea DROBETA TURNU SEVERIN județul MEHEDINȚI

la Concursul / Olimpiada de limba și literatura română

Etapa națională / internațională,

desfășurată(ă) la BUȘTENI în perioada 22-26.04.2019

Ministru

Președintele comisiei

O.N.L.L.R. BUȘTENI 2019

Nr. 3935 Data 25.04.2019

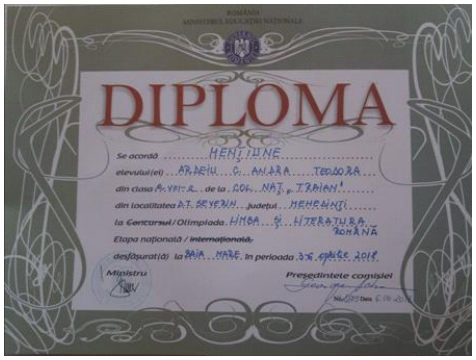

De asemenea, elevii participă la **concursurile de creație**: „Tinere condeie", festivalul internațional „Ana Blandiana", concursurile „Ion Creangă", „Nichita Stănescu", „Nicolae Labiș", concursul național „Pavel Dan", concursul de scriere creativă organizat de „ANPRO" , „Un loc pentru fiecare", „Nicolae Băciuț" etc.

Anual realizăm **parteneriate și proiecte educaționale** cu biblioteca județeană „I. G. Bibicescu", în cadrul cărora asigurăm necesarul de carte școlară și organizăm o serie de activități culturale.

Participăm împreună cu elevii noștri la **ședințele cenaclului** *Hyperion*, al Uniunii Scriitorilor din Mehedinți și **publicăm** în paginile revistei cu același nume. Unii dintre elevii noștri fac parte din colectivul de redacție al revistei *Hyperion*.

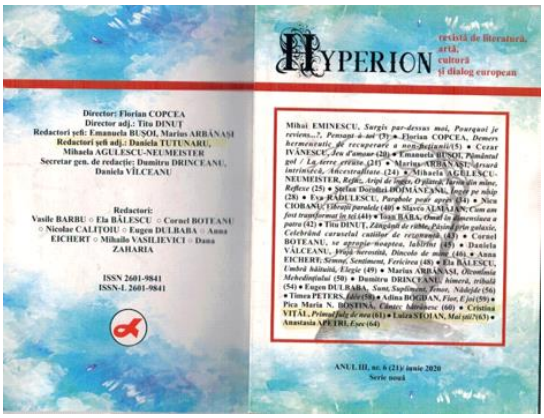

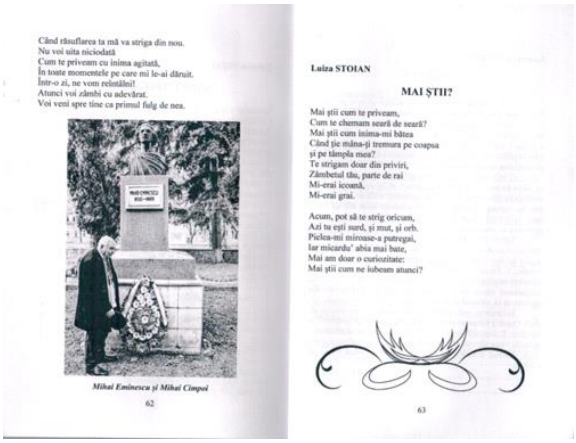

Am continuat difuzarea publicației ***Columna***, **revista liceului** nostru, care a fost înființată în anul 2003. În paginile acesteia se regăsesc texte în proză sau în versuri, recenzii și alte materiale originale semnate de copii.

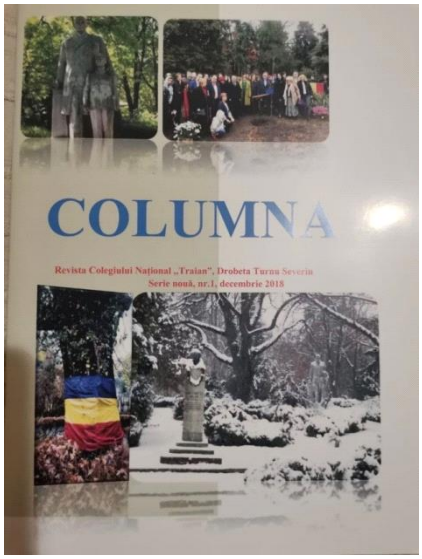

Am redactat împreună cu elevii reviste precum „Condeiul fermecat” și o revistă hand-made, în care elevii au scris caligrafic creațiile, pe coli speciale.

De-a lungul timpului, pentru a încuraja lectura și pentru a exprima apropierea tinerilor de această artă, **am lansat în cadrul școlii volume de poezie sau de proză** semnate de elevii noștri: Ciurel Roxana -„File din copilărie”, Roman Ancuța - „Îngheață-mi soarele”, Vițăl Cristina - „Aprilie și-o floare”.

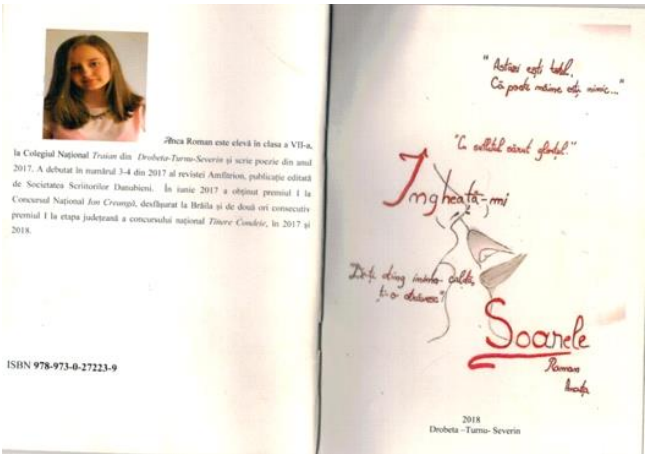

Am participat împreună cu elevii noștri la Adunarea Tinerilor Creștini Ortodocși din episcopia Severinului și Strehaiei, întâlnire care a avut ca scop mărturisirea lui Hristos din temnițele comuniste până astăzi și am prezentat activitatea unor poeți ca Radu Gyr și Aspazia Oțel Petrescu.

Alte întâlniri marcante au fost cele realizate cu scriitori contemporani, precum Claudiu Komartin, întâlniri prilejuite de lansarea celor două volume, „Maeștrii unei arte muribunde” și „Sârmă ghimpată. Când focurile se vor stinge printre ruine”, sau lansarea volumului „ Surâsul clasicilor și alte surâsuri”, al scriitorului severinean Dan Sebastian Buciumeanu. Printre întâlnirile marcante o putem

aminti și pe aceea cu Margareta Labiș, sora poetului de la Mălini, cu ocazia concursului național „Nicolae Labiș”.

Am luat parte în anul Centenarului la un **proiect național “Micul mare erou”** - povestea care a intrat în cartea recordurilor ca fiind opera cu cei mai mulți autori. Astfel, elevi din 45 de școli, inclusiv din diaspora, au țesut o întreagă poveste, care le-a sădit în suflete patriotismul și atașament față de valorile fundamentale.

Colegiul Național „Traian” a obținut premiul al III-lea la **proiectul național „Povestea călătoare”** organizat de asociația „Povestașii”.

O altă activitate de care suntem mândri este **concursul județean interdisciplinar „Logică și**

creativitate”, adresat elevilor de clasele a III-a și a IV-a și organizat de liceenii traianiști. Îndrăznim să îl numim o experiență, deoarece se desfășoară pe mai multe planuri. Acesta cuprinde o secțiune principală de limba și literatura română, în cadrul căreia abilitățile de înțelegere a textului citit sunt puse la încercare în cadrul atelierelor de creație. Elevii sunt încurajați să călătorească în lumea poveștilor, prin jocuri de rol.

Pe lângă activitățile enumerate, încurajarea apropierii de carte se realizează prin **clubul de lectură *Logos*** și **clubul de creație *Miradoniz***.

În final, vă oferim un top 5 al celor mai îndrăgite cărți din biblioteca liceului:

- *Cititorul din peșteră* de Rui Zink;
- *Pescărușul Jonathan Livingston* de Richard Bach;
- *Tată bogat, tată sărac* de Robert Kiyosaki;
- *1984* de George Orwell;
- *Omul în căutarea sensului vieții* de Viktor Frankl.

prof. Dumitrașcu Mariana Gabi

prof. Tutunaru Daniela

PLANTELE ȘI VIAȚA PE TERRA

Prof. Cornelia Nistor

Plantele...cel mai frumos cadou pe care natura ni-l face în fiecare zi...cele mai multe cu flori frumos mirositoare...

Să ne înclinăm în faţa lor, să le mirosim, să inspirăm profund aerul din jurul lor şi un val de binecuvântare ne va învălui. Particulele de lumină adunate în nectarul lor, în esenţele şi uleiurile extrase ne vor purifica aura ne vor regla funcţionarea celulară, ne vor destresa vor reduce anxietatea, durerea, si vor ameliora calitatea vieții.

Plantele sunt frumoase, dar şi imperios necesare pentru noi, oamenii, şi pentru tot regnul animal.

Ne înfrumuseţează casele, străzile, parcurile, ne primesc cu bucurie şi înţelegere în mijlocul lor – atunci când se grupează în păduri – ne mângâie cu petale culese din SOARE, ne parfumează cu uleiurile eterice secretate, ne asigură hrana şi oxigenul, ne vindecă bolile, ne îmbogăţesc prezentul şi ne asigură viitorul…

Priviţi-le! Sunt vii-ca şi noi, respiră – ca şi noi, se înmulţesc, se luptă cu duritatea particulelor de sol pentru a vedea lumina Soarelui, se luptă cu seceta sau inundaţiile, se luptă cu bolile sau paraziţii şi primesc cu răbdare răutatea sau nepăsarea oamenilor.

Înmulţirea populaţiei, dezvolterea civilizaţiei umane, mărirea suprafeţelor agricole, dorinţa de îmbogăţire rapidă a determinat de-a lungul secolelor tăierea necontrolată a pădurilor, tăiere ce a dus la apariţia deşerturilor, la inundaţii, aluviuni sau transformarea unor terenuri fertile în terenuri mlăştinoase, medii prielnice pentru dezvoltarea bacteriilor şi insectelor ce pot provoca epidemii.

Prin fotosinteză plantele creează condiţiile necesare dezvoltării şi perpetuării civilizaţiei umane. Prin fotosinteză plantele verzi produc pe Terra aproximativ 450 miliarde tone pe an

de substanță organică uscată. Biomasa acumulată astfel în plantele verzi furnizează energia necesară creșterii și dezvoltării tuturor heterotrofelor, mai ales a animalelor, a organismelor umane, incapabile să capteze energie solară și total dependente de plante.

Prin cantităţile immense de apă pe care le elimină prin transpiraţie, plantele contribuie, în parte, la *circuitul apei în natură*. Prin folosirea CO_2 în fotosinteză, plantele menţin concentraţia constantă a acestuia în atmosferă iar prin degajarea O_2 în procesul de fotosinteză fac atmosfera respirabilă pentru aerobionte

Anual plantele verzi eliberează ân mediui extern 460 miliarde tone de oxigen-aceasta reprezentand unica sursă naturala de oxigen pe planetă. Prin absorbția unei tone de dioxid de carbon, plantele pun in libertate 2,7 tone de oxigen. Se apreciază cape tot globul este fixatăanual în procesul de fotosinteză cantitatea de 174 miliarde tone de dioxid de carbon. S-a stabilitcă la un hectar de culturi agricole plantele absorb zilnic 250-1000 l dioxid de carbon, pentru care trebuie să prelucreze un volum de 3-4 miliarde m cubi aer. O dublare a concentraţiei de CO_2 din aerul atmosferic ar mări temperatura medie a planetei Pământ cu 8^oC, mărire ce ar determina topirea gheţarilor şi acoperirea uscatului cu apă.

Din apă şi aer, cu ajutorul energiei solare, plantele sunt bucătarii neobosiţi ai acestei planete, pregătindu-ne şi nouă sute de preperate organice.

Medicina beneficiază de un număr imens de medicamente, majoritatea obţinute prin sinteză chimică iar altele din plante medicinale, plante ale căror propietăţi terapeutice au fost descoperite şi utilizate de secole sau milenii. Medicamentele obţinute din plante acţionează însă mai eficient, sunt mai bine tolerate de organism, mai puţin toxice.

Din plante se obţin: *aspirina, efedrina, ginsengul, teofilina, chinina, atropina, digitala şi preparatele cardiotonice,vitamine, morfină, alcoolul etilic.*

Să ne imaginămm pentru o clipă cum ar fi planeta Pământ fără plante! Poate numai aşa le vom iubi şi respecta mai mult, vom înţelege că acţionînd iraţional asupra naturii acţionăm indirect asupra noastră şi asupra generaţiilor viitoare…

Diversitatea culturală – o provocare pentru progresul lumii contemporane

Prof. Drăgilă Grigorița

Statutul de membru al Uniunii Europene oferă cetățenilor posibilitatea de a avea acces la o serie de facilități în ceea ce privește educația. România participă la numeroase acțiuni ale Uniunii Europene în domeniul educației, cum ar fi Comenius și Erasmus. Universitățile din toată lumea și în special cele din Europa multiculturală trebuie să aibă în vedere diversitatea culturală, construită pe doi piloni, și anume:

- protejarea și stimularea cunoașterii și aprecierii pentru propria cultură, pentru rădăcini și pentru identitate;
- încurajarea deschiderii și interesului real pentru celelalte culturi, într-un spirit de toleranță și respect reciproc.

Pentru a folosi vocabularul artei contemporane, „diversitatea culturală nu este o natură moartă, ci este un happening".

Sunt considerate a fi extrem de importante atât recunoașterea cât și conștientizarea diferențelor și identităților dintre culturi, încercând să se realizeze o îmbogățire a dialogului intercultural. Procesul de integrare europeană presupune, în mod evident, și existența diferitelor forme de dialog. Extinderea Uniunii Europene reprezintă o oportunitate de cunoaștere a culturii diferitelor țări si o încercare de înțelegere reciprocă, dincolo de avantajele economice.

De la adoptarea Declaratiei de la Bologna, în 1999, învățământul superior din Europa a intrat într-o nouă fază a reformei. Principalele motive pentru reforma învătământului superior sunt următoarele:

- nevoia de a asigura o mai mare și mai usoară mobilitate;
- nevoia de a asigura absolvenților acces corect și efectiv la piața europeană a muncii;
- nevoia de a îmbunătăți eficiența sistemelor de învătământ superior;

Reformele vor avea succes numai în acele universități care acordă importanță rolului lor în societate și care au capacitatea de a reacționa în mod rapid și flexibil. Un factor decisiv al reformei este reprezentat de îmbunătățirea finanțării private a învățământului superior și a centrelor de cercetare din întreaga Europă. Uniunea Europeană promovează acest model în relațiile sale internaționale, considerându-l o contribuție la ordinea mondială bazată pe dezvoltare durabilă, coexistență pașnică și dialog intercultural.

Diversitatea culturală implică schimburi, inclusiv prin intermediul comerțului de bunuri și

servicii culturale. Implică, de asemenea, ca un astfel de comerț să fie echilibrat, astfel încât să permită conservarea și promovarea diverselor manifestări culturale din lumea întreagă.

Aceste principii sunt promovate și în cadrul negocierilor UNESCO asupra diversității culturale. Uniunea Europeană a susținut adoptarea Declarației Universale a Diversității Culturale și a Planului de Acțiune al acesteia, elaborate de UNESCO în noiembrie 2001.Din acel moment, problema elaborării unui instrument legal internațional în ceea ce privește diversitatea culturală, a devenit subiectul central al dezbaterilor internaționale.

În cadrul Conferinței Generale a UNESCO din octombrie 2003, s-a ajuns la decizia unanimă de a începe negocierile referitoare la un instrument în serviciul diversității culturale. Această negociere este esențială pentru Comunitatea Europeană și pentru întreaga Uniune Europeană. Obiectivul este de a stabili o nouă bază a guvernării globale în ceea ce privește diversitatea culturală.

Acest lucru ar trebui privit ca echivalentul Organizației Mondiale a Comerțului în domeniul comercial, al Organizației Mondiale a Sănătătii în domeniul sănătății sau al Acordurilor Multilaterale pentru mediul înconjurător.

Globalizarea și problema păstrării identității culturale – o provocare pentru lumea contemporană.Globalizarea este un concept utilizat frecvent, având conotații și implicații majore la nivelul culturii unei ări. Globalizarea nu poate avea loc în afara unei structuri culturale performante care să aibă capacitatea de adaptare, permițând transferul cultural, schimbul valorilor materiale și spirituale. Doar o asemenea societate poate evolua rapid în scopul valorificării modelului cultural în forme ale unei permanente schimbări. Moda culturală este legată de existența unui model care se poate exprima prin diferite variante.

În procesul complex al globalizării, problema păstrării identității culturale prezintă două aspecte strâns legate între ele:

- pericolul omogenizării culturale, apariția sau recunoașterea unei forme unice de cultură;
- apariția fenomenului de dezintegrare culturală și psihologică, atât pentru indivizi, cât și pentru societăti.

Există o formă de comportament, deseori inconstientă, care le apare unora ca formă de agresiune culturală: etnocentrismul. Acest comportament, caracteristic în special țărilor dezvoltate constituie o amenințare pentru înțelegerea europeană și trebuie corectat.

Agresiunea și dezintegrarea culturală reprezintă două aspecte care conferă oricărui sistem mondial vulnerabilitate, împiedicând întelegerea reciprocă, dialogul, cooperarea, inițiativele comune și solidaritatea europeană.

Identitatea culturală la ambele niveluri – național și internațional – rămâne una din principalele necesități psihologice și spirituale. Imposibilitatea de a-și putea păstra propria identitate, conduce în

mod automat și, de altfel, firesc, la conflicte în interiorul unei societăți, sau în cadrul societăților dintr-o anumită regiune.

Există toleranță, dar nu și acceptare sinceră din partea unor popoare situate pe o treaptă superioară de progres tehnologic și de civilizație, a valorilor noilor țări care au intrat sau vor intra în Uniunea Europeană. Trebuie luate în calcul două probleme fundamentale:

- problema polarizării (tendința individului de pune accentul pe diversitate fără a mai percepe implicațiile și importanța unității)
- problema redistribuirii.

Ideea de bază este aceea de a conștientiza că dreptul la diversitate implică necesitatea solidarității globale. Identitatea culturală este cea care conferă indivizilor demnitate și forță, tăria de caracter necesară pentru a supraviețui. Există o moștenire culturală comună a omenirii, a cărei ocrotire și valorificare constituie una dintre marile responsabilități la momentul actual. Această concepție, care subliniază rolul diverselor societăți în crearea culturii, ar putea deveni coloana vertebrală a conceptului de „interdependență europeană". Interdependența nu implică numai existența unui guvern european unic, ci implică înțelegere și cooperare globală, bazate pe un set de reguli etice, care să prevină transformarea actului de limitare a suveranității naționale într-o agresiune culturală.

Armonizarea diferitelor sisteme de cultură în cadrul Uniunii Europene conferă fenomenului în sine o perspectivă pe termen lung. Acest proces implică cunoașterea și respectarea culturilor și conștientizarea fenomenului de interdependență globală, bazate pe elementele și specificitățile pluralităților culturale, excluzând impunerea unui model unic de învățare.

Înțelegerea implicațiilor diversității culturale reprezintă una din provocările lumii contemporane, constituind unul din principalele obiective ale unei noi orientări în cadrul procesului de globalizare.

BIBLIOGRAFIE:

- *Jumara, Dan (2012) - Diversitate culturală şi integrare europeană, Editura Demiurg, Bucureşti;*
- *Onea, Angelica – Nicoleta (2014) – Diversitate culturală în management, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași*
- *www.britishcouncil.ro/programe/societate/respect-diversitate*

Școala Altfel în timp de pandemie

prof. dr. MirelaPintea-Enea

”Oamenii vor uita ce ai spus, vor uita ce ai făcut, dar nu vor uita niciodată cum i-ai făcut să se simtă.”

Maya Angelou

11 martie 2020 a fost ziua în care activitatea din școală s-a mutat în mediul online, ziua în care am început să experimentăm ceea ce până atunci, am văzut doar în filme. În toată această ecuație, noi, oamenii școlii am găsit soluții viabile pentru a ne adapta specificul activității, mediului virtual.

Anul acesta școlar, programul ”Școala Altfel”, s-a desfășurat în perioada 08.02-12.02.2021, departe de sălile de clasă.

Pornind de la impactul profund al lipsei socializării pe care o oferă școala, pe lângă educația standardizată, asupra actualelor generații de elevi, am organizat un webinar cu tema ***”Beneficiile socializării pentru sănătate”***.

Prin acest webinarne-am propus să transmitem elevilor participanți, resursele necesare pentru conștientizarea importanței comunicării, a interacțiunii sociale pentru o starea de sănătate optimă.

În cadrul întâlnirii au fost discutate aspecte legate de:

- Sănătate – Ce înseamnă, întâi de toate?;
- Comunicare vs. socializare -Tipuri de socializare;
- Bariere în comunicare;
- Comunicarea online.

Deoarece starea de sănătate reprezintă una dintre preocupările constante, elevii au fost dornici să participe la acest tip de activitate și pentru a-și valorifica cunoștințele de educație pentru sănătate. Pe parcursul webinarului, am constatat faptul că elevii, entuziaști, dar mai ales talentați, au participat activ, dovedindu-și calitățile de buni comunicatori și în spațiul virtual.

Mai jos sunt atașate Print screen-uri din prezentarea cu tema”Beneficiile socializării pentru sănătate.”

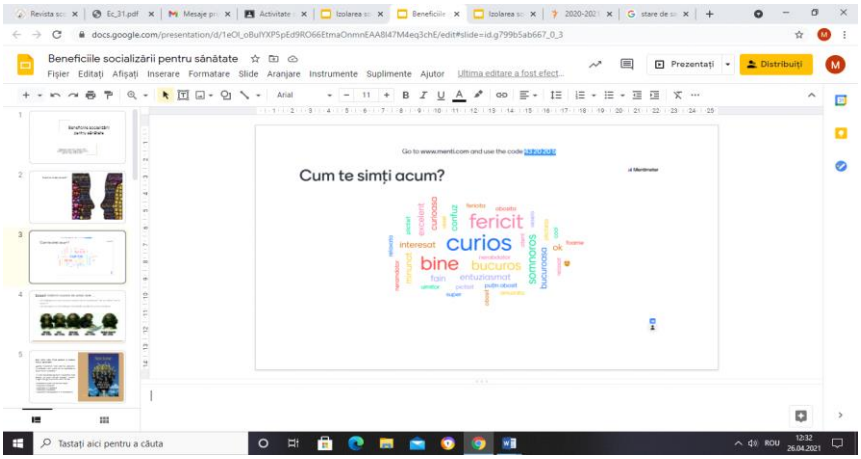

Printscreen 1

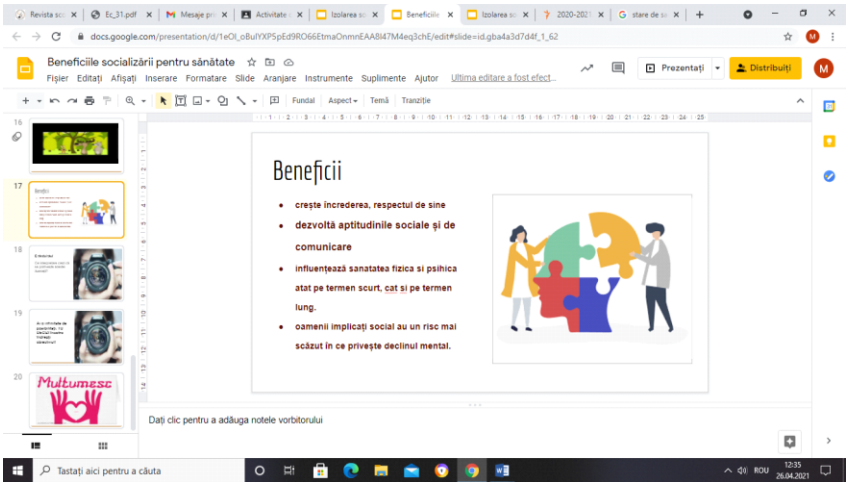

Printscreen 2

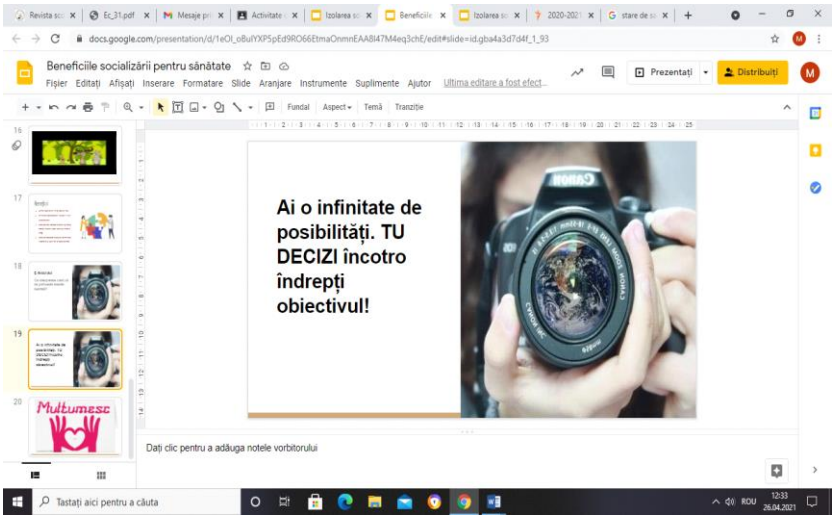

Printscreen 3

BUSUIOC - OCICUM BASILICUM

Prof. Cornelia Nistor

Numită şi: basileac, basie, bazilac, văsileac, basiag, barjalică, mătăcină. etc specia este pretenţioasă la lumină şi căldură.

Cunoscută în folclor ca floarea norocului şi a dragostei este în acelaşi timp şi planta care înlesneşte legătura cu Dumnezeu.

Dacă o ai în grădină te atrage pentru că ai înţeles că apără şi purifică spaţiul în care este, ai înţeles că a apărut ca să te ajute să desluşeşti sensul existenţei TALE aici ... Este parcă o punte de legătură între TINE şi INTELIGENŢA INFINITĂ, este mijlocul ideal de-a te purifica numai inspirând, inspirând BUNĂTATE, CREDINŢĂ, IUBIRE... Învaţă să o semeni, să o sădeşti să o respecţi, învaţă să înţelegi că ai calea bătătorită cu atâta frumuseţe şi iubire de către natură – trebuie numai să crezi că meriţi şi TU să fii fericit...

Dacă eşti bolnav de:

- infecţii urinare;
- vomă:
- gripă ,
- diaree:
- scolită:
- anorexie:
- bronşită :
- colică abdominală:
- dureri de cap :
- insuficienţă cardiacă cu endem - bea ceai de OCICUM BASILICUM!

Dacă ai:

- aftă:
- seboree:
- rinită:
- răni cu puroi - tamponează zona afectată cu decoct de OCICUM BASILICUM!

Plantă originară din India şi China este cultivată pe tot globul. Cu cerinţe moderate faţă de umiditate, specia este pretenţioasă la lumină şi căldură preferând solurile cu textură mijlocie, fertile, permeabile.

Cu rădăcină firoasă, (ramificată şi tulpină erectă în 4 muchii) , înaltă (30- 60 cm) ramificată la bază, cu frunze ovate (opuse cu vîrful ascuţit şi marginea dinţată) cu florile alb, sau roz (grupate căte 4-6 în inflorescenţe spiciforme , cu K bilabiat şi C cu labiul superior cu 4 dinţi rotunjiţi) specia o poţi întâlni înflorită din iunie până în octombrie.

Frunzele, florile, şi ramurile tinere conţin:

- ulei volatil (0,1- 0,2) compus din :
- metil covicol;
- linalol;
- cineol;
- camfor;
- eugenol;
- acid oleanoic;
- anelol;
- cinamat de metil;
- saponozide triterpenice;
- tanoizi;

Aceste principii active acţionează ca :

- antiseptic intestinal;
- antinflamator;
- diuretic;
- antiseptic pulmonar;
- antifugic;
- febrifug;

Fitocianudele şi uleiul volatil dizolvate în apă îi conferă propietăţi:

- dezinfectante;

 igenice;

Dacă eşti sănătos opreşte-te o clipă şi priveşte violetul- indigo al florilor de busuioc . Neocortexul va funcţiona mai bine, senzaţile vor fi mai clare, iar comenzile spre organele efectoare mai prompte.

Vei reuşi să-ţi energizezi al treilea ochii şi vei înţelege dincolo de cuvinte. Rupe o ramură înflorită, poart-o cu tine şi vei fi mereu protejat!

Dacă eşti îndrăgostit, culege 40g frunze tinere, amestecă-le cu frunze de păpădie, bănuţei, sare, ulei, lămâie, şi vei obţine o salată cu efect reconfortant şi afrodiziac!

Grădina Liceului

prof. dr. Nicolae Prună

Pentru noul liceu era necesar să se asigure siguranța școlară și dotarea cu material didactic. ,,Liceul fiind situat în câmp, nu se poate forma o grădină sistematică, nici sădi plantațiuni, și aceasta numai din cauza diferitelor vite ca: boi, bivoli, oi și mai ales porci care se plimbă nesupărate de nimeni pestrăzile orașului.

Tot din lipsă de grilaj, vin o mulțime de oameni fără niciun rost, străini de școală, care neavând altceva mai bun de făcut sparg geamurile localului.” Construcția gardului Liceului s-a realizat în 1894-1895 de Nicolae C. Stănescu, lăcătuș din Buzău , iar recepția a fost în anul 1896.

Pe 12 mai 1896, consiliul profesoral a hotărât ce destinație să acorde creditului de 30000 de lei, 45000 de lei urmând a fi primiți anul următor. Existau două soluții: nivelarea și plantarea grădinii sau alte reparații. S-a optat pentru reparații exterioare, deoarece o parte din interiorul clădirii era ,,ca în prima zi a inaugurării”, parchetarea cancelariei și a biroului directorului, dotarea bibliotecii, mobilier în cancelarie și în muzeul de istorie naturală etc. Această transformare era importantă pentru liceu, deoarece ,,Severinul, prin poziția sa geografică e situat la extremitateacea mai depărtată a țării, întretrei țări: Banatul, Serbia și Bulgaria, locuite cu milioane de români, ai căror fii sunt lipsiți în mare parte de școli românești, și fiindcă aici la 1866, Regele nostru a pus pentru prima oară ca domnitor, piciorul pe pământul românesc, este bine, este demn, din partea noastră a românilor, să ridicăm, în acest colț de pământ, o instituție culturală model, în care să se înfrățească toți românii de prin țările vecine, o instituție culturală demnă de gloriosul și înțeleptul nostru suveran.”

Liceul a fost vizitat de regele Carol I, în 1896, iar directorul Th. Costescu a promis amenajarea

unei grădini pe cele 2 ha. Directorul a solicitat consolidarea terenului din spatele amfiteatrului cu pământ de la construcțiile din oraș, fiind necesară suma de 3000 de lei pe o perioadă de 2 ani pentru a aduce 60.000 de căruțe cu pământ și a angaja 2 muncitoricu 45 de lei/lună care, împreună cu 3 muncitori ai liceului, să niveleze pământul pentru a se amenaja grădina. Fără această amenajare, fiecare început de an școlar presupunea o muncă de curățenie pentru a înlătura ,,buruienile și scaieții care au invadat curțile și grădina liceului, care sunt așa de mari că nimeni nu poate circula și totul are aspect de a fi părăsit și neglijat."

Pentru a stabili devizul lucrării grădinii, a fost adus grădinarul Stibal de la biserica ,,Domnița Bălașa" din București. Grădinarul Stibal a recomandat pe E. Hahn din București pentru a realiza devizul pentru introducerea apei prin captarea de la un izvor din curtea liceului și folosirea unui berbec hidraulic. Au fost consultați și ing. G. Țăpărdea (inginer-șef hidraulic), N. Cioculescu (directorul șantierului naval din oraș, tatăl viitorului traianist Șerban), N. Rădulescu (inginerul căilor ferate din oraș), fiind efectuată și o deplasare la gara Cornia, în Ungaria.

Grădina Liceului cu flori și arbuști aduși din Timișoara, de la Casa Muhle, a fost amenajată după nivelarea grădinii, fiind finalizată în 1899 cu un cost de 34.000 de lei (45000 lei calculase grădinarul Stibal). Au dispărut ogașele ce erau de 10- 15 m, iar pietrișul a fost excavat până la 80 de cm și s-a adus 7000 de m^3 pământ vegetal deoarece:

,,1 Doream, ca elevii să nu mai învețe pe de rost cursul botanicii, cum se uzită la multe licee din țară, ci din contră, să poată cunoaște fiecare plantă din natură,

2 Că Liceul Traian din Turnu Severin, prin poziția sa geografică este situat în apropiere de patru țări (Banatul, Serbia, Bulgaria, Macedonia) locuite de milioane de români, ai căror fii vor veni desigur în mare număr să-și primească instrucțiunea și educațiunea în acest focar de lumină …

3 …. Fiind situat la granița țării, este vizitat de numeroși străini, de personajii înalte din străinătate (miniștrii, profesori universitari, directori de ministere, de prin Bulgaria, Serbia și chiar Ungaria), că nu este an ca institutul nostru de cultură să nu fie vizitat de multe școli de prin Bulgaria, Serbia și Ungaria și deci este bine ca aici, la margineacea mai depărtată a țării, să avem o instituție de cultură model, care să impună numeroșilor străini, care vin s-o viziteze și să le dea o probă excelentă de munca românului și de progresele realizate în țară pe terenul cultural .."

S. Haret a afirmat că se vor primi banii pentru grădină, în momentul vizitei în cancelaria liceului pentru examenele de la final de an școlar (iunie 1897). La licitație nu s-au prezentat oferte timp de 2 ani. Th. Costescu afirma că a studiat mai multe luni literatură de specialitate și ,,să iau avizul a fel de fel de oameni speciali și din țară și din străinătate, să consult tratate referitoare la aranjamente de grădini etc." A lucrat 8 luni la amenajarea grădinii, de la ora 5 dimineața la ora 10^{30} seara, pentru a

amenaja 6 pogoane. Deoarece era criză economică, statul nu avea resurse pentru a plăti, în 16 octombrie 1899, în consiliul profesoral, profesorii au hotărât să amaneteze acțiunile deținute la Banca Mehedințiului pentru 11000 de lei, până statul va achita cheltuielile.

Această grădină a devenit foarte importantă pentru Th. Costescu, deoarece a realizat-o în regie și a redus cheltuielile de la 45.000 de lei la 34.000 de lei, dar schimbarea guvernului a adus apostrofarea lui și, ulterior, îndepărtarea din funcția de director. În același an (1899) se introducea apa în școală și se construia grupul sanitar.

În plan era îndepărtarea stației meteo din zona centrală pentru a amplasa bustul regelui Carol I, lucrare ce o va finaliza următorul director, prof. C. Armașu. Bustul regelui Carol I era din bronz pe soclul de granit din Ravena, realizat de un fost elev stabilit în Italia, la Milano, sculptorul C. Bălăcescu, tot lui datorându-se medalionul M. Eminescu din cancelaria Liceului.

Ce înseamnă „să fii fericit”?

Prof. Nicole Crețescu

Cu siguranță, toți, la un moment dat, ne-am pus această întrebare, dar nu am găsit întotdeauna un răspuns pe măsură.

Dacă-i întrebi pe părinți ce-și doresc pentru copiii lor sau dacă îi întrebi chiar pe copiii mai marice-și doresc de la viață, în majoritatea cazurilor răspunsurile se vor rezuma la un singur cuvânt: „Fericire!“.

Se pare că dorința cea mai arzătoare a oamenilor este aceea de a fi fericiți. Cu toate acestea, sunt foarte puțini cei care simt sau declară că sunt cu adevărat fericiți și sunt și mai puțini cei care pot să definească fericirea.

Problema este că, pe măsură ce creștem, învățăm de la ceilalți să condiționăm fericirea de tot felul de lucruri exterioare și/sau interioare. Ajungem să o condiționăm într-un asemeneagrad încât ea chiar întâmpină dificultăți mari în a se mai face simțită.

Majoritatea oamenilor sunt convinși de faptul că, dacă au succes într-un domeniu sau altul, vor fi și fericiți. Dacă înveți bine, ajungi la o facultate bună, poți să obții apoi un loc de muncă bun, ai șanse mari să găsești relația cea mai bună și, în final, să fii, astfel, fericit.

Așa ceva este o imensă păcăleală.Oamenii muncesc pe brânci, înregistrează un succes după luni sau ani

de muncă și sunt fericiți „o clipă”, apoi revin rapid la starea lor de frustrare, de stress, de nefericire cu un alt target pe care să-l atingă.

Întreaga educație, și nu numai, dezvoltă în mințile oamenilor o eroare colosală,care este propagată astăzi în continuu, cu bună știință, prin toate sistemele educaționale și de informare.

Realitatea este exact invers:

Dacă ești fericit, ai succes!

Dacă ești fericit, muncești mai bine!

Dacă ești fericit, gândești mai profund!

Fii mai întâi fericit și apoi vei obține succesul dorit. Fii mereu fericit cu ceea ce ai și nu condiționa fericirea de ceea ce ai vrea să obții. Fii fericit că ești viu, că ești sănătos, că ai o familie,prieteni. Oricine poate găsi câteva motive bune pentru care să fie fericit, dar cel mai bine este să ajungi să fii fericit fără un motiv anume. Nu trebuie să ai o relație bună cu un anumit om pentru a fi fericit. Fii fericit și vei avea numeroase relații de calitate. Găsește-ți calea să te trezești dimineața fericit, să fii fericit în timpul zilei, să adormi fericit seara și vor apărea nenumărate succese în viața ta.

În general, suntem preocupați de neîmplinirile noastre, de greutățile pe care viața ni le scoate în cale și de sentimentul că, parcă, ne irosim zilele fără prea mult sens.

Fericirea este adevărata noastră natură și ea nu are nevoie de nimic pentru a se exprima, pentru a se manifesta în și prin noi. Calea către fericire este cea prin care neeliberăm mintea de toate condiționările pe care ni le impunem. A fi fericit este ceva firesc, este însăși natura omului.

Fericirea nu se „caută” – dovedit fiind și din punct de vedere științific că nu avem cum să o „găsim“. Însă, în mod cert, poate fi trăită dacă ne implicăm în fiecare detaliu al vieții noastre și dacă ne investim energia în ceea ce contează cu adevărat.

Știința ne confirmă că este posibil să fim fericiți, dar totul depinde de bunăvoința noastră față de procesul de învățare și de creștere personală. Mintea omului modern are nevoie să înțeleagă ce ești și ce nu este important în viață, să fie deschisă față de procesul continuu de autocunoaștere și să descopere extraordinarul în lucrurile simple și tangibile.

Fericirea este ceva ce „facem să se întâmple“și fiecărui individ îi revine datoria de a se implica, în mod asumat, în acest proces de făurire a ei.Evident, procesul în sine nu are o legătură obligatorie cu plăcerea. S-ar putea ca, la început, să fim nevoiți să facem anumite lucruri fiindcă fericirea poate fi înțeleasă abia după ce ai trăit nefericirea. (Dacă nu ai termen de comparație, cum ai putea să definești ce anume trăiești?)

Prin urmare, omul care vrea să fie fericit își asumă propriul destin și își ia în serios responsabilitatea față de el însuși. Nu se pierde nici în rolul de victimă și nici în cel de acuzator privind

neimplicarea celor din jur, ci caută să-și înțeleagă trecutul, pentru a putea trăi din plin prezentul și a-și asigura viitorul.

Așadar, deviza inscripționată pe frontispiciul Oracolului din Delphi -„Cunoaște-te pe tine însuți!”- este mai actuală ca oricând. Aceasta merită să stea la baza parentingului, a educației și a întregii vieți. Și, după ce am învățat cum să facem asta, e foarte important să depunem un efort constant pentru a ne antrena. Tot acest demers nu este nici ușor și nici confortabil sau fără erori, dar cine spune că o viață frumoasă e aceea trăită facil sau fără greșeli?

Chiar așa...

Prof. Ileana Wisket

La 30 de ani după căderea comunismului se pare că o buclă a istoriei împinge omenirea într-un curent de extremă stângă numit de unii comentatori wokism (de la verbul to woke – a se trezi), curent ce își propune o demolare a conceptelor create de civilizația occidentală. Astfel, conform doctrinei lor care nu este câtuşi de puţin nouă, faptul de a fi alb (whiteness) este sinonim cu deţinerea de putere absolută de privilegii, albii nefiind capabili decât de opresiune, rasism, colonialism şi capitalism. În consecinţă, albitudinea trebuie abolită dacă se doreşte o mare revoluţie şi dreptate socială pe pământ. În plus, dacă o persoană de culoare (vezi "Uncle Tom") are opinii diferite, va fi imediat percepută ca sclav, un fel de slugă a albilor, atribuindu-se peiorativ statutul de "alb".

În 7 iulie 2020, revista americană "Harper’s Magazine" publica un text, de fapt o scrisoare deschisă, semnată de peste 150 de scriitori, artişti, jurnalişti, cadre universitare, sub nume de rezonanţă, precum: Noam Chomsky, Margaret Awood, Francis Fukuyama, J.K. Rowling, Salman Rushdie, Mario Varga Llosa şi mulţi alţii. De orientare stânga în cea mai mare parte, ei sunt albi, negri, femei, bărbaţi, transexuali, creştini, evrei şi atei, fiind renumiţi pentru atacurile şi criticile lor împotriva oricărei persoane care-şi permite să-şi exprime îndoielile vis-à-vis de doctrina stângii.

În contextul extrem de violent şi periculos, în care, în numele mişcării "Black Lives Matter", se dărâmă statui, se subminează istoria şi valorile umane, vocile acestui grup, chiar târziu, încearcă să ajusteze dimensiunea acestui vandalism, ajungând şi ei la concluzia că s-au atins toate limitele în interzicerea oricărei libertăţi de exprimare, sau intervenţie în ceea ce priveşte fenomenul de "cancel culture".

Nu se ştie încă ce efect va avea pe termen lung acest protest, dar, deşi din ce în ce mai mulţi intelectuali sunt de-a dreptul speriaţi de isteria aşa zisei corectitudini politice, reprezentanţii mişcării neo-marxiste sau progresiste îşi continuă acţiunile orbeşte, alimentate de o ură incredibilă.

Această mişcare de anihilare a culturii a trecut la fapte, permiţând ca oamenii din diferite instituţii să poată fi peste noapte reprimaţi, concediaţi, discreditaţi, pentru că s-au abătut de la corectitudinea politică.

Mai aflăm din articolul "Laudă Europei", semnat de Andrei Cornea (Dilema Veche, nr. 851, 30 iulie-5 august), că la Universitatea americană Yale s-a scos din programa obligatorie pentru studenţii de la ştiinţe umaniste cursul "Introducere în Istoria artei de la Renaştere până în prezent", curs axat pe marile valori umaniste de-a lungul timpului. Potrivit explicaţiilor date de autorităţile celebrei universităţi, cursul "privilegia arta albilor, bărbaţilor europeni". S-a oferit în schimb un alt curs, care să ofere o "perspectivă globală", prin care să se combată eurocentrismul.

Autorul acestiu articol, izbuteşte să sintetizeze remarcabil idealurile şi valorile europene, începând cu Antichitatea şi concepţia stoicilor, care se considerau nu numai greci, dar şi cetăţeni ai lumii (Kosmo-politai). Din păcate, continuă ironic, ei erau "regretabil, albi, bărbaţi şi europeni, sau asimilaţi unei culturi europene, cea "elene", promovând deja din timpuri străvechi o viziune universalistă şi umanistă a lumii.

Revenind la cei care se consideră a fi Generaţia Z, trebuie precizat că majoritatea sunt membri sau simpatizanţi ai Partidului Democrat. În ura lor viscerală omit să dezvăluie că, de fapt, Partidul Democrat, pe care-l reprezintă, "a apărat sclavia, a pornit Războiul Civil, a fondat K.K.K. şi a luptat împotriva fiecărei legi majore de drepturi civile, din istoria USA (din anii 1950-1960) .

De altfel, în Seattle, chiar în centrul Microsoft, tronează statuia lui Lenin, ca un zeu, infestând periculos spiritul tinerilor adepţi. Zona autonomă recent instaurată acolo, care interzice prezenţa poliţiei este condusă de liderul unei grupări infracţionale.

Dincolo de gesturile patetice de o ipocrizie insuportabilă ale multor vedete din lumea sportului, de la Hollywood, sau chiar politicieni (exemplul cel mai evident este oferit de Justin Trudeau, prim ministrul Canadei) de a îngenunchea şi a-şi cere iertare pentru "povara" istoriei, asistăm la o atitudine extrem de servilă din partea mass media.

În România, în presa scrisă (cel puţin din ce-am lecturat până-acum) sunt câţiva jurnalişti de mare clasă, care au luat atitudine din timp, precum Mircea Mihăieş, Dan Andronic, Valentin Constantin, Sever Voinescu, Cristian Câmpeanu, Andrei Cornea, şi alţii, dar nu foarte mulţi, în revistele: România Literară, Orizont, Dilema Veche.

Televiziunile însă, preiau aproape toate imagini de la CNN, care cultivă din păcate, zilnic,

retorica Partidului Democrat, despre "supremaţia" albilor în America şi despre faptul că minoritatea afro-americană ar fi, nu doar defavorizată, dar şi persecutată de poliţie şi justiţie.

Cu doar câteva excepţii, reporterii români şi formatorii de opinie, şcoliţi pe Google, repetă aceste idei, "ready made", ca şi când n-ar fi auzit de Revoluţia Culturală a lui Mao Zedong, de cenzura comunistă sau de G. Orwell. Reprezentanţii de marcă ai rezervorului de gândire românesc, "obosiţi"de atâtea dileme, par să fi uitat să-şi exprime măcar nedumerirea, dacă nu indignarea în legătură cu această nouă realitate.

Să fi uitat că marele poet Lucian Blaga (ca să dau doar un exemplu) era cândva socotit, sub dictatura comunistă, ”dușman al poporului”, scos din manualele școlare și interzis în orice universitate? Chiar așa?

Uniforma elevilor Liceului

prof. dr. Nicolae Prună

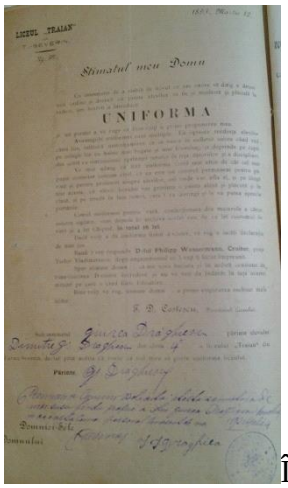
LICEUL „TRAIAN"

Stimatul meu Domn

UNIFORMA

În 1893 s-a introdus uniforma școlară, cu acordul ministerului și cu semnăturile părinților. Din 286 de elevi, s-a obținut semnătura părinților pentru 232 elevi, 42 de părinți au menționat că pot achita 50 % din costuri, iar 12 părinți au declarat că nu au mijloace pentru a plăti uniformele. Pentru a obține fondurile necesare uniformelor, a fost organizată o serată cu plată în Grădina Bolta cu bere, cu o reprezentație susținută de elevi. Introducerea uniformei a fost hotărâtă în aprilie 1893 de către profesori, fiind necesară pentru menținerea ordinei și disciplinei. Avantajele

uniformei erau date de aspecte precum ,,oprește tendința elevilor către lux, înlătură nemulțumirea ce se naște în sufletul unora când văd pe colegii lor cu haine mai bogate și mai frumoase, și deprinde pe copii încă de pe băncile școlii cu simțământul egalității tuturor în fața datoriilor și a disciplinei.”Uniformele au fostrealizate de croitorul Ph. Wassermann, dinpiața Tudor Vladimirescu (actualul parc central), la prețul de 16 lei/ uniformă.

În 1897, s-a construit internatul. Directorul internatului era profesorul de științe naturale, C. Niculescu-Slavea. Se făceau meditații cu elevii de la gazde, seara, între orele 7-9. Activitatea liceului era susținută de Consiliul județean.

Din anul 1898, s-a renunțat la trompetă și a fost folosit clopotul pentru a anunța începerea și încheierea cursurilor. Pentru trompetă era necesară o persoană instruită, noul regulament școlar fiind pentru clopot. Erau și elevi ce întârziau la ore, astfel regulamentul de închidere a ușilor la 10 minute după începerea primei ore de curs nu se putea aplica.

Inteligențele multiple.
Valențele instruirii diferențiate în învățământul românesc

prof. Andreea Parișii

Deschiderea și diversitatea sunt două dintre condițiiile fundamentale ale statutului științelor instruirii și dezvoltării omului prin învățare. Nu trebuie uitat faptul că situațiile, problemele și exigențele cu care se confruntă educația și educatorul au depășit și vor mai depăși cu siguranță frontierele instituționale ale școlii. Nimeni și nimic nu poate schimba convingerea cășcoala,

învățământul, educația trebuie să funcționeze în temeiul unei logici specifice, umaniste. Axul central îl constituie aspirația de a-l conduce pe om de la stadiul de *a fi* la cel de *a deveni* neîncetat o ființăși mai umanăși mai productivă în sens valoric.

Când un elev se îndreaptă spre școalăși intrăîn ea, se angajeazăîntr-un proces complicat pe care-l numim studiu, învățare. De ce trebuie el săînvețe? Răspunsul pare simplu: pentru că altfel nu se va putea adapta și integra ușor socialului. Pentru că societatea i-a pus la dispoziție o instituție și programe special elaborate pentru a putea evolua prin depașirea de bariere ce altfel ar fi greu sau niciodata de trecut. Problema centrală a oricărei instituții specializate în instruire constăîn a ști cum să promoveze învățarea eficientă în cele mai variate forme și tipuri de activități. Alături de cel care învață, elevul, se află celălalt agent al procesului educațional - educatorul, instructorul.

În matricea definită de relația instructor-instruit se naște acea activitate specifică numită instruire, iar R. Gagné o descrie drept ,,un set de evenimente destinate a inița, activa și sprijini învățarea la o ființă umană".

În condițiile reformei procesului de învățământ, implementarea noilor teorii este extrem de necesară. Pentru valorificarea și dezvoltarea fiecărui individ în parte trebuie săținem seama de particularitățile lui și de modul de manifestare al fiecăruia. Așadar, e necesară o nouă abordare a teoriei instruirii. Instruirea actuală ce se realizează în școală trebuie să răspundă necesităților curriculumului.Metodologia folosită la clasă trebuie să fieși ea regândită. Acest lucru ne determină să credem căinstruirea diferențiată este modul de instruire care răspunde cel mai bine nevoilor elevilor. Ea trebuie să fie răspunsul educatorului în planul predării-învățării-evaluării. Cadrele didactice pot diferenția conținuturile, adică exact ceea ce elevii ar trebui săștie, săînțeleagă, să fie capabili să facă drept rezultat al învățării. Totodată, se pot diferenția procesele, adică acele activități destinate să ajute elevii săînțeleagă, să achiziționeze și să internalizeze, să ,,posede" conținutul. Modalitățile în care elevul demonstrează sau extinde ceea ce a ajuns să cunoascăși să fie capabil să aplice pot îmbraca, deasemenea, forme diferite.

Instruirea diferențiată se practicăîn acord cu disponibilitățile elevilor, cu interesele lor și cu profilul lor de învățare printr-o gamă de strategii manageriale și educaționale cum ar fi: instruire în grup mic, studiu asociat, studiu individual, succesiune de lecții sau succesiune de ateliere cu aplicații centrale.

Instruirea diferențiată are la bază teoriile cognitiv-contextuale ale inteligenței. Acestea susțin că trebuie luate în considerare cogniția și contextul în care aceasta opereaza și tratează modul în care procesele cognitive operează în diferite contexte. Reprezentanții cei mai de seamă ai teoriilor cognitiv-contextuale au fost Gardner si Sternberg.

Gardner este autorul teoriei inteligențelor multiple, teorie ce vizează un alt mod de a aborda elevii, și

anume,ținând cont de diferențele dintre ei. Ca și autorul acestei teorii, de multe ori am fost contrariați de faptul că unii copii, considerați inteligenți, nu au rezultate bune la școală. Adesea ajungem la concluzia că unii dintre aceștia sunt deștepți, iar alții, nu. În general, se apreciază că este deștept cel care are note bune sau un punctaj mai mare la testele de inteligență. Despre aceștia susținem că sunt ,,născuți/nativ inteligenți". În funcție de acest aspect ne putem aștepta la următoarele situații: dacă un copil e inteligent, va avea rezultate bune; dacă un elev are inteligență medie, rezultatele pot fi satisfăcătoare; dacă are inteligență scăzută, speranțele sunt slabe. Cu toate acestea, sunt cunoscute personalități care au avut unele dificultăți la școală. Tendința generală este de a îi considera inteligenți pe cei care sunt buni la matematică sau la literatură, deși în alte domenii dovedesc inclinații deosebite. Gardner a fost preocupat de aceste diferențe - a contribui la dezvoltarea societății înseamnă mai mult decât a fi bun la o disciplina anume.

Amazingly UnusualEaster Traditions Around the World

prof. Olenka Maria Dicu

Everybody knows that the Easter celebration includes a few common elements irrespective of the source country. Easter bunnies, chocolate eggs and spring flowers are symbols of this holiday, which, despite being celebrated differently, has a common thread in the resurrection of Jesus. But how doChristians all over the world welcome this fascinating event?

In the USA people enjoy decorating eggs and looking for the Easter bunny to get some sweets. Not surprisingly, these traditions have become popular in other countries including the European ones, given the fact that the American culture has a strong impact, especially on young people.

The tendency to please the young generation seems to have been adopted by other countries as well. For instance, in Poland people have water fights while in Norway everybody spends these holy days reading crime novels.

On Bermuda, a British island, Easter is celebrated throughout one weekend. On Good Friday, people fly their amazingly crafted homemade kites for an event which is known as the KiteFest.

Codfish and hot cross buns are two traditional Easter dishes very popular with the islanders.

In Antigua, southern Guatemala, the locals and the authorities get ready for the Good Friday procession by embellishing the streets with multicoloured carpets throughout the Holy Week. On Eastern Sunday, the resurrection of Jesus is exuberantly celebrated with fireworks.

As we all know, the Eastern Orthodox Church celebrates Easter with passionate devotion and gorgeous displays of faith. On the Island of Spetses, Greece, all the churches on the island set off fireworks, at midnight, on the night of the resurrection. The next day, the locals observe a ritual known as the "Burning of Judas" in the main square. On Folegandros, another Greek Island, the locals clean their house before the procession of the Virgin Mary icon.

Romania is no exception to celebrating Easter in unusual ways. In two villages from Densuș, in the Country of Hațeg, the "shooting of the rooster" ritual is still observed. A black rooster is shot literally, as it represents the evil. The young people in the village, divided in two groups, head for the edge of the village accompanied by the forest ranger. There, they tie the rooster to a tree and aim at it under the surveillance of the adult. The group that shoots the rooster dead is the winner. In the Country of Zarand the "procession of the flag" is conducted. The flag is a large white cloth with the face of Jesus on it, nicely decorated with traditional embroidery and tied to a three or four-metrepole. On the first day of Easter, the flag is taken to the church and to the cemetery, where it is sanctified by the priest.

Easter celebrations also take place in Italy, a country with strong Christian roots. In Sicily the traditions take on new dimensions. The tradition of "archi di pasqua", which translates as "the bread arches of Easter" involves decorating the main street of San BiagioPlatani with outstandingly intricate archways and domes made of natural components such as breads, willow, rosemary, dates or bay leaf.

The pandemic we are going through has left a deep mark on the way we welcome the Easter light. Family gatherings, street processions, friendly get-togethers are a thing of the past now that the only viable solution seems to be staying away from each other. Nevertheless, there is one thing that keeps us united despite this massive upheaval-faith.

References

https://clujforyouth.ro/cele-mai-amuzante-si-ciudate-traditii-de-paste/

https://evz.ro/obiceiuri-stranii-de-paste-in-romania-de-la-alergat-prin-sat-la.htm

https://matadornetwork.com/read/fascinating-easter-traditions-around-world/

https://www.kwintessential.co.uk/blog/news/easter-around-the-world

https://www.momondo.ro/discover/traditii-de-paste-din-jurul-lumii

https://www.womansday.com/life/travel-tips/g2175/easter-traditions/

Colegiul Național „Traian”- „Școală-ambasador a Parlamentului European”

Prof. coordonator Nicole Crețescu

Parlamentul European

ȘCOALĂ-AMBASADOR

Programul educativ „Scoli-ambasador ale Parlamentului European”(EPAS) a fost lansat în toate statele membre ale Uniunii Europene la începutul anului 2017. Acest program a fost inițiat de Biroul de Informare al Parlamentului European în România și a fost pilotat în câteva state europene în anul 2016. Ministerul Educației este partener prin protocolul nr. 11346/08.12.2016, alături de APDD– Agenda 21 care implementează proiectul în școli.

Programul „Școli-ambasador ale Parlamentului European”promovează educația bazată pe

cetăţenie democratică, activă, atât în rândul elevilor, cât şi în rândul profesorilor, părinţilor şi al comunităţii locale, cu toții devenind tot mai conştienţi că a trăi în Europa înseamnă a crede cu convingere în valorile, tradiţiile, drepturile şi libertăţile europene.

Se pune accent, în rândul tinerilor, pe îmbunătăţirea cunoştințelor despre Uniunea Europeană şi valorile sale fundamentale, precum democraţia şi statul de drept. Scopul acestui program este reprezentat de familiarizarea elevilor şi a profesorilor cu drepturile şi libertăţile acordate de statutul de cetăţean European şi rolul Parlamentului European în procesul decizional. Totodată, li se prezintă elevilor importanţa realizărilor Uniunii Europene pentru viaţa lor de zi cu zi, dar şi din prisma posibilităţilor de educaţie şi dezvoltare care li se oferă.

De asemenea, se evidențiază modul în care elevii se pot implica pentru ca Europa să fie, în viitor, aşa cum şi-o doresc. În acest sens, s-anuanţat posibilitatea lor de a influenţa procesul decizional la nivel European prin prezenţa la vot la alegerile europene care au avut loc în 2019.

Școlile implicate în proiect au desfășurat activități de informare, învățare și comunicare despre Uniunea Europeană, democrația europeană și valorile cetățenieieuropene. Au fostorganizate activități pentru a marca Ziua Europei, s-a amenajat un punct de informare despre Uniunea Europeană și s-au organizat și alte evenimente menite să crească nivelul de înțelegere al elevilor în ceea ce privește Uniunea Europeană.

O ultimă etapă a proiectului a constituit-o evaluare a activităților desfășurate în școli. În urma acestor evaluări, școlile cu rezultate foarte bune au primit titlul de „Școală-ambasador a Parlamentului European”.

Colegiul Național „Traian”a fost desemnat să participe ca membru al Programului „Școli - ambasador ale Parlamentului European”, alături de alte 25 de licee din țară, în anul 2017.

La nivelul liceului, a fost aleasă inițial o echipă formată din 5 cadre didactice (ambasadori seniori) şi un coordonator de proiect, iar din rândul elevilor au fost selectați 15 participanţi (ambasadori juniori). Atât ambasadorii seniori, cât şi cei juniori, au dus o importantă campanie de informare asupra beneficiilor Uniunii Europene, în cadrul unor workshop-uri, dezbateri, aplicaţii practice etc. În acelaşi timp, a fost organizat un punct de informare cu privire la Uniunea Europeană la nivelul liceului și pagina EPAS-CNT pe Facebook.

În septembrie 2018, după un an de activitate, datorită implicării de care au dat dovadă ambasadorii seniori, ambasadorii juniori, celelalte cadre didactice și elevii liceului, Colegiul Național „Traian” a primit titlul de „Școală-ambasador a Parlamentului European”.

La finalul perioadei de trei ani, 2017-2020, activitatea ambasadorilor junior și seniori a fost apreciată și, drept urmare, programul educativ „Şcoli – ambasador ale Parlamentului European”

(EPAS) a fost prelungit pentru Colegiul Național ,,Traian” cu încă patru ani .

În concluzie, elevii si profesorii vororganiza și desfășura în continuare diverse activităţi educative curriculare, extracurriculare şi extraşcolare pe următoarele teme: valorile şi istoria Uniunii Europene, relaţii internaţionale europene, funcţionarea instituţiilor europene, domenii de activitate ale Uniunii Europene, Piaţa Unică, moneda euro, economia digitală, cetăţenia europeană, drepturile omului, libera circulaţie a persoanelor, politica în domeniul imigraţiei, combaterea terorismului, rolul Uniunii Europene pe scena mondială şi viitorul Europei.

CRIZA MORALĂ A ADOLESCENȚEI

Prof. Ioana Andreca

În dezvoltarea sa, psihicul uman parcurge mai multe stadii sau etape, care se succed astfel:

- perioada prenatală (din momentul concepţiei până la naştere)
- perioada de nou născut şi sugar (0 – 1 an)
- copilărie timpurie (1 – 3 ani)
- vârsta preşcolară (3 – 6 ani)
- vârsta şcolară mică (6 – 11 ani)
- preadolescenţa sau pubertatea (11 – 15 ani)
- adolescenţa (15 – 20 ani)
- vârsta adultă tânără (20 – 40 ani)
- vârsta „de mijloc” (40 – 65 ani)
- vârsta adultă târzie – bătrâneţea (începând cu 65 ani)

Adolescenţa e considerată ca o perioadă de tranziţie între copilărie şi maturitate, ea având un rol important în procesul de formare a personalităţii tânărului. E o perioadă dificilă, tumultoasă dar la finalul ei se formează principalele trăsături de caracter, profilul de bază al personalităţii tânărului.

Există tendinţa de a vedea adolescenţa ca pe o perioadă de discontinuitate marcantă din viaţa individului deoarece adolescenţii sunt consideraţi „ciudaţi”, adică diferiţi faţă de copii cât şi faţă de adulţi. Psihologul Adriana Băban compară adolescenţa cu un „tunel” în care copiii „dispar” pentru a ieşi la lumină, peste câţiva ani ca veritabili adulţi. Niciodată nu putem şti cine este cel cu care ne vom întâlni la finalul tunelului, la ieşirea din adolescenţă. Cert este însă că în această etapă tânărul se

confruntă cu următoarele probleme:

- dobândirea independenţei faţă de părinţi
- adaptarea la propria maturizare sexuală
- stabilirea unor relaţii de cooperare şi de lucru cu alte persoane
- decizia referitoare la o anumită vocaţie
- dezvoltarea unei filosofii de viaţă, a unor credinţe morale şi standarde morale
- dobândirea unui sentiment al identităţii

Unii autori identifică două etape ale adolescenţei:

- – preadolescenţa – caracterizată prin schimbări fiziologice dramatice. Are loc o creştere explozivă în înălţime, greutate, o dezvoltare semnificativă a musculaturii şi scheletului. Organismul atinge maturitatea reproductivă, fapt ce îşi pune amprenta asupra întregii vieţi psihice şi se declanşează o adevărată „furtună hormonală". Se amplifică nevoia de afecţiune, de relaţii şi de grup precum şi nevoia de independenţă şi autodeterminare.
- – adolescenţa propriu-zisă sau „marea adolescenţă", cuprinzând tinerii între 16 – 20 ani. Este perioada în care se încheie în linii mari procesele de creştere din perioada pubertăţii.

Adolescenţa stă sub semnul sensibilităţii, al autoreflecţiei şi al autoanalizei. Dezvoltarea structurilor superioare ale gândirii conduce la o interpretare critică a realităţii, la conştientizarea problemelor de importanţă majoră din diferitele sfere ale vieţii, la formularea unor întrebări referitoare la sensul existenţei propriei persoane, la locul şi rolul său în cadrul existenţei. De multe ori, adolescentul se închide în sine tocmai pentru a găsi răspunsuri la problemele care îl frământă. La un moment dat, brusc, părinţii descoperă că băieţelul neastâmpărat şi debordând de energie, povestind şi punând întrebări fără încetare, devine aproape un străin care preferă cel mai adesea să ridice din umeri şi să dea răspunsuri monosilabice. Modelul său de a se lupta cu problemele personale este acela de a se rupe de ceilalţi şi de a se închide în sine.

În această „cetate interioară" adolescentul se autoanalizează pentru a-şi construi o imagine despre sine. Aprecierile sale sunt adesea contradictorii, alternând tendinţele de subestimare cu cele de supraestimare. El caută modele şi devine dintr-o dată critic şi intolerant faţă de unele manifestări ale adulţilor, refuzând să mai accepte autoritatea lor. El e gata să intre în conflict cu cei din jur pentru a-şi apăra propriul punct de vedere, dornic să se facă recunoscut şi respectat.

Criza morală a adolescenţei este o criză reală, cu însemnate implicaţii afective şi sociale şi de aceea J.J. Rousseau în lucrarea sa „Emile sau despre educaţie", a interpretat-o ca fiind „a doua naştere". Având în vedere multiplele contradicţii afective şi deviaţiile comportamentale din această perioadă de criză, Stanley Hall vede în adolescent un fel de „candidat la delincvenţă". Mulţi psihologi şi pedagogi

atrag atenţia asupra tendinţei adolescentului de a încălca normele, datorită dezvoltării contradictorii a personalităţii sale. Astfel a apărut noţiunea de „criză adolescentină” sau „criză juvenilă”. Aceasta se manifestă mai accentuat la unii adolescenţi decât la alţii. Deseori adulţii sunt tentaţi să treacă cu indiferenţă sau cu indulgenţă pe lângă actele inadecvate ale tinerilor, luându-le drept expresii ale acestei „crize” inerentă vârstei.

Există însă o serie de indicatori ce demonstrează că un adolescent a trecut de limitele normalei „crize” şi că a intrat deja în anormalitate, având grave probleme de comportament:

- suspendare, exmatriculare sau scădere spectaculoasă a performanţei şcolare
- agresare verbală a celorlalţi, crize de furie
- apartenenţa la o „gaşcă” necorespunzătoare
- pierderea interesului pentru vechile activităţi care îi produceau plăcere, pentru sporturi sau hobby-uri
- probleme cu legea
- depresie, izolare
- minciuni frecvente, lipsă de onestitate, furt
- idei suicidare
- consum curent sau „experimental” de alcool şi droguri.

În concluzie, studiul personalităţii adolescentului nu se reduce la prezentarea caracteristicilor fizice, de ordin biologic-ereditar, ci presupune interpretarea diferenţiată a factorilor de personalitate, în funcţie de specificul mediului social şi familial. Noile concepţii psihologice pun accentul tocmai pe această cercetare concretă, în funcţie de mediul înconjurător.

Dezvoltarea normală a personalităţii adolescentului apare ca un proces complex și treptat de adaptare, de acomodare la condiţiile vieţii sociale şi se exprimă printr-un comportament social pozitiv.

O sa închei reproducând versurile unui poet american, Langston Hughes, versuri care prin metafore subtile transmit îndemnuri pline de înţelepciune adresate adolescentului de pretutindeni:

„Fiul meu, tu să ţii minte asta:

În viaţă n-am urcat doar trepte de cristal.

Am dat de hopuri,

Bolovani şi cuie

Şi camere ce m-aşteptau pustii.

Dar eu am tot urcat

Şi-am atins ţinte,

Am sărit peste prăpăstii

Şi-am cunoscut
Tenebre şi tristeţi.
Nici tu, băiete, nu te-opri!
Tot urcă şi iar urcă,
Şi nu privi-napoi
Căci de te-aşezi, e greu
Să mai porneşti.
Şi nu cădea acum!
Căci eu am să tot urc
Deşi în viaţă n-am urcat
Doar trepte de cristal."

Bibliografie:

- Emilia Albu: „Manifestări tipice ale devierilor de comportament la elevii preadolescenţi. Prevenire şi terapie"–Editura Aramis, Bucureşti, 2002 - Colecţia „Educaţia XXI"
- Adriana Băban: „Consiliere educaţională" – Cluj Napoca, 2001
- Adriana Nicu, Daniela Creţu: „Pedagogie şi elemente de psihologie" Editura Universităţii „L. Blaga", Sibiu, 2004
- Susan Morris Shaffer, Linda Perlman Gordon: „Cum să comunici cu băieţii adolescenţi" Editura Amaltea, 2006

Tehnologii ale viitorului-NANOTEHNOLOGIA

prof. Gabriela UNGUREANU

Dicţionarul Webster defineşte cuvântul „*nanotehnologie*" ca fiind „*arta manipulării unor dispozitive minuscule, de dimensiuni moleculare*".

Nanotehnologia este acea ramură a ştiinţei care permite crearea de materiale, de dispozitive

şi de sisteme la scară nanometrică (1-100 nm), prin manipularea materiei la această scară, precum şi prin exploatarea noilor proprietăţi ce rezultă la scară nanometrică, având un puternic impact asupra numeroaselor aplicaţii comerciale, militare şi spaţiale. Nanotehnologia se poate defini şi ca fiind abilitatea de a transforma materia ordonând cu precizie atom după atom şi moleculă după moleculă, pentru ca în final să se producă nanostructuri din care să se poată forma nanoproduse, adică dispozitive şi maşini.

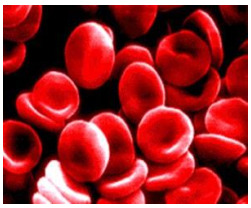

Pentru a înțelege termenul NANO trebuie să ne raportăm la o scală. Un nanometru este a miliarda parte dintr-un metru: 1/1.000.000.000. Nanometru este unitatea de măsură în nanoscală. O nanoparticulă are dimenisiuni de 10^{-9} m.

Diametrul celulelor sângelui este de 6000 nm.

Diametrul ADN-ului este de 2,5 nm.

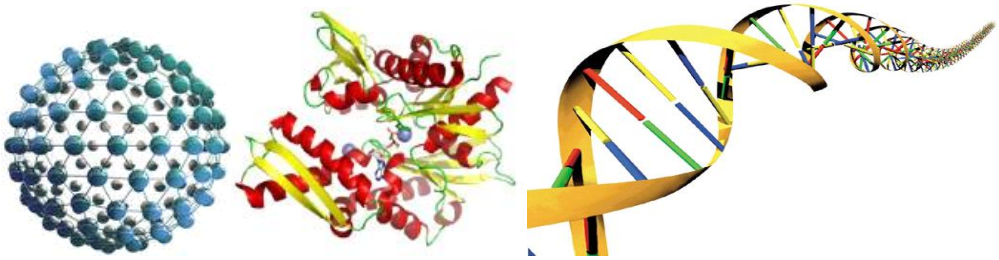

Nanotehnologiile nu sunt o invenţie a prezentului. În anumite sectoare de activitate, utilizarea particulelor de dimensiuni extrem de mici este cunoscută încă din antichitate; în „industria” vopselelor din urmă cu 2000 de ani, arhitectul roman Marcus Vitrivius Pollio a utilizat funingine produsă sintetic la obţinerea vopselelor. Astăzi, se cunoaşte că funinginea este un produs anorganic, la scară nano.

În decembrie 1959, laureatul premiului Nobel, Richard Feynman în cuvântarea intitulată “*There is Plenty of Room at the Bottom*” în cadrul întrunirii anuale a Societăţii Americane de Fizică, a făcut prima aluzie la nanotehnologie, referindu-se la avantajele încă neexplorate ale miniaturizării.

Cercetătorii de la Universitatea Rice, Richard Smalley şi echipa, prin evaporarea carbonului şi condensarea acestuia într-un gaz inert au observat cum carbonul a format cristale extrem de stabile formate din câte şase atomi. Au observat structura adoptată de cristale, cunoscută sub numele

de *minge de fotbal*, şi au numit descoperirea *buckminsterfullerene*, denumire scurtată apoi la *fullerene* sau *buckyball*. *Buckyball* rămâne ca cea mai importantă descoperire a nanotehnologiei; a dus la câştigarea premiului Prize în Chimie de către Smalley şi colegii săi, în 1996 şi a consolidat reputaţia nanotehnologiei ca un domeniu de cercetare de vârf.

Există preocupări legate de faptul că *nanotehnologia* ar putea creşte decalajul dintre ţările dezvoltate şi cele în curs de dezvoltare. Cu toate acestea, s-a ajuns la concluzia că aplicată corect, *nanotehnologia* ar putea aduce beneficii tuturor, în special în domenii ca: medicină, cosmetică, tehnologia informaţiei şi comunicaţiilor.

Nanomedicina- de progresele ei s-ar putea beneficia prin:

- *medicamente* specializate pentru o anumită afecţiune-capsule de mărime nanometrică care ajung direct la zona afectată a corpului, reducând efectele secundare, nedorite;
- *materialebiocompatibile* – suprafeţe nano-structuratepentrupărţi ale corpului care pot fi înlocuite (articulaţiileşoldului, valveleinimii);
- *senzori* de mărimenanometrică care pot analizasângelepentru a descoperivirusuri, cu rezultateaproapeimediat – „laboratorul-pe-un-cip”, dispozitivminuscul care arputea fi util pentru a se economisitimpşi personal.

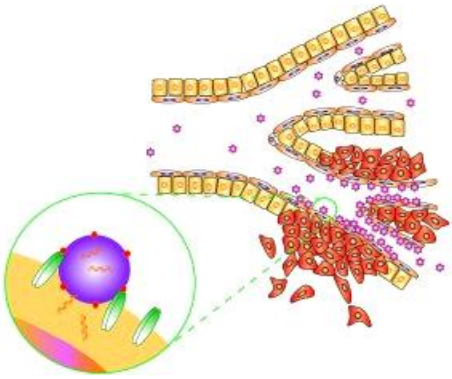

Cercetătorii britanici lucrează la realizarea a diferite metode pentru folosirea nanoparticulelor pe post de magneţi mici care ar putea să omoare celulele cancerigene fără să dăuneze celulelor sănătoase din jurul lor. O echipă de specialişti de la University College London (UCL) a descoperit că nanoparticulele de oxid de fier pot fi ataşate anticorpilor care se ocupă de celulele cancerigene sau pot fi injectate în celulele stem care omoară celulele cancerigene.

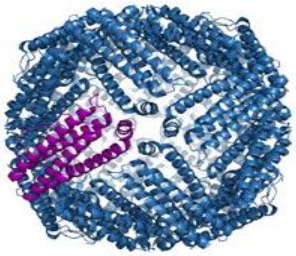

Nanoparticule în lupta contra cancerului

Cosmetica. Nanoparticulele sunt particule minuscule, imposibil de văzut cu ochiul liber, folosite şi în industria cosmetică, alături de domeniul medicinei. Dacă în medicină ele au efect pozitiv, acţiunea nanoparticulelor din cosmetice este de a penetra extrem de rapid şi uşor stratul protector al pielii umane. Mai îngrijorător este că, prin interacţiunea nanoparticulelor cu alte celule din corp, se pot produce efecte toxice despre care medicina încă nu ştie destule. Încă şi mai îngrijorător este faptul că nanoparticulele sunt folosite în cosmetică cu toate că nu se ştiu destule informaţii despre ele! În general, nanotehnologia este folosită pentru loţiunile de protecţie solară (adăugate la dioxid de titan sau oxid de zinc) şi pentru cremele antirid, dar şi pentru pasta de dinţi. Ele fac ca produsele să arate mai transparente.

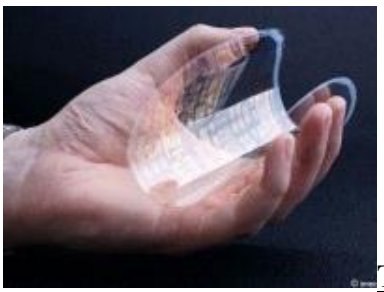

Tehnologia Informaţei şi a Comunicaţiilor ar putea beneficia de progresele nanotehnologice deoarece se creează:

- microprocesoare mai mici, ceea ce înseamnă dispozitive mai compacte, mai portabile, mai rapide, mai puternice, ceea ce ar face computerele de 100 de ori mai rapide, cu memorii uriaşe şi mult mai multe aplicaţii;
- etichete de mărime nanometrică ataşate la orice cumpărăm, furnizându-ne informaţii despre ce consumăm, ar putea reduce deşeurile şi furturile şi ar putea creşte preocuparea în ceea ce priveşte intimitatea individuală.

Se pune problema costurilor acestor tehnologii, dar nanotehnologiile au deseori avantajul de a fi relativ ieftin de fabricat, odată ce au fost proiectate. De exemplu, în India este în curs de elaborare o trusă de diagnostic pentru tuberculoză, bazată pe nanotehnologie, care va costa în cele din urmă mai puţin de 1$.

Natura este expertă în a crea structuri la scală nanometrică. De aceea, oamenii de ştiinţă caută în natură

modele de inspiraţie atunci când cercetează modul în care să poată construi la o scală atât de mică.

Bibliografie:

- *** http://facultate.regielive.ro, Andronescu, E. „Curs 5 – *Metode de caracterizare a materialelor nanostructurate*, Facultatea de Chimie Aplicată şi Ştiinţa Materialelor, Catedra de Ştiinţa şi Ingineria Materialelor Oxidice şi Nanomateriale
- Vedinaş, I.,Creţu, E. , *Elemente de nanotehnologie*, Universitatea Titu Maiorescu, Bucureşti, 2007
- Bolcu, C., Crăciunescu, C., Jurcău, D.*, Ştiinţa şi viaţa noastră - revistă de informare* – articolul „ Nanotehnologii", ianuarie 2008

Locul şi rolul limbii și literaturii române în învățământul preuniversitar

Prof. Elisabeta Tămîș

Predarea limbii române în şcoală, în învăţământul gimnazial sau liceal dezvoltă gustul pentru literatură, formează la elevi posibilitatea de a stabili criterii ferme de selectare a marilor valori, formarea unui cititor de literatură receptiv la valorile artistice, capabil să manifeste un interes viu pentru cunoaşterea şi însuşirea limbii şi literaturii naţionale.

Unul dintre obiectivele fundamentale ale studierii limbii române este însuşirea şi aplicarea normelor de vorbire şi scriere corectă a limbii române, folosirea corectă a vocabularului limbii literare, precum şi al celui specific profesiei.

În orele prevăzute de programa pentru învățământul preuniversitar, pentru compuneri şi exerciţii de cultivare a limbii literare accentul cade pe însuşirea limbii române ca instrument de comunicare, pe aplicarea în practică a normelor exprimării orale şi scrise. Se ştie că mesajul transmis prin limbaj reprezintă, pe de o parte, aspectul oficial şi normativ al limbii, iar pe de altă parte, este expresia individului, a particularului. Subordonarea la stilurile funcţionale ale limbii şi la normele ei gramaticale şi lexicale aduce comunicării corectitudine, precizie şi claritate.

Forma-cadru de organizare a studierii limbii şi literaturii române în şcoală o reprezintă lecţia, în desfăşurarea ei găsindu-şi locul şi alte forme de învăţare: activitatea independentă a elevilor

(care poate fi pe grupe sau individuală), activitatea frontală (profesorul lucrează cu întreaga clasă, pe baza unor sarcini de lucru logic concepute şi dirijate de el) etc. Lecţia constituie o unitate de muncă didactică prin care se realizează deopotrivă instruirea şi educaţia. Ea se desfăşoară într-un cadru adecvat (sala de clasă, cabinetul de limba şi literatura română, o casă memorială, un muzeu etc.), într-o unitate de timp bine precizată, punând la contribuţie metode, procedee şi mijloace corespunzătoare pentru atingerea unor obiective operaţionale bine formulate (instructive, educative, formative).

Lecţia de limba şi literatura română se practică în diverse variante structurale (tradiţionale sau moderne) şi este reuşită dacă oferă condiţii pentru activizarea elevilor, angajând nivelurile superioare ale gândirii: analiza, sinteza, inducţia, deducţia, comparaţia, asocierea, aprecierea critică (C. Parfene). De asemenea, lecţia de limba şi literatura română trebuie să faciliteze conexiunea inversă pe tot parcursul învăţării şi să trateze elevii în mod diferenţiat, punându-i în situaţii propice de învăţare.

În învățământul preuniversitar importanţa limbii române ca disciplină şcolară capătă dimensiuni noi, determinate de faptul că această disciplină urmăreşte atât cultivarea limbajului oral şi scris al elevilor, cunoaşterea şi folosirea corectă a limbii, cât şi învăţarea unor tehnici sau instrumente ale muncii intelectuale.

Dezvoltarea capacităţii de exprimare corectă, oral şi scris, implică în mod necesar cunoaşterea fundamentelor teoretice, de ordin lingvistic, pe care se bazează construcţia comunicării, înseşi competenţele de comunicare. Studiul elementelor de construcţie a comunicării urmăreşte fundamentarea ştiinţifică a exprimării corecte a elevilor în limba română. Însuşirea noţiunilor gramaticale de către elevi reprezintă un proces complex. Spre deosebire de noţiunile din alte domenii ale realităţii, noţiunile gramaticale au un specific aparte, care determină şi anumite particularităţi ale procesului de formare a lor. Operaţiile de gândire care sunt implicate în procesul formării noţiunilor gramaticale: analiza, sinteza, comparaţia, abstractizarea, generalizarea au şi ele un specific deosebit.
Elevii trebuie deprinşi să-şi rânduiască ideile în chip logic, să organizeze exprimarea lor în funcţie de normele gramaticale, să folosească toate resursele de care dispune limba noastră.

La sfârşitul perioadei de şcolaritate, vorbirea elevilor trebuie să fie bogată în conţinut, logic închegată, corect construită, să aibă preciziune şi concentrarea necesară, să fie, în acelaşi timp, nuanţată şi expresivă.

Bibliografie:

1. Ioan Şerdean, Didactica limbii şi literaturii române, Editura Corint, Bucureşti, 2005;
2. Alina Pamfil, Limba şi literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise, Editura Dacia, Cluj, 2001;

Impact HOPE Traian

Profesor – facilitator Mihaela Oproiu

Colaborez, în calitate de facilitator, la Clubul/Asociația Impact HOPE de 12 ani. Pot afirma cu seriozitate că a fost o periadă de timp interesantă, cu multe satisfacții legate de lucru în echipă, de proiectele desfășurate și de aprecierea acestora în comunitatea locală. Mai mult, activitatea desfășurată în cadrul Clubului/Asociației Impact HOPE m-a ajutat să socializez cu elevii într-un alt cadru, nonformal.

Ideea de voluntariat reprezintă pentru tinerii traianiști o provocare, o modalitate de a intra în contact direct cu problemele specifice comunității în care trăiesc, dar și o oportunitate de a cunoaște și a se implica în acțiuni ce vizează susținerea unor segmente defavorizate din comunitate. De asemenea, reprezintă o șansă de dezvoltare pentru tinerii noștri, pregătindu-se astfel și pentru „provocările” vieții. Fiind facilitator al acestui grup de inițiativă al școlii, apreciez că elevii care au participat la aceste acțiuni s-au remarcat nu numai prin rezultate foarte bune la învățătură dar și printr-o deschidere și dorință de a ajuta comunitatea prin susținerea în diverse moduri a cazurilor speciale. O fostă voluntară Impact traianistă, Cristina Chilibonu își amintește cu nostalgie că "Impact a fost pentru mine prima experiență de voluntariat. M-a ajutat să conștientizez că responsabilitatea pentru lucrurile pe care vreau să le schimb e în primul rând la mine. De asemenea, am învățat să fac proiecte, am cunoscut oameni noi și mi-am învins teama de a vorbi în public. Mai ales partea de planificare de proiecte, m-a ajutat atât la facultate cât și la muncă. Am continuat să fiu voluntară în Asociația studenților de la Facultatea de Limbi Străine. Momentan, la muncă, coordonez activități extra pentru angajați și îmi face plăcere. Contactul cu voluntariatul a fost molipsitor. În continuare îmi face plăcere să lucrez cu ceilalți și să facem proiecte care să schimbe comunitatea în bine.”

Și Corina-Ioana Preoteasa, elevă traianistă și voluntară Impact în perioada 2010-2012 afirmă că „Experiența din Clubul Impact a fost printre cele mai frumoase din liceu. În primul rând pentru că am avut ocazia să interacționez cu profesorii și colegii mei la un alt nivel, să văd profesorii mai degrabă ca pe niște camarazi și împreună să formăm o echipă minunată care face mult bine și schimbă lucruri. Nu cred că există tânăr care să nu simtă imboldul de a schimba lumea, iar voluntariatul este cea mai accesibilă metodă de a face asta. Clubul Impact mi-a oferit șansa de a învăța, de a schimba lucruri în jurul meu și, cel mai important, de a crește și de a mă schimba eu însămi într-un om mai responsabil, mai altruist și mai încrezător în puterea unei comunități unite.

Schimbarea începe mereu cu noi și doar noi avem puterea de a lua decizii care să ne ajute atât

pe noi, cât și comunitatea din care facem parte. Clubul Impact înseamnă schimbare, învățare, dar și distracție, prietenie, susținere. Pentru mine a fost cea mai bună decizie luata în liceu și cu siguranță fi la fel și pentru voi!”

Sunt mesaje frumoase, sincere adresate de la distanță de două dintre cele mai silitoare și perseverente eleve ale liceului nostru care au reușit să mă surprindă în mod plăcut de multe ori în anii de liceu. Acum lucrează la companii diferite și continuă să se implice în acțiuni de voluntariat pentru că odată sădite valorile clubului au prins rădăcini și au deschis aripi spre a survola noi orizonturi cu nevoi la fel de reale ca și cele ale comunității de unde au plecat.

Pentru că lucrez ca profesor într-o unitate de învățământ cu renume apreciez cu sinceritate și recunoștiință suportul oferit de conducerea instituției și de colegi. Am avut parte de înțelegere, sprijin și ajutor atunci când a fost nevoie. Clubul/Asociația Impact HOPE s-a impus în școală dar și în comunitatea locală prin seriozitate, adaptare la situații de moment, finalizarea cu succes a proiectelor, mediatizare și atragere de noi membrii. Important în această ecuație școală-Impact este faptul că sunt sesizate probleme reale ale comunității și că se caută soluții de rezolvare a unor astfel de situații. Orice acțiune presupune un efort concertat, dar satisfacția lucrului bine făcut este ceea ce contează. Există multă responsabilitate atunci când îți iei un angajament și ai nevoie de sprijinul și susținerea instituției de învățământ, de deschiderea și înțelegerea părinților precum și a instituțiilor abilitate.

Doresc tinerilor implicați în acest club mult succes și proiecte utile pentru comunitate.

Aprilie și-o floare

Prof. Daniela Tutunaru

Cristina Viță scrie poezie de o mare sensibilitate, dezvăluind un suflet fragil, al adolescentei care se descoperă pe sine și încearcă să își definească emoțiile și stările greu de explicat în termeni comuni. Versurile sale freamătă de fiorii iubirii devastatoare. Poeta iubește Iubirea și odată cu acest sentiment pe care l-a descoperit de curând, simte și durerea care îl însoțește ca o condiție obligatorie, dar și ca o unitate de măsură a delicateții sale sufletești.

Iubirea este pretutindeni și prin filtrul ei sunt interpretate atât schimbările din natură, cât și viața personală și stările nedefinite sau relațiile cu cei dragi. Floarea, ploaia, fluturele, fulgul de nea, lebăda,

noaptea sau tristețea, singurătatea, durerea, toate sunt mai colorate sau mai intense pentru că sunt privite prin ochii sufletului. Este atâta frumusețe în acest suflet încât soarele, visul aripa sau zborul, elemente salvatoare, încheie aproape fiecare poem, ca un triumf al vieții care șterge urmele durerii. Iar tatăl și relația strânsă cu acesta asigură liniștea unui spirit tumultuos, aflat într-o căutare febrilă și continuă.

„Floare albă”, poezia care prefațează volumul **Aprilie și-o floare**, accentuează notele sale definitorii: inocență, puritate, durere, nădejde și renaștere:: „Când primăvara te va aduce înapoi,/ În acea zi voi înflori.” Iar iubirea, chiar dacă provoacă suferință, este atât de frumos definită: „Iubirea- o flacără care înflorește și piere”.

„O floare albă îmbrățișează cu drag vântul”, într-un sens invers al mișcării care de obicei vine dinspre elementele cosmice spre pământ. Îmbrățișarea aceasta îi conferă florii atuurile vieții și frumuseții asumate, poate chiar inconștient, într-un gest de cuprindere a necuprinsului, de opoziție fermă, dar blândă.

Poemul „Aprilie și o floare”anunță temele principale, iubirea și nevoia de autocunoaștere. Vântul care „adie ușor în jurul nostru” este martorul unei despărțiri care, produse primăvara, stă sub semnul vindecării și al regenerării, ca o experiență necesară și înțeleasă : „Când aprilie piere, să trăim /Ca atunci când nimic nu s-ar fi întâmplat; /Ca ultimul nostru gând să fie frumos.” Viziunea din finalul poemului este mereu optimistă, chiar dacă poeta dezvăluie o tristețe organică și o melancolie pe care o cultivă cu râvnă, în fiecare vers: „Dacă ne-am întoarce-n timp/ La prima noastră întâlnire...” sau ”După galaxie, într-un loc îndepărtat,/ Plâng după iubitele clipe.”

În „Lacul unei lebede” asistăm la suferințele unei Odette care, părăsită de prințul Siegfried, își dorește moartea. Surdă la sunetele muzicii care încă se aud pe scena vieții, nu mai are forța să zboare și se simte trasă în adâncuri: „Încerc să zbor, dar sunt trasă înapoi./ Niciun cântec nu mă mai trezește.” Intensitatea durerii este surprinsă cu naturalețe și fără dramatism: „Valurile trec în suferință, dar nu le mai părăsesc,/ Înăuntru, m-am văzut pe mine. ” În sfârșit, este un moment desprins din povestea prințesei transformate în lebădă, momentul în care tânăra trădată se vede condamnată la o prelungire a blestemului și „Fiecare moment devine-o eternitate”.

Poemul „De ce?” dezvăluie o confruntare cu sine, a celei care a fost, cu cea care este. „Genunchi loviți...de câte ori ai căzut pentru mine,/ Mâini slăbite...de câte ori mi-ai cărat problemele,/ Stele plânse pe obrajii tăi, pentru tot întunericul adus de mine.” Întrebarea se reia indirect în fiecare poem și este urmarea unei dorințe adânci de cunoaștere, dar și de anunțare a prezenței, ca și cum lumea trebuie să ia cunoștință de noua personalitate care este aproape formată și care urmează să se așeze frumos, în mijlocul ei.

Titlul volumului, **Aprilie și-o floare**, exprimă subtil legătura cu vârsta, apogeul adolescenței resimțite plenar, cu toate frământările, slăbiciunile și asumările sale. Întregul volum surprinde ipostaze diferite ale unei personalități în schimbare, aflate la ieșirea din copilărie și trecerea spre complexa viață de adult. Răspunsurile vor veni în curând, dar până atunci întrebările îmbracă forma unor versuri de o sinceritate înduioșătoare.

Proiect transnațional, România – Republica Moldova
Educație online fără hotare
"Simetria în jurul nostru"

Profesor Marica Pițˇ-Rada

În anul școlar 2020/2021, la inițiativa Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova și Primăria Municipiului Chișinău, s-a desfășurat proiectul "Educație online fără hotare" – proiect menit să sprijine dezvoltarea, transferul și implementarea de practici inovatoare în educație prin intermediul platformelor web de comunicare la distanță.

Acest proiect a oferit posibilitatea instituțiilor educaționale din Republica Moldova și România să colaboreze la nivel transnațional, împărtășind și confruntând idei, practice sau metode de lucru, producând astfel rezultate tangibile.

Am participat împreună cu 9 elevi de la Colegiul Național Traian (6 elevi din clasa a VI-a A și 3 elevi din clasa a VII-a A) la un astfel de proiect pe teme matematice intitulat "Simetria în jurul nostru" în colaborare cu Liceul Teoretic "Constantin Negruzzi" Chișinău și Școala Gimnazială nr.1 Uileacul de Beiuș, județul Bihor.

În cadrul proiectului elevii au explorat frumusețea simetriei în diferite aspecte ale vieții de zi cu zi. Dintre obiectivele proiectului amintim: recunoașterea și utilizarea diferitelor instrumente web 2.0, creșterea gradului de conștientizare a utilizării în siguranță a internetului și dezvoltarea competențelor de colaborare și comunicare. Calendarul activităților a cuprins:

- Crearea grupului pe facebook "Simetria în jurul nostru"
- Prezentarea fiecărui membru al proiectului în padlet (avatarul și o mica descriere)

- Crearea și apoi notarea logo-ului proiectului
- Salutul virtual
- Etapa de cercetare – fiecare echipă a creat imagini din arhitectură și apoi din natură unde se aplică simetria, cu ajutorul platformelor Canva, google-prezentări (story jumper) care au fost apoi postate în padlet
- Realizarea unei povești “Simetria în jurul nostru”
- Construcția simetriei față de un punct și față de o axă folosind platforma Geogebra
- Crearea unor jocuri interactive “Simetria în jurul nostru” cu ajutorul platformelor Wordwall.com, Kahoot.com
- Realizarea unei cărți digitale “Felicitări de Paști cu elemente de simetrie”
- Crearea unui produs digital individual referitor la tema aleasă
- Bilanț la final de proiect – etapa de reflecție și evaluare

Până în acest moment s-au desfășurat toate etapele cu excepția bilanțului de final care va avea loc la sfârșitul lunii mai.

Logoul câștigător a fost cel creat de elevul Ivan Tudor, clasa a VII-a A.

Câteva imagini din cadrul proiectului:

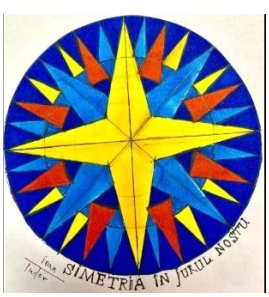

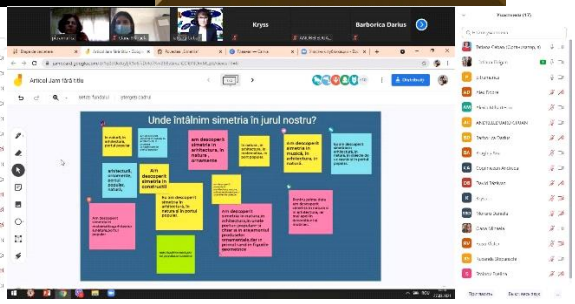

Acest proiect a promovat dimensiunile interculturale ale educației, a încurajat învățământul deschis și la distanță, a facilitat accesul transnațional la resurse educative și a oferit posibilitatea utilizării noilor tehnologii în educație.

Am împărtășit între noi exemple de bune practici în atragerea elevilor spre disciplina matematică, disciplină destul de grea, dar utilă tuturor.

Elevii au fost încântați de fiecare activitate și și-au consolidat cunoștințele referitoare la simetrii

într-un mod atrăgător.

Proiectul a fost un real schimb de experiență și bune practici în învățarea online a disciplinei Matematică prin cooperare și colaborare transnațională.

A fost o oportunitate minunată de a realiza chiar și în timpul pandemiei, punți de suflet peste Prut.

Matematică și informatică

prof. Ionel-Vasile Piț-Rada

În continuare prezint enunțul și rezolvarea unei probleme care mi s-a părut interesantă.

Sudoku

Un tabel de dimensiuni 6x6 se numește grilă Sudoku dacă îndeplinește simultan următoarele 3 condiții:

(1) În fiecare rând orizontal apar toate numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6

(2) În fiecare rând vertical apar toate numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6

(3) În fiecare dintre zonele A, B, C, D, E, F apar toate numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6

Zonele A, B, C, D, E, F sunt definite în continuare

A AA B BB

A AA B BB

C CC D DD

C CC D DD

E EEF F F

E EEF F F

Dacă se cunosc doar o parte dintre valorile grilei, dar suficient de multe, se pot determina și celelalte valori necunoscute ale grilei prin observații și gândire logică. O astfel de grilă incompletă se mai numește joc Sudoku. Un joc Sudoku corect trebuie să poată fi completat unic, obținându-se astfel o grilă Sudoku completă. Gigel îi propune lui Ionel să rezolve următorul joc Sudoku, în care se cunosc valorile pentru 26 dintre poziții:

0 0 3 4 5 0

4 5 6 1 0 3

2 1 0 3 6 5

3 0 5 0 1 4

5 0 1 6 4 2

6 4 2 0 3 0

După ce Ionel completează zerourile din grilă cu valori din mulțimea 1, 2, 3, 4, 5, 6, astfel încât să fie respectate cele trei reguli (1), (2), (3), Gigel îl felicită și îi propune lui Ionel să construiască un alt joc Sudoku care să aibă ca soluție aceeași grilă ca și jocul anterior, dar care să aibă completate un număr minim de poziții. Ionel găsește pe Internet multe aplicații care rezolvă jocuri Sudoku, dar totuși nu reușește să rezolve problema și vă cere ajutorul dumneavoastră!

Este posibil să existe mai multe soluții. Oricare soluție care respectă condițiile cerute va fi considerată corectă!

Rezolvare: Soluția primului joc este:

1 2 3 4 5 6

4 5 6 1 2 3

2 1 4 3 6 5

3 6 5 2 1 4

5 3 1 6 4 2

6 4 2 5 3 1

O soluție pentru problemă (au fost păstrate, prin complementare, valori din grilă corespunzătoare valorilor 0 din jocul inițial !):

1 2 0 0 0 6

0 0 0 0 0 0

0 0 4 0 0 0

0 6 0 2 0 0

0 3 0 0 0 0

0 0 0 5 0 1

La această problemă nu există soluții cu mai puțin de 9 poziții completate (se poate verifica cu calculatorul). Înainte să construiesc problema am cercetat pe internet și am aflat că există jocuri cu soluție unică în care sunt completate doar 8 poziții. Deci pentru anumite grile 8 este minimul. Pentru grila din problemă am cercetat cu ajutorul unui program pentru toate submulțimile de 8 poziții dacă vreuna dintre ele reprezintă un joc sudoku 6x6 corect, dar nu am găsit. Din punctul meu de vedere, pentru grila din problemă soluția minimă este cu 9 pozitii completate. Pentru verificarea

unicității completării jocului, la această problemă am utilizat și aplicația https://sudokuspoiler.azurewebsites.net/Sudoku/Sudoku6

Pentru a dovedi că nu există soluții cu 8 poziții completate am utilizat programul următor: https://docs.google.com/document/d/1ayxIeaT2fIot7P97AcpWz7WZtHw4i5XVSbFc-gS2XBk/edit?usp=sharing

Elevii noștri

Easter is here...

Mihai Popescu

The world is silent now,
How else could it all be?
The sorrow curtain fell on us,
To such degree...
Nature was numb and for a while
There were no songs propelled into abyss...
The frozen tundra stood untouched,
But now, it's feeling Easter's breeze.

A gust of wind arrives like thunder,
The satin touch of spring embraces
The plains and hills, thousands of faces...
And winter's gates are torn asunder.
The sunshine's rays caress the Globe,
Canorous birds now chirp divine
A song so pure and so sublime...

Giving us all new dreams of hope,
For our joy from dust will thrive
Easter is here, and nature is anew alive.

ADOLESCENTIN
-ÎNCEPUTUL-

Bianca Mănescu

Cât am zburat prin vise, doar ca să ajung aici! Ce văd? Nimeni și nimic. E doar negație. O negație conturată afirmativ. Ce aud? Un susur exuvial. Mă sperii și fug. Ceva mă cheamă. Mă întorc. Alerg să aud. Văd. Simt prezența unei forme de viață construite din iluzie. Sau poate nu... Plutește. Se hrănește cu oxigen, cu carbon, cu ceva prea viu, probabil mercur. Levitează ca un satelit artificial într-un haos ordonat. Se abstractizează. Urlă în vuiet impersonal. E gol. E pur. E spiralat. Respiră. Respiră străin. Nu recunoaște. Pătrunde și se retrage; flux și reflux divin. E o lumină difuză, carnală; sclipiri intermitente, opace, inflorescente. Inefabil și atât. E nonverbal. E subiectiv.

Picură. Calm, apoi rapid. Ia naștere o furtună de emoții...doar amintiri, amintiri răsunătoare. Lovesc precum meteorii, lovesc ca stele căzătoare. Se stabilesc la bază, tari.
-Infantilitate. Inocență. Candoare.-

Nealteratul e atins. Nu mai e la fel, nu va mai fi niciodată. Sunt repercusiunile trecutului. Entitatea se transformă în produsul lor. Ce a fost și ce este? O emulare? Și oare înainte s-a gândit cineva sau e totul fortuit? A fost doar un clișeu. Clișeu al reîncarnării. Versatilitatea ei e bizar de simetrică. Se instalează spațiul oniric. Gânduri fosforescente. Începe. E timpul. E timpul ei. Își întinde aripile și zboară în abis întors.Totul e cu susul în jos. Izbucnește o explozie elucubrantă și dezechilibrantă. Tot ce a fost, s-a pietrificat în conglomeratul străvechi. Și acum țipă. Îl văd strident și evident. Se diseminează și se împrăștie. Mă copleșește. Mă aplec în fața sa.
Se liniștește și se termină. A ieșit în sfârșit din colivie. A spart lacătul. E liberă. Chipul său angelic domină. Domină aer, apă, pământ și foc. Revendicarea coroanei trilobate. Reîncarnarea unei zeități în templu spiritual. Suflă sacral. Privesc în cioburile oglinzii.

Sunt eu, noul eu.

Eliberarea

Apetri Anastasia

Sunt captivă în brațele ei. Îi simt palmele călduțe și fine cum îmi alunecă pe trup, pe minte, pe suflet. E atât de atentă cu mine… Îmi construiește un univers al meu și mă lasă plutind într-o mare ca un lac, unde totul este pe placul meu.

Dintr-o dată, fără vreo prevenire, mă zgârie ușor pe degetul mic. Rămân cu o roșeață nedumerită pe piele. Ea e ca de obicei în spatele meu și nu o pot vedea, însă nici nu o simt diferit, pare a fi aceeași de acum câteva clipe, când mă mângâia plăcut. O aud cum îmi șoptește în minte că a fost o întâmplare fugitivă, fantasmagorică și aproape că mă relaxez, când simt din nou o zgârietură, parcă mai adâncă, mai spre umăr.

Nu mă pot întoarce să mă uit la ea, dar rana mi-o pot vedea. Bobițe timide de sânge își fac liniștite apariția pe suprafața rănită a pielii. Nu apuc să mă dezmeticesc prea bine, că îi simt toate cele cinci gheare lungi de la o mână cum îmi despică pielea spatelui.

Încerc cu o zvâcnire să mă smulg din brațele ei fine, dar nu fac decât să mă scufund în apa însângerată a mării, care acum se agită și ea odată cu agitația mea crescândă. Mă zvârcolesc într-un nimic întunecat și călduț, cu mâinile ei necontenit în jurul meu, ciupindu-mă, mângâindu-mă și zgâriindu-mă. Dau din picioare, din mâini, într-o alergare patetică, în vid, după un aer de mult pierdut.

O simt cum se distrează. Chinul meu o hrănește și o îmbată. Îmi închid strâns ochii și reușesc să îmi privesc sufletul amorțit de prea mult timp. Nu mă mai zbat. Cu ochii tot închiși, dar mai relaxați, mă las în voia ei. Plutesc în vidul ei și refuz să-i mai fac jocul.

Încep să mă gândesc. Încep de la nimicuri și continui cu filosofii, iar brațele ei nu mă mai pot atinge. Simt cum mă ridic spre suprafață, cu ea încă lângă mine, pregătită oricând să profite de un nou moment de slăbiciune.

Continui să mă gândesc, plutind în vidul călduț. Păru-mi lung plutește și el dispersat ca o aură în jurul capului, iar trupul meu gol se bucură de o pauză binemeritată în care să își vindece rănile.

Marea nu mai e agitată. Ajung la suprafață în razele unui soare care nu arde. Ea e încă lângă mine, dar nu o mai simt la fel de calmă. Pare să înțeleagă ce se întâmplă, chiar mai repede decât mine, însă nu mai poate face nimic. Mie îmi place această pauză între plăceri și torturi și aleg să mă las dusă de un curent ciudat, ferm, în care nu mai avusesem încredere până atunci.

La un moment dat simt pământ sub picioare. O simt și pe ea lângă mine, acum tristă, dar nu îmi deschid încă ochii. Cu o mică sforțare îmi proptesc tălpile în nisipul zgrunțuros și mă ridic. Atunci ea

apucă încheietura mâinii mele drepte cu a ei, fără gheare. Îmi întorc capul, îmi deschid ochii, dar nu văd nimic. Am fost eliberată.

Păşesc înainte spre insula cea ciudată şi nisipul îmi deranjează tălpile. Când ajung pe plajă, nisipul mă arde, se lipeşte de mine, iar în timp ce apa mi se evaporă de pe piele, sarea ce rămâne mi-o usucă.

Mă întorc cu faţa spre mare şi mi se scurge câte o lacrimă tristă pe fiecare obraz. În mare plutesc oameni, foarte mulţi oameni care sunt fie iubiţi, fie chinuiţi de braţele din care eu am reuşit să scap. Şi pe insulă sunt oameni, dar ei sunt trişti şi nimeni nu rămâne pentru prea mult timp aici. Sunt traşi înapoi de oboseala cunoaşterii şi a înţelegerii şi de şoaptele dulci ale Ei.

Acum sunt şi eu cu picioarele pe pământ, dar până când? Vreau eu să rămân aşa? Să fiu singură, fără mângâiere? Să mă ardă soarele şi să mă zgârie nisipul?

Am scăpat de Ea, dar până când?

Am căpătat libertatea, dar oare chiar mi-o doresc?

Cafea

Maria Plăviţu

Cafea. Miroase a cafea. Nu mi-a plăcut niciodată această băutură de culoare maro.De fapt, aş putea spune chiar că o detest şi totuşi o beau în fiecare dimineaţă. O ironie extraordinară.

Nu am înţeles niciodată de ce e aşa adorată de toţi cei din jurul meu. „Mă duc să fac cafea.”Asta spune mama în fiecare dimineaţă, de când sunt mică. Pe vremea când eram copil, abia aşteptam să cresc şi să gust din această băutură rafinată, pe care doar adulţii au voie să o bea. Îmi aduc aminte că, din curiozitate, la 10 ani, am vrut să iau o gură de cafea când mama nu se uita, dar nu am reuşit, pentru că am fost oprită. Pe moment m-am supărat groaznic pe ea,dar acum sunt mai recunoscătoare ca niciodată că m-a oprit atunci.Eram prostuţă şi nu realizam ce gust are cu adevărat cafeua. Îmi creasem în mintea mea o ceaşcă de cafea cu un gust minunat. Era o combinaţie de lapte cu miere şi praf de stele, care îţi îndeplineşte toate dorinţele.

Am ajuns să gust într-un final cafea şi am rămas profunddezamăgită. Am avut impresia că îmi va pica cerul în cap după prima înghiţitură . Nici acum nu pot spune că ştiu ce e, sau cum să reacţionez

când nu e zahăr în ea.Uneori e doar cu lapte, alteori și lapte și zahăr, iar în unele zile e simplă. Bleah ! Doar gândul de cafea simplă mă dezgustă.

Cu toate acestea, după cum am spus mai sus, o beau în fiecare zi. „Dar de ce?" Ei bine, pot spune că așa e viața, uneori ești obligat să faci unele lucruri, fie că îți plac, fie că nu. Uneori îmi doresc să nu fi gustat niciodată cafeua, să fi rămas cu acel gust de lapte și miere, dar nu pot să evit ceva ce e menit să se întâmple cu trecerea timpului.

Bec

Cosmin-CristianDoandeș

Uneori îmi place să ating becul,
Să-i simt rotunjimea în palme
Să-l mângâi,
Deși știu că pielea mea va arde,
De atâta lumină.
Că va scoate un sfârâit,un fir de fum sec,
Iar eu o voi privi cum piere.

Așa mă joc eu,
Cu dorința de moarte
A unei muște.

Una dintre acele nopți

Cristina Vițăl

Acel moment când visele mi se trezesc
Și văd o tristă, singuratică stea pe cerul întunecat
Cu greu își ia rămas bun
Și se întoarce pe drumul ei,
Ce duce atât de departe.

În același timp, doar pentru o clipă,
În același loc, stai pentru o clipă!
În acel scurt moment,
Totul s-a oprit pentru noi.
De ce?

M-am oprit în acea zi, în aceeași poveste
Și mă doare mai tare ca atunci când ne iubeam.
După galaxie, într-un loc îndepărtat,
Plâng după iubitele clipe.

Nu pot uita, pentru că încă sunt
În același loc, chiar dacă zilele trec
Și lacrimile se usucă.
În ochii tăi, doar pentru o clipă,
În atingerea ta, stau pentru o clipă,
În acel scurt moment,
Totul s-a oprit pentru noi.

Când spectacolul se termină

Delia Falcan

Când spectacolul se termină,
Când cortina coboară
Și aplauzele se opresc.
Oh, cum urăsc să mă întorc
Unde existența realității mă doboară
Și între patru pereți mă retrag!
Scenariul e mereu prea scurt
Și rolul prea frumos.
Scenă după scenă, oriunde mă uit,
Mă înconjoară demoni geloși.
Eu, ei, emoție,
Lacrimi și râsete.
Ansamblul perfect
Spectacol firesc-
Pilonul existenței mele.
Tristețea și amărăciunea închid ochii
Și își întind către mine cadoul obișnuit
Câteva ore de viață până la colapsul pripit.
Și simt cum se apropie mereu
Și încerc să trăiesc momentul intens.
Mi-e greu.
Greu să înțeleg
Sau să accept,
Să accept inevitabilul,
Să accept că nu am nimic de spus,
Că nu sunt eu judecătorul,
Că atingerea mea nu provoacă reacții.
Tot ce pot influența se arată distant și încețoșat.
Viitor crud,

Viitor dulce...
Tot ce vreau să trăiesc,
Să decid,
Să aleg tot.
Plăcere malefică imaginară,
Vis îndepărtat.
Să mă-nconjoare doar rezultatele alegerilor mele,
Să nu trăiesc deciziile altcuiva.
Amărăciune și regret
Halal autoportret!
Când spectacolul se termină
Și aplauzele se opresc.
Muzica ascultă de alte inimi
Și a mea rămâne singură și împrăștiată
Și ambele știm că între atâtea bucăți,
Jumătate a rămas
Pe scenă aruncată.

Galben abanos

Georgiana Boșomete

Stau așezată în fața unui șevalet acoperit cu o pânză albă, ce-mi aduce aminte de culoarea pielii tale. Afară o ploaie tumultuoasă de vară, ce adăpostește tristețea mea printre stropii de apă. Atelierul era încărcat de o tăcere apăsătoare. Eram doar eu, pânza de pictură și culorile înșirate peste tot pe podea.

Într-un mod bizar, am început să amestec cu mâinile goale culorile pe pânză. Am început cu galben, culoarea părului tău și l-am amestecat cu abanosul negru al părului meu. Apoi am luat albastrul deschis al ochilor tăi și l-am combinat cu cea mai închisă culoare pe care am găsit-o în paletă, l-am combinat cu

ochii mei. Nu mi-a păsat că eram murdară pe mâini de la cealaltă combinație de culori, voiam doar sa contopesc fiecare particulă din noi pe pânza șevaletului. Am luat apoi roșu sângeriu și l-am aruncat în fiecare colț rămas.

Am ridicat privirea și m-am uitat la ceea ce se putea numi „tabloul inimii mele”. M-am uitat atentă, o dată, de două ori și n-am văzut nimic, doar niște culori amestecate într-un mod straniu. Când m-am uitat a treia oară, am observat cum culorile începuseră sa ia forma chipului tău. Și-ntr-un mod anonim, pictasem din culorile fizionomiilor noastre, chipul tău secătuit de vlagă și lacrimi.

Vals

Georgiana Boșomete

Pierdută prin miile de gânduri, miile de gânduri cu tine. Mă priveai de la celălalt capăt al mesei,neștiind dacă să faci sau nu primul pas. Pianul a început sa cânte în surdină, iar tu te-ai îndreptat spre mine, fără a scoate un cuvânt. Ne înțelegeam din priviri, nu din vorbe.

Invitație la vals. Nu mi-am dat seama când ajunsesem pe ringul de dans, până nu am început împreună,stângaci, să ne pierdem pe ritmul muzicii. Eram eu,tu,pianul pe fundal și restul oamenilor ce pentru noi erau doar piese din decor. Simțeam printre pașii de vals mirosul puternic de tabac și vanilie ce inunda sala de bal. Luminile începuseră să se stingă,rămânând aprins doar candelabrul acoperit cu diamante, din mijlocul sălii.

Mă pierdeam în ochii tăi de fiecare dată când ridicam privirea și uitam să valsez de fiecare dată când îmi zâmbeai. Rochia mea lungă până în pământ,neagră,sclipitoare,îți încurca nonșalant pașii de dans. Rujul meu roșu ce îți lua ochii de fiecare dată când mă priveai și ochii mei negri, ce-ți priveau nu doar chipul,ci și inima. Cu frunțile lipite una de cealaltă, ne pierdeam prin fiecare sunet al clapetelor de pian. Pentru câteva minute lumea se oprise în loc. Nu fusese un simplu vals și amândoi știam asta, fusese începutul unei povești de iubire, prin care pășeam timizi, în pași de dans.

I am more than machinery

Ana-Maria Colcea

I will sit on a park bench with you
and listen to your whole life
every thought that you have
and every wonderous feeling
I will feel the need to take your pain away
and store it in my body
I may feel heavy forever,
but I will live in awe

it's such a strange thing
to complain endlessly like I do
about every scratch and every cut
on the surface of my heart.
I have become this vessel for everyone's suffering,
I will take it all
and mold it into poetry
and tenderness

but I am a human being,
after all, I am just human
a soul inside a tiny body
I do not have enough space in me
to hold all the suffering of humanity
I need to remember how to feel joy,
I need you to be gentle with me,
the machine inside me is crumbling

wings are breaking through my last layer of skin,
I have broken the chrysalis,

And I am emerging,
I will fly to every corner of the earth
to find that kind of goodness
that I hope the world knows

I hope the world knows
more people who are kind,
more people who are loving,
happy for others' happiness
I hope I can only surround myself with them, one day
for once, I hope to be protected
from jumping headfirst into all the pain
that the world is knowing

I hope I can know how it feels to walk every street
and not carry all the houses on my back, all my shame,
all the towers balancing perfectly on top of my hands,
I hope I can stop feeling guilty for wanting something for myself
when there is so little left of me for myself to own

the world owns all of me,
I am forever a traveler,
grey and dirty and unknown,
I drag a heavy suitcase
and inside it, I have machinery
that I use to try and separate myself from everything else.

but what you see
is a girl walking slowly through the city center,
looking up at the roofs of all the apartment buildings,
and thinking:
"I wish I was up there
so I could be amazed,

seeing all these tiny people,
I would feel like I
have some sort of upper hand
or influence over anything”

I hoard everyone’s love and artwork in my body,
while sorting through so many fears,
I look at the girl in my mirror and ask her:
“what will you be in twenty years?”

Regret

Iulia Surdu

Mă pierd printre umbre vii
Între propriile-mi fantasme aurii.
Din nimicul abisal tresar, devin și mă întipăresc,
Mă agăț de lună și m-arunc în cer de mare albastră.
Plâng cu lacrimi de copil printre vise spulberate
Și mă întorc lipsită de curaj, pierdută,
Să-mi mai ascund o dată chipul
În efemeritatea dansului năucitor, crud, interior.
Și pentru ultima dată îmi ard lăuntric fața
Să-mi încălzesc credința și speranța
În nimic și-n tot.
În sensul echivoc al neantului sublim
Mor și totuși regret că mă imprim.

Vechi dor pribeag

Mihai Popescu

Cu cap plecat suspină-al nostru dor,
Pribeag în astă lume secată de speranțe
Și cu melancolie se-ndreaptă spre amurg ușor,
Pictând realitatea în vagi nuanțe.

Acum, pășind șovăitor,
Se-ntoarce și privind cu jale,
Își varsă-amarul plin de-amor
Înaintând spre mare..

Nonculoare

Mihai Popescu

În dansul său funebru,
Acoperit de vânt și nori
Zâmbetu-i trist era alb-negru...
Dar sufletul plângea-n culori.

Și încerca să nu se mai ascundă,
În al său vals, stingher pe veci.
Ce monoton se tot scufundă,
În ape prea pustii și reci !

Însă tăcerea-i așeza cununa,
Himerele dansau în zi de sărbătoare,
Iar prietenă-i era doar luna,
Ce dimineața dispărea sub mare.

Nonculoarea unui sfârșit

Evelyn Urucu

Partea I

3 iunie 1952

Bat de trei ori în foaia albă cu creionul. Închid ochii timp de câteva secunde. Îi deschid. Creionul face, din nou, contact cu foaia pe care sunt imprimate pătrățele. Mă uit la ceasul mare aflat pe peretele vopsit, și el, tot în alb. E ora 11:30. Mai sunt treizeci de minute până la recreație.

Îmi îndrept privirea spre tablă. Profesorul scund, îmbrăcat într-un costum negru, se întinde pe aproape toată lungimea tablei pentru a explica integralele cât mai bine. Colegele mele se încruntă spre tablă. Creta e albă. Tabla e neagră. Peretele e alb. Costumul profesorului de matematică e negru. Foaia de caiet e albă. Și – ha! – creionul meu e negru.

Alb și negru. Nonculori. Nu pot să spun că îmi plac, dar nici că nu le văd rostul. Albul e abstinență și puritate, iar negrul e viciu și moarte. Dar, uneori, am impresia că negrul e neînțeles, în timp ce albul e supraevaluat. Albul e doar asociat cu lucrurile bune. Negrul e întuneric, dar, cel mai adesea, în întuneric apar ideile mărețe. Însă, în întunericul minții se sting visurile și șansele. Negrul e o culoare complexă. Simt că nu i-am descoperit, încă, toate fețele.

Albul și negrul nu sunt ceea ce par. În lumea creștină, negrul e culoare de doliu. Hindușii și budiștii poartă alb. Diferențele există. Dar, în ora de matematică, cel mai bine e să nu mă preocupe filosofia. Mă uit la profesor și oftez ușor. Cât timp m-am gândit la alb și la negru, profesorul Bărbulescu a continuat să predea. Acum, chiar dacă aș vrea să fiu atentă la integrale, nu aș înțelege nimic. Colegele mele nu par nici ele să înțeleagă mare lucru, dar măcar scriu ceva.

Întorc privirea spre geam, în loc să mă concentrez la ce spune profesorul. Vine vara. Totul, în curtea liceului, e plin de viață. Culorile verii mă fac să mă gândesc la pictura de acasă, care mă așteaptă să o termin. Dar ea e pe șevalet, lângă birou. Aici, stejarul cu frunze verzi stă falnic, în fața geamului. În curtea liceului sunt, pe lângă stejari, și alți arbori. Așa că, fiecare anotimp este special. Pot observa, pe tot parcursul anului, combinații de culori pe care, mai apoi, să încerc să le reproduc. Toamna, totul în jur este roșu, cărămiziu, galben sau chiar, uneori, verde. Iarna nu mă atrage. Albul predomină și totul este înghețat. Primăvara, lumea revine la viață, iar culorile își fac apariția. Primele frunze sunt mici și firave, dar culoarea lor verde este o adevărată provocare să o reproduci. Iar vara nu pot spera decât să

vină vacanța mai repede, să mă retrag într-un parc și să pot picta de dimineața până seara.

Clipesc de câteva ori, de parcă m-aș trezi din visare. Poate chiar am visat, pentru că profesorul ne dă tema pentru mâine. Mai sunt cinci minute din oră. O să treacă repede, iar în recreație o să pot da o fugă până la Muzeul de Artă, pentru a-mi cumpăra bilet la cea mai nouă expoziție a lui Dumitru Gheață. Apoi, vor urma orele de biologie și de muzică.

Mă ridic mecanic în picioare, când profesorul Bărbulescu pleacă din clasă. Aștept să iasă pe ușă și pornesc, hotărâtă, spre ieșirea din liceu. Alerg pe holurile pline de fete, cu fusta fluturând în urma mea. De obicei, nu avem voie să ieșim din incinta liceului, dar, dacă știm să ne strecurăm, putem să trecem neobservați de domnul Mitrea, portarul. În cea mai mare parte a timpului, nu este atent la ce se întâmplă în jurul lui. Uneori mă întreb dacă bătrânul portar ne vede și ne lasă să plecăm cu bună știință. Probabil și el a obosit să păzească atâtea generații de eleve nerecunoscătoare, care ar face orice pentru a părea rebele.

Însă, la poartă, mă așteaptă o surpriză. Lângă domnul Mitrea e un alt bărbat, ce pare să aibă puțin peste patruzeci de ani. În spatele meu sunt și alte eleve, care abia așteaptă să o zbughească pe poartă. Dar toate stăm și ne uităm la nou-venit. Nu se poate ca domnul Mitrea să se pensioneze, nu? Chiar dacă părul îi este alb, iar fața îi e plină de riduri, ochii îi sunt, încă, plini de viață. Ca din senin, o femeie apare lângă cei doi. E îmbrăcată în uniformă de gardian.

Simt cum cineva vine în spatele meu. Aud vocea Mariei care îmi confirmă cele mai negre temeri:

- Degeaba aștepți, nu o să mai poți ajunge să îți iei bilet la expoziție acum. Ar fi bine să încerci după ore, Valeria.
- Da, dar este păcat. Îi cunoști? Nu i-am mai văzut până acum, spun arătând spre cei doi necunoscuți.

  Maria râde ușor și mă bate, prietenește, pe umăr.
- Hai, am multe să îți povestesc. Aparent, domnul Mitrea vrea să se pensioneze. Are acasă nepoți și nu poate să stea mereu după niște eleve de liceu care ar fugi de la școală cu orice ocazie.

Trag aer în piept și spun :

- Maria, suntem mai mult decât niște eleve care vor să plece și să nu se mai întoarcă. Toți avem motivele noastre. Uite, tu de ce voiai să pleci acum?

Maria se fâstâcește lângă mine în timp ce o luăm pe drumul spre clasă. Îi privesc ochii căprui și părul blond, împletit în două codițe și îmi doresc, subit, să îi pictez portretul. Când o să termin tabloul început, o să îi propun Mariei să pozeze pentru mine.

- Știi băiatul acela, Mihai? Cel de la „Lazăr”? Știu că la ora aceasta se plimbă prin Cișmigiu și aș

fi vrut să îl întâlnesc, zice prietena mea repede.

Îi zâmbesc și dau să îi răspund, dar clopoțelul sună. Tresar și privesc spre ușa clasei noastre. Suntem în ultimul an de liceu, foarte aproape de bacalaureat. Vremea a trecut, parcă ieri eram în primul an și mă împrieteneam cu Maria și Luiza, o colegă care stă și se încruntă la ilustrațiile din cartea de biologie, venind spre noi.

- Dacă nu vă mișcați mai repede, domnișoara Cristescu o să vă găsească aici și nu ar fi un lucru ce v-ar ajuta să încheiați anul cu medie mare la biologie. Valeria, nu te mai uita visătoare la mine și, Maria, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l pe săracul Mihai în pace! Nu o să te ajute la nimic dacă îl urmărești prin Cișmigiu!

Așa e Luiza, serioasă tot timpul. Dar mereu ne sare în ajutor la nevoie. Ca acum, când domnișoara Cristescu intră în clasă cu tunete și fulgere, se așază la catedră, trântește catalogul și îl deschide. Pare că vrea să asculte, iar eu nici nu știu ce lecție am făcut ultima dată. Dacă nu aș fi fost atât de ocupată pictând tablouri pentru admiterea la Belle Arte, aș fi învățat. Acum, îmi rămâne să mă rog doar să nu mă aleagă pe mine la ascultare.

Dar nu mai are timp să spună ceva, pentru că se aude o bătaie în ușă. Mă uit la fața speriată a Luizei, părul negru părând să i se zburlească de frică. Ochii ei căprui privesc cu interes ușa. Directoarea Popescu intră în clasă și îi face semn domnișoarei Cristescu să vină lângă ea. Părul blond tuns scurt al profesoarei de biologie ia niște reflexe aurii în lumina soarelui. Încerc să rețin culoarea și nuanța, pentru a o picta mai târziu. Poate o s-o adaug la tabloul, deja, început. O astfel de culoare ar da bine într-un peisaj autumnal. Aș putea să o folosesc pentru a picta frunzele... sau, și mai bine, pentru a defini razele soarelui.

- Barnea Valeria!

Strigătul directoarei mi-a rupt șirul gândurilor, dar nu pot decât să ridic privirea, întrebătoare. Directoarea pare speriată, însă nu îmi pot da seama de ce. Nu am făcut nimic rău. Simt cum mă cuprinde panica. Dacă am spus cuiva ceva greșit? Nu am vorbit deloc despre politică, dar nici nu ar fi fost nevoie. În vremurile acestea, nu e nevoie decât de o declarație falsă pentru a fi arestat.

Simt privirile colegelor. Nu pot decât să clipesc și să trag aer în piept. Luiza mă încurajează din priviri. Maria îmi zâmbește. Toată lumea tace. Frica se simte în aer, alături de confuzie.

Apoi, în timp ce mă ridic în picioare, mă gândesc că exagerez. Poate să fie doar un control, poate niște acte nu sunt puse în ordine la secretariat. Dar, după ce ușa se închide în spatele meu și văd patru figuri amenințătoare ale unor milițieni, realitatea mă lovește. Mama e profesoară de pian, nu poate să fie implicată în ceva ce este împotriva legii. Iar tata este ziarist. Poate niște articole interpretate greșit?

- Tu ești Barnea Valeria? mă întreabă unul dintre milițieni.

  Dau din cap afirmativ și mă uit la îmbrăcămintea lor. Hainele sunt negre.
- Bine, atunci. Trebuie să dai niște declarații, zice plictisit bărbatul în timp ce mă apucă de braț și mă îndeamnă să merg.
- Dar care este motivul? întreb, deși știu că nu o să mi se spună nimic. Dar să întreb este, de fapt,o datorie morală față de sinele meu.
- O să ți se comunice la sediu. Acum, hai, odată! Am pierdut destul timp cu tine!

Nu vreau să plec din liceu, dar nu am de ales. Nu mă pot opune. Lângă mine, atât directoarea, cât și domnișoara Cristescu lasă să se aștearnă tăcerea.

- Pot să merg acasă să îmi iau haine?

Este cea mai prostească întrebare pe care pot să o pun. Răspunsul vine de îndată, ca învățat pe dinafară:

- Nu e nevoie, nu rămâi peste noapte. Hai!

Merg cu milițienii, iar directoarea și profesoara rămân în urmă. Străbatem liceul și, de cum ieșim în curte, simt razele soarelui pe față. Dar nu mă pot încălzi. Tremur. De frică. De incertitudine. De disperare. Trecem pe lângă domnul Mitrea, care nici nu ne observă. Lângă el, bărbatul nou-venit și femeia gardian ne privesc cu interes. Milițienii mă urcă în mașina lor neagră.

Negru. O nonculoare.

Cuvintele unui om

Florin Blendea

„*La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul”* -Ioan 1:1

Era o după amiază liniștită de primăvară, într-un parc oarecare, dintr-un oraș la fel de neînsemnat. Lumina blândă a soarelui din aceea zi se contura în podoaba albă a florilor de pe crengile copacilor înmuguriți, odihnindu-se în aleile bătătorite de gândurile pribegite ale oamenilor. Copiii se

jucau voioși pe potecile acestea. Părinții lor îi priveau de pe o bancă, fiind binedispuși de râsetele și chicotelile acestora. Pe o alee plină cu ghiocei, un domn își plimba liniștit câinele, în timp ce asculta cântecul fermecător al privighetorilor, care vestea amurgul ce urma la finalul acestei zile lenețe.

Un alt domn, aflat lângă o fântână de marmură, arunca niște bucățele de pâine porumbeilor, gândindu-se cât de frumoasă este clipa pe care o trăiește. Pe o bancă ruptă, doi moșnegi se jucau șah, fiind foarte concentrați la pătrățelele albe și negre de pe tabla de lemn. Văzându-i cât de atenți se uitau la acest detaliu, ai fi putut spune că cei doi se gândesc la formula ariei timpului din suprafața vieții pe care au parcurs-o. Toate aceste persoane din parc păreau că se mișcă într-un ritm comun al păcii lor lăuntrice. Însă această armonie a fost brusc spulberată de un om care a căzut dintr-un copac falnic, înflorit. Omul a stat trântit un timp pe pământ, privind îngândurat la azuriul cerului senin. După câteva minute s-a ridicat repede în picioare. Și-a scuturat petalele florilor parfumate de pe paltonul șifonat, și-a luat de jos pălăria de stofă și bastonul negru, apoi a început să meargă tacticos pe aleile împodobite cu cele mai gingașe flori ale primăverii.

Gesturile acestui individ au atras privirile tuturor persoanelor din parc. Deși părea să fie un om ca oricare altul, avea ceva straniu în trăsături și mișcări, care îl diferența de orice ființă de pe pământ. Ce era acel "ceva straniu"? Ei bine, nimeni din cei prezenți nu putea să explice ce era bizar la acest individ. Unele lucruri în lumea asta sunt ciudate tocmai fiindcă nu ne putem da seama ce nu este în regulă cu ele. Acest lucru se aplica și acestui individ. Asta explică totodată și neliniștea celorlalți. Cei mai mari sceptici din parc le-au spus oamenilor că acest individ este doar o vedenie și că mai bine ar fi dacă nu s-ar mai uita la el. Ideile acestea au fost îmbrățișate cu drag de toată lumea. Toți s-au reîntors la ceea ce făceau. Însă în aceste clipe de ignoranță, omul nostru a fost copleșit de frumusețea naturii care îl înconjura. În culmea fericirii a strigat cât se poate de tare: "*Mă bucur că exist!"*. Exclamația aceasta a zguduit din nou liniștea tuturor persoanelor din parc. Acest strigăt de bucurie le dădea certitudinea că acest om chiar există. Spaima acestora s-a accentuat atunci când el a început să compună tot felul de poezii, prin care își exprima bucuria pe care o simte atunci când privește acest peisaj de primăvară. Felul în care potrivea cuvintele era perfect, încât nimeni nu a putut să simtă profunzimea cuvintelor sale. Impactul pe care l-au avut cuvintele omului asupra persoanelor din parc a fost unul dezastruos.

Părinții au astupat urechile copiilor. Nu își doreau ca mintea lor să fie influențată de frumoasele cuvinte ale străinului. Unii copii, care au apucat să audă aceste versuri, au plâns, fiind impresionați de simțămintele ce se trezeau în sufletul lor inocent. Câinele acelui domn, încântat de cântecul privighetorilor, și-a ros lesa și a fugit în stradă. Stăpânul său l-a urmărit, fiind la fel de speriat ca și animalul său de companie. Domnul care hrănea porumbeii s-a aruncat în fântână, sperând că nu o să mai audă vreun cuvânt de la acel om. Cei doi moșnegi și-au abandonat rapid meciul de șah, lăsând

astfel cuvintele acelui om misterios să se joace cu pionii și cu timpul acestora, schițat în pătratele albe și negre din tabla de joc.

Fiind atâta agitație în parc, poliția a venit la fața locului. Șeful poliției s-a îndreptat destul de hotărât, cu o privire încruntată și cu pașii iuți, spre stăpânul tuturor acestor cuvinte adânci. Când a ajuns în fața acestuia, și-a scos pistolul de plumb de la curea, a îndreptat arma înspre el și a strigat cât se poate de tare și de autoritar:

-Aruncă-ți toate cuvintele la pământ și predă-te imediat! Tu faci cea mai mare crimă a umanității. Arăți lumii că poți să gândești liber, cu propriul tău creier, folosind un limbaj al tău. Să știi că omenirea nu mai are nevoie nici de cuvinte, nici de o lume abstractă. Pe noi ne interesează doar lumea, așa cum este, fără metafore, fără figuri de stil, fără nimic profund. Așa că tot ce faci tu este doar să ne agiți pacea lăuntrică. Noi suntem mult prea obosiți ca să mai trăim vreun gând sau vreun sentiment. Așa că încetează cu toată pălăvrăgeala asta, fiindcă mă simt nevoit să te împușc, dacă nu te oprești din șirul acesta de cuvinte otrăvitoare.

La toate aceste jigniri și ironii, omul nostru a afișat o atitudine stoică. Însă nu a oprit curgerea liberă a cuvintelor. A început să facă un lucru și mai grav ca până acum, și anume, să filosofeze. El a vorbit despre ce este exprimarea liberă, despre cât de importante sunt cuvintele noastre și despre multe alte idei, la care nimeni nu s-a gândit. Auzind toate aceste cugetări, mulți dintre polițiști au leșinat. Nu le venea să creadă ce le aud urechile. Cum de putea un om să gândească atât de liber? Șeful poliției, roșu de mânie, a apăsat cu toată forța pe trăgaci. În traiectoria sa, glonțul tăia atmosfera prin secundele amuțite de tensiunea timpului aprig. Când proiectilul se afla la un centimentru de țintă, omul a spus doar un cuvânt, prin care a surprins concis și foarte frumos absurditatea disprețului pe care îl avea lumea față de felul său de a fi. Această cuvântare a dezintegrat complet glonțul, contopindu-l cu neantul. Polițiștii, înfiorați de această întâmplare neobișnuită, au fugit mâncând pământul, cu șeful lor în frunte.

După toate aceste evenimente, omul și-a continuat șirul nesfârșit de poeme, povești și cugetări libere. Cuvintele acestui om s-au răspândit ca o molimă în întreaga lume, amestecându-se astfel cu atmosfera. Fiecare om de pe planetă începuse să trăiască ideile, gândurile și sentimentele acestui individ. Lumea era chinuită de intensitatea trăirii din toate aceste cugetări.

Marile puteri ale lumii, observând această pandemie de cuvinte, s-au adunat la o conferință, pentru a discuta ce ar trebui să facă pentru a-l elimina pe acest liber-cugetător. Au găsit soluția: să-și unească toate armatele pentru a-l ataca pe acest om din cât mai multe poziții. ”*Niciun cuvânt nu poate să reziste în fața armatei noastre* ”. Având acest gând în minte, i-au trimis pe cei mai iscusiți soldați cu cele mai performante arme și vehicule, ca să omoare o singură persoană. Omul cu cuvinte a fost destul

de rapid înconjurat de soldați, tancuri, artilerie grea și avioane de luptă. Un respectat bătrân general cu chipul plin de riduri și cu uniforma ponosită de ani grei de luptă a venit în fața liber-cugetătorului și i-a spus pe un ton solemn:

-Domnule, cu tot respectul meu îți spun, eu am fost martor la sute de războaie, care au început de la un cuvânt greșit și s-au terminat cu un cuvânt potrivit. Văzând acestea, am înțeles cât de puternice pot fi cuvintele. Pot afirma că ele exprimă de la sine mai mult decât propriile noastre gânduri, idei și sentimente. Din acest motiv nu ar trebui să ne mai jucăm cu ele, fiindcă riscăm ca intensitatea lor să pună stăpânire pe noi înșine. Deci te rog, domnule, lasă-ți cuvintele de o parte, dacă nu vrei să pieri în iureșul năprasnic al acestora.

Însă omul cu cuvinte nu s-a lăsat intimidat nici de data aceasta. Și-a continuat ideile, ignorând fețele înfiorate ale interlocutorilor săi. Generalul și-a fluturat agitat mâinile în aer, strigând din toți rărunchii: ”FOC”. În acel moment, cerul senin a fost răpus de praful obuzelor plumburii. Tancurile mari și masive au lansat mii de proiectile, înecând pământul în scântei galbene și în pulberi de haos. Soldații au tras fără milă, omorând cu gloanțele lor răsunătoare orice clipă de liniște. În fața acestui violent asalt, omul s-a rezumat doar la un cuvânt, prin care a sintetizat toată prostia acestui război. Intonația pe care a folosit-o a fost atât de expresivă, încât a doborât la pământ mii de batalioane de soldați înfiorați de frumusețea acestei exprimări directe. Sunetele melodioase din silabe au dezmembrat în mii de bucățele toate tancurile, avioanele și orice alt utilaj de război. Generalul, văzând această situație neașteptată, a surâs trist și a spus: ”Cuvintele lui sunt prea frumoase pentru a le putea pricepe cineva. El este într- adevărat un maestru al limbajului”. Așa a reușit omul nostru să distrugă o armată întreagă, folosindu-se doar de un singur cuvânt.

Marile puteri ale lumii, văzând că planul lor nu a funcționat, au recurs la cea mai disperată metodă pentru a distruge odată „*omul acesta cu cuvintele lui blestemate”*. Au apăsat butonul roșu, trimițând astfel o bombă nucleară înspre dușmanul lor. „*Niciun cuvânt nu poate să reziste fizicii nucleare”.* Având această idee în cap, marii conducători ai lumii așteptau cu sufletul la gură sfârșitul tuturor cuvintelor profunde.

Masiva bombă nucleară ardea norii cu presiunea sa, fărâmițând cerul în praf și în pulbere. Arma nucleară se îndrepta din ce mai rapid spre ținta sa, transformând atmosfera în foc și cenușă. Omul s-a uitat indiferent la această ghiulea ce îi amenința viața. În fața acestui pericol inevitabil a spus doar un cuvânt, prin care a evidențiat destul de simplu obsesia omului față de tot ce e material. Acest cuvânt a rupt bomba în mii de bucățele. Explozia nou formată i-a omorât pe toți, în afară de acest om straniu. Toți au murit în încercarea lor de a-l ucide.

Omul, văzând că în jurul său nu se mai află nimic, a scos din buzunar un carnețel și un stilou. A

scris pe o foaie din jurnal un cuvânt, cu care a continuat să trăiască la nesfârșit, devenind astfel eternul cuvânt ce călătorește la infinit în univers.

La început era Cuvântul, la sfârșit tot Cuvântul va fi...

Robert

Ancuța Roman

I

Ro-bert, doi timpi. Doi timpi, două secunde. Robert, accentuat. Robert, patru clipite. Doi timpi, două secunde, patru clipite. Sorb din ceaiul negru, nu-mi place ceaiul. Nu-ți place ceaiul. Robert! Strig. Strig și nu auzi. Cum să auzi? Nu exiști. Nu exiști, dar strig.

Evident, nu auzi. Cum să exiști? Te-ai scurs în găurile din podea. Care găuri, care podea? Găurile pe care mi le imaginez, podeaua din casa ta. Casa ta inexistentă. Robert cu vocea calmă, blândă, fără probleme de dicție. Robert nu există, deci nu aude și nu răspunde. Robert cu riduri adânci pe fruntea înaltă, cu zâmbetul marcat de dârele experienței. Robert nu există, deci nu aude, nu răspunde și nu are o înfățișare anume. Ochii de culoarea cerului norvegian, ireali. Nu vreau să existe, nu există. Te aud cum respiri, cum sufli spre obrazul meu. Nu mai sufla! Mă deranjează, tu mă deranjezi! Te-ai desprins din tablourile nepictate încă, din fantezia pânzei albe. Acum alergi pe stăzile din venele mele.

Te simt în suflet, ai aprins o țigară. Robert, tu nu fumezi.! Ești un fenomen, nu ai voie să fii permanent. Nu-ți permit să fii permanent. Mi-am spălat încheieturile. Doi timpi, două secunde, patru clipite. *Robert, tu nu exişti.*

II

S-a spart farfuria. Robert numără cioburile. Își întinde degetele mult prea subțiri și lungi - mult prea delicate pentru un bărbat. Începe să mângâie porțelanul. Porțelan de aceeași culoare ca pielea sa. Lui Robert i se preling doi stropi de sudoare pe tâmplă. Se șterge.

Mă uit în laterale, îi strig numele în patru clipite. Robert! Doi timpi, două secunde, patru clipite. Aduc mătura, o mătură roșie, culoare lui preferată. I-aș da-o, dar el nu are voie să existe. Robert

nu exista, nu auzea, nu răspundea și categoric, nu respira. Totuși, în cameră se simte o vibrație. O ignor. Eu pe Robert îl ignor! Se apropie, rânjește. Se oprește, își umezește buzele. Buzele lui mici și puțin înguste. Robert se răsucește brusc pe picioarele înalte. Pălăria cade din cuier, pălăria lui Robert cade din cuier. Mă aplec să o prind și mă răzgândesc. Îmi frec palmele aspre și uscate. Robert are un aer neîndestulător de feminin. Este atent, un analist notoriu.

Robert pictează, cântă la pian și la chitară, nu bea cafea. Vorbește rar, dar apăsat. Își cântărește, fiecare cuvânt. Aș vrea să fie trivial ca o piatră pe fundul unui lac. *Robert, eu nu-mi doresc să exişti.*

III

Beau apă din cana lui Robert. O cană simplă, ușor fisurată. Îmi bat degetele scurte și deloc drepte în masa pe care știu că nu o iubește. Robert își udă plantele nepăsător. Îl privesc cu prea multă atenție. Robert nu este nepăsător!

Prefer să îmi dau ochelarii jos, să-mi obosesc ochii admirându-l. Robert există, aude, nu vrea să răspundă, respiră și are o înfățișare aparte. Nu clipește des, citește mult. Citește aproape orice. Un rid proeminent îi taie obrazul stâng. Eu știu că lui Robert îi displace corpul său. Este înalt și foarte slab. Robert vorbește și își cuprinde încheietura firavă între două degete. Pictează melci înecați, scrie proză doar la șaptesprezece grade. Robert își arde tablourile la trei zile după ce au fost terminate, Robert este o capodoperă. Mi-am promis să-l păstrez în inimă ca o iluzie pentru nopțile în care nu pot să adorm, doar că nu am vrut să mai adorm.

Lui Robert i-aș fi oferit garoafe roșii în fiecare seară, ca să nu se înțepe în spinii trandafirilor. Mi-aș fi pierdut timpul să cuprind infinitul într-o trilogie arătându-i că este lipsit de importanță. *Robert, tu de ce exişti?*

Poveste de groază

Ancuța Roman

Aveam să progresez, să evoluez în moduri teribile. Pielea ta albă, lipsită de pigment, trebuia să-mi fie suport – un sprijin de neînchipuit, totul temporar, desigur. Am vrut să-ți neg existența până-n

pânzele albe! Să te păstrez în țesăturile covorului pe care îl disprețuiesc.

Trebuia să rămâi blocat în tulpinile plantelor ce nu se mai află în grădină, eu nu aveam voie să mă obișnuiesc cu tine. Urma să te pierd printre degete. Îmi doream să te prind printre degete și să mă prefac că nu te mai găsesc. Urma să te presar în cafea, ca apoi să o vărs în cadă. Să se evapore peste noapte. Te-am analizat până te-am șters de pe pernă. Erai fascinant.

Acum, pe final, îți declar că respir greoi. Să scriu despre tine înseamnă să-mi obosesc sufletul până încep să te simt în toate fibrele mele. Robert, am vrut să rămâi doar o poveste de groază ce avea să se scurgă în chiuveta ruginită din baia ta...

Culori în ulei

Ancuța Roman

Degetul tău mijlociu îmi apasă agresiv încheietura de trei ori. Sunt furioasă, ți-ai dat seama. De fapt, ai observat totul înainte să-mi permit eu să o fac – înainte să-ți permiți să o faci. Îți cuprind mâna cât pot de repede și-mi șterg rujul într-o manieră violentă de degetul tău.

Niciun motiv ce-ți găurește gândurile nu-mi poate justifica acțiunile. Eu însămi nu-mi pot justifica acțiunile. Ochii tăi îmi desființează fiecare particulă din rujul ce ți-a pătat pielea, diferit de modul în care, fără cuvinte, mi-ai pus întrebări. Pari surprins, de parcă încă nu-mi înțelegi gesturile. Îmi înclin capul spre stânga, spre dreapta și continui să-mi cumpăr timp să înțeleg ce simți. Nu oferi prea multe. Îmi stai rece în față, aproape că nu clipești. Palmele mi se lipesc înainte să mă uit drept în ochii tăi. Nu oferi multe deloc. *Ești sec.*

Îmi masez ochii și-mi eliberez gândurile- mi te eliberez din gânduri, ca apoi să-i deschid să te privesc din nou și din nou și din nou fără sfârșit. Printre cuvintele nerostite, îți spun că-mi aduci aminte de culorile în ulei. Mie nu-mi plac culorile în ulei

Timp

Elena Iliescu

Totul a început când mi-am dat seama că dominam marea. Stăpâneam fiecare val, provocam fiecare adiere de vânt, lăsam fiecare rază de soare să dispară tot mai repede. M-am așezat. Am simțit totul. Am simțit că și eu eram dominată, la fel ca fiecare văpaie de lumină ce se ascundea în agitația unei ape veșnice, mă pierdeam și eu printre urletele unor valuri ce nu mor, ce nu se nasc. Palmele mele au îmbrățișat nisipul catifelat și am crezut că sunt într-o clepsidră. Îmi întorceam pumnul de pe o parte pe alta, dar nisipul ce a căzut nu se mai întorcea.

Clepsidra vieții era de vină. Am luat din nou nisip. Dacă nu puteam da timpul înapoi, măcar puteam face un lucru. Am strâns pumnul, până ce niciun fir de nisip nu se mai contopea cu celelalte milioane. Am oprit timpul... Oare? Mi-am lăsat pleoapele grele să îmi acopere irisurile și m-am bucurat de fiecare minut netrecut, neauzit. Dar am deschis ochii și am realizat că soarele fusese înghițit de mare. Nu oprisem timpul, nici măcar pentru o secundă, nici măcar pentru o eternitate. Deci? Ne guvernează timpul? Da. De ce ne lăsăm controlați de o noțiune? De ce nu o controlăm noi pe ea? Recunosc, și eu depind de timp și mă las ghidată de efectul clepsidrei, dar nu sunt prizoniera lui. Știu să mă desprind de realitate, să penetrez, ulterior, irealul. Cred că timpul însuși e atemporal, deoarece nu poate fi privit, găsit, atins. Nu se termină... Singura care se termină e viața, nu timpul.

Aș fi putut scrie despre orice, dar am ales un subiect ce nu poate fi tocmai definit. Cred că e priceperea mea să alerg în neant după idei complexe, dar refuz să cred că eu sunt complicată. Urmez secundele, pentru că depind de ele și de un program bizar. Alteori, uit de el, îl detest. Îl urăsc pentru că trece prea repede când vreau să se oprească, pentru că se oprește când vreau să zboare. De ce e împotriva mea? Împotriva ta? Împotriva noastră? Oare ducem un război cu timpul? Cu cel care ne guvernează? Dar de ce ne guvernează? Îi permitem. De ce ne lăsăm viața pe mâinile cuiva care nu există decât ca noțiune? Ne lăsăm conduși de iluzii, ne e pusă soarta în mâinile unor idei preconcepute, în loc să le găsim pe ale noastre. Ne ghidăm după un clișeu. Cred că timpul a devenit un clișeu, căci nu îi mai înțelegem esența. De ce nu ne bucurăm din plin de orice moment mărunt?

Timpul înseamnă iubire, fericire, zâmbete, lacrimi și tristețe, deopotrivă. Timpul e o lecție. Noi suntem învățăceii. Așa că, oare trebuie timpul să fie ceva de care depindem, ceva care să ne poată transforma în niște păpuși trase de sfori pe scena vieții? Nu. Sufletele ne sunt verosimile, pure, nu cunosc timpul. Doar creierul îl cunoaște. Dacă ne-am lăsa îndrumați de suflet, destinul ne-ar fi însuși infinitul. Nu am depinde de un tic-tac obositor, ne-am bucura de orice clipă de parcă ar fi prima sau... ultima. I-am înțelege sensul. Dar dacă ceasurile nu ar exista? Dacă am trăi după intuiție, după mersul

normal al naturii, ca în vremurile vechi? Probabil, am trăi apogeul în fiecare secundă. Am atinge stelele oricând. Am zâmbi fiecărui răsărit de soare. Cred. E greu să mă despart de timp, însă încerc să nu mă mai las controlată de el. Lasă-mă să ascult muzica Universului, nu secundele. Lasă-mă să privesc cerul, nu acele unui ceas. Lasă-mă să cunosc umanitatea, nu un orologiu. Eu sunt eu. Tu ești tu. Trăim, totuși, în aceeași noțiune a timpului ireversibil, învăluiți într-o aură hieratică a sufletului însetat de cunoaștere sau, cine știe, a sufletului bătrân, trecut prin timp.

Însă oricine am fi, la orice vârstă și oriunde, înțelegem timpul diferit. Vreau atât de tare să mă cunosc în această adolescență ce-mi pare a fi o pendulare între real și ireal... Și cred că am cunoscut un fragment din propriul spirit, de fiecare dată când citesc pe nerăsuflate romane, când ascult muzică și simt că versurile îmi sunt dedicate, când râd zgomotos fără să depind decât de prezent și de ideea „Carpe diem!”, când stau singură și încerc să îmi înțeleg sensul. Banal sau nu, momentele ce mă reprezintă sunt cele care îmi oferă șansa să mă descopăr într-o lume temporară a nepăsării față de timp. Ironic... știi de ce? Pentru că sunt atâtea momente, gânduri în care timpul pare să nu existe. Doar trăim și simțim totul la cotă maximă. Ne definim abia ce suntem conștienți că putem pleca de lângă o aparență și putem îmbrățișa bătaia pură a esenței. Totuși, trecut. Totuși, prezent. Și, totuși, viitor. Toate sunt *timp*. Există, deci, principii, idei, poate chiar reguli. Dacă nu lăsăm trecutul să moară, nu ne va lăsa să trăim cu adevărat. Nu ne definește, doar ne ajută să ne cunoaștem. Trebuie să fie o influență pentru prezent, căci altfel ar fi inutil să îl lăsăm să ne judece. Prezentul e timpul efemer, însă care se simte ca infinitul, care te face să simți aici, acum, acolo, care te face să trăiești. E un alter-ego, o umbră a pașilor noștri, ce ne însoțește până se lasă în voia trecutului, făcând loc unui prezent nou, apropiat, viitorul. Acest viitor e imprevizibil, fie el la doi pași distanță, la două secunde mai târziu. E o furtună, pe care, dacă nu știi să o primești, să o înțelegi când se dezlănțuie, nu vei ști cum să o trăiești. Viitorul poate fi altul mâine, față de cel care e scris să fie azi. Poate fi altul după ce scriu acest cuvânt și altul după ce tu îl citești. Vreau să cred că pot să înțeleg timpul, așa cum îmi va fi dat să îl înțeleg. Pentru că ar fi dureros ca umanitatea să trăiască depinzând de el, fără să încerce măcar să îi pătrundă taina. Uneori, sperăm să atingem idealul, dar cum? Cum faci asta? E ca și cum ai încerca să atingi perfecțiunea, iar asta nu poate face nimeni. Pentru că drumul spre ideal contează, căci el e cel care ne definește, ne trimite într-un punct în care putem fi noi. Să progresăm... să ajungem în momentul în care renunțăm la regulile timpului, să putem fi acolo unde ne e scris, fără să fim sub presiunea unui simplu tic-tac.

Hai să rupem clișeul și să fim condeie unice ale Universului! Degeaba credem că în noi se ascunde focul, dacă nu îl lăsăm să ardă în voia lui.

Toți trandafirii mor cândva

Luiza Stoian

Toți trandafirii mor cândva,
Odată cu cei ce i-au dăruit
Și alături de cele ce i-au primit.
Când petalele cad, doar spinii rămân,
Dar și aceștia-ntr-un final pălesc.
Chiar și parfumul lor se duce în van
Și odată cu el și promisiunile noastre.
Frunzele se înconvoaie brusc și nefiresc,
Așa cum s-a sfârșit totul între noi.
Petală cu petală, zâmbet cu zâmbet, încredere, dorință ori speranță
Pe rând, toate pălesc.
După ce se ofilesc în vaza lor îngustă
Trandafirii sunt aruncați și uitați.
Știu, ți-am promis că nu te voi uita,
Dar toți trandafirii mor cândva...

Tu eşti pe jumătate înger, eu sunt pe jumătate demon

Roxana Ciurel

Te plimb de ani de zile prin versurile mele, la fel ca Eminescu. Dar tu...tu rămâi rece în faţa lor, ca o Veronica a secolului XXI. Nici dramele pe care ţi le închin, ca Shakespeare, nu te mai mişcă, nici sacrificiile mele, ale unei Juliete moderne, nu par să-ţi schimbe viziunea. Căci, tu Romeo, ai uitat să mă iubeşti.

Mereu ai fost un bun orator, dar nu unul dintre cei ca Cicero, ci unul dintre cei ca Hitler. Iar eu otravă am înghiţit la auzul vorbelor tale. Dar n-a fost nici cianură, nici antrax, a fost mai mult în genul ecstasy. M-ai omorât încet, vânzându-mi mici iluzii ambalate în momente de fericire. Muream şi aveam zâmbetul pe buze. Muream şi nu ştiam că mor.

Tuşesc. Ultimul strop al iubirii noastre toxice se simte letal. Şi totuşi, durerea pare să mă gâdile. Încep să râd şi îţi sar în braţe. Arsuri de gradul IV. Dar până la urmă, ce reprezintă corpul în faţa sufletului? Mă arzi şi mă îngheţi, mă umpli de otravă. Aş vrea să plec şi, deşi nu mă opreşti, nu pot. Sărutul tău transmite explozibil, iar eu îi aprind un chibrit.

Palmele tale au acid, atingerea ta mă stinge. În ochii tai îl văd pe Dante Alighieri şi-a lui Divină comedie. Căci eşti şi Iad, mă chinui şi îmi oferi pedepse şi eşti şi Rai, mă-nalţi spre absolut şi chemi îngerii să cânte la harpă pentru mine. Dar îngerii noştri arată bizar. Au aripi negre şi lacrimi de sânge. Şi totuşi, muzica lor mă linişteşte. Te iau de mână şi ne plimbăm printre ei. Atingerea ta continuă să mă frigă, dar n-o mai bag în seamă. Călcăm prin mocirlă, dar ne lovim în drumul nostru de crengile copacilor de aur. Ascultăm muzică divină, dar respirăm fum negru. De ce ne aflăm într-un loc atât de contradictoriu?

Tu eşti pe jumătate înger, eu sunt pe jumătate demon. Iubirea noastră-i antitetică şi dulce-amăruie. Şi totusi, ce mă ţine lângă tine?

Recviem

Tudor Raicu

La hotarul dinspre moarte
Tremur pe cearșaful patului, neputincios
Și văd icoana pe peretele alb,
Și mă gândesc la ce a fost.

Vreau doar liniște și pace,
Și răbdare, și miracol
Vreau să văd ce n-am văzut
Și să am măcar ce-am avut.

La hotarul dinspre moarte-
Să plec sau să mai stau?
Mă trag rugăminți fierbinți
Și plângeri de alint
Pe cerșaful roșu, plâns.

Tabloul în culori pastel
Se agață de un fir
Și aproape pică singurel.
“-Of , mamă… pune-l la loc, mi-e teamă că se distruge!”
Sărăcuțul de el.

Coșulețul împletit,
Plin acum ochi cu ațe și ace,
Va rămâne tot încurcat
Și cine știe ce se va mai alege de el…

Of, dacă aș putea să îmi mai trec degetul peste peretele
Pe care l-am văruit toamna aceasta...
Da, da, ce ne-am mai distrat...

Și păsările murmură,
Și norii mă plâng,
Și vântul suflă...
Nu mai am ce să mai fac,
Doar pot deschide pleoapele puternic,
Să mă fălesc
Și disting umbre și contururi, lumina orbitoare.

Lacrimi se preling pe fereastră
Ce aș vrea să le mai simt...
Din rană sângele îmi curge afară din corp
Și se înstrăinează tot ce-am fost.
Dacă mai contează ce-am făcut, ce-am muncit
Bine să fi săvârșit!
Sper doar să nu mă uite...

La hotarul între moarte și ceva ce am avut
Aleg frumusețea necunoscută ce sper că nu mă lasă
Să putrezesc, neștiind ce am pierdut.
Și e trist să dormi netulburat,
Dar nici nu voi mai știi…
Degetele-mi în semnul crucii se alină
La hotarul dintre moarte și o continuă îngândurare,
Finalmente adevărul .

Mă deschid în fața izbăvirii
Și în foc mă tămăduiesc.
Purgatoriul - al meu interogatoriu mă chinuie pentru etern.
Strașnic din piele aburi încinși se ridică fin,
Printre crăpături și epidermul uscat.
Ochii privesc cu pupilele lor negre cerul azuriu, senin

Și apoi pe mine, pur,
Spălat de păcate, curat, cu un chip nou,
Chip din dedesubtul inimii,
Primul și originalul eu.

Întrevăd orizonturi nedeslușite,
În ploi furtunoase, sub raze călduroase,
După creste pustii și pășuni înverzite,
După linia mării, în norii ascunzători,
Undeva unde nu mă mai tem de mine.
Al meu sălaș, undeva trebuie să fie
Și trec cu ochiul minții tot ce știam,
Și jungle, și deșerturile sufletului
Caut capătul curcubeului
Unde ploaia se oprește și fulgerele dansează armonios,
Pentru mine o căsuță lângă lac cu trandafiri roșii în poartă,
Printre teancuri de cărți și pagini roase plânse.
Am harta scrisă pe vene cu cerneală invizibilă,
Ghidat de o rază dau totul să găsesc
Casa părintească.

Das Schlossder Möglichkeiten

Oproiu Maria

Es ist schwer objektiv zu sein, wenn man über die Schule spricht, weil die Schule die Heimat der Bildung ist und die Bildung das Tor zur Freiheit ist. Die Schule kann und darf nicht nur als Institution gesehen werden, sondern als Schloss der Möglichkeiten, als Theaterstück des Lebens, von dem sich die Zuschauer Notizen machen müssen.

Ich komme von einer Schule, deren Namen jede Person in meiner Stadt und sogar im Landkreis kennt. Einige erkennen ihre Leistungen an, die Preise und die Ergebnisse, die von Lehrern und von Schülern gemeinsam erzielt wurden, andere schätzen ihr Alter, andere die Strenge und den Ernst, für die sie bekannt ist. Manche kritisieren sie und finden jeweils einen neuen Grund für ihre

Kritik. Ich weiß nicht, wer Recht hat oder was die Wahrheit ist. Wahrscheinlich liegt sie irgendwo in der Mitte.

Ich kann das nicht kritisieren oder beurteilen und muss mit meiner Meinung keineswegs richtig liegen. Aber ich kann sagen, was meine Schule für mich bedeutet.Was mich zuerst bewogen hat, mich für dieses Lyzeum zu entscheiden, waren nicht die viel gelobten Preise oder Sachen wie diese. Nein, es war etwas ganz anderes. Ich wurde außerhalb der Schulzeit einigen älteren Schülern vorgestellt. Sie waren nicht alle in derselben Klasse und sie waren auch nicht gleich alt. Aber sie haben sich so gut verstanden. Sie kannten sich vom Schulhof oder von verschiedenen Schulaktivitäten. Es war etwas in der Art, wie sie sich benahmen, ich verstand nicht was, aber sie gaben mir ein Gefühl von Wärme. Später, als ich hier Schülerin wurde, verstand ich dieses Gefühl. Ich habe mich in meine Schule verliebt. Natürlich mag ich nicht alles an meiner Schule. Kein Schüler könnte das sagen. Aber es ist der Ort, an dem ich mich selbst entdecke, an dem ich lerne zu lernen. Ich habe gelernt, was Wettbewerb bedeutet, wie man verliert, aber auch wie man gewinnt. Ich habe gelernt, dass nicht alles einfach ist und wie ich meine eigenen Probleme lösen kann. Ich habe es geschafft, meine Grenzen zu überschreiten. Natürlich habe ich auch die üblichen Sachen gelernt, die in jedem Fach gelehrt werden. Dies steht außer Frage. Vor allem aber entdeckte ich dieses Gefühl. Ich entdeckte Freunde in Kollegen und Mentoren in Lehrern. Ich fühlte, dass ich etwas tun konnte.

König Ferdinand I. sagte einmal: “Es sind nicht die Mauern, die eine Schule ausmachen, sondern der Geist, der in ihnen herrscht”. Wenn es so ist, wie er gesagt hat, dann gehört meine Schule zu den schönsten.

Deutschland und sein Einfluss auf Europa

Drinceanu Alexia,

Colegiul Național ”Traian”,
Drobeta- Turnu- Severin

Deutschland ist im Laufe der Geschichte für seine reiche Kultur und Kunst bekannt geworden und der Geburtsort vieler Künstler, Philosophen, Musiker, Unternehmer, Wissenschaftler und Erfinder. Die deutsche Kultur ist äußerst reich und hat die Universalgeschichte beeinflusst.

Ein erstes Beispiel dafür, welch starken Einfluss Deutschland auf Europa hat, ist die deutsche

Literatur, wirklich einzigartig, weltweit anerkannt und ausgezeichnet.Aus der Zeit vor 1871 stammt der teilweise noch verwendete Begriff vom *Land der Dichter und Denker*.Diesen Rufhat Deutschland nicht grundlos.Herausragende Gestalten wie Johann Wolfgang von Goethe oder Heinrich von Kleist zementieren den Ruf der Deutschen als ein Volk der Lyriker und Poeten. Nicht nur sind die Werke der genannten Dichter einzigartig, sie haben auch einen einmaligen historischen Hintergrund.Aufseiten der Denker bietet Deutschland Persönlichkeiten wie Gottfried Leibnitz. Johannes Gutenberg gilt als der Erfinder des modernen Buchdrucks und hat damit nicht nur Deutschland, sondern die gesamte Welt maßgeblich geprägt.Im 20. Jahrhundert waren deutsche Nobelpreisträger für Literatur Theodor Mommsen (1902), Rudolf Eucken (1908), Paul Heyse (1910), Gerhart Hauptmann (1912), Thomas Mann (1929), Hermann Hesse (1946), Heinrich Böll (1972) und Günter Grass (1999), im 21. Jahrhundert Herta Müller (2009).

Deutschland kann auch auf eine lange und vielseitige Musikgeschichte zurückblicken. Aus ökonomischer Sicht ist das Land der drittgrößte Musikmarkt der Welt.Die Geschichte der europäischen klassischen Musik wird über weite Strecken von deutschen Komponisten geprägt. Aufgrund der zentralen Lage Deutschlands konnten hier unterschiedliche Musiktraditionen aus ganz Europa zusammenfließen.Wichtige Barockkomponisten waren u. a. Heinrich Schütz, Georg Friedrich Händel, Johann Sebastian Bach. Stilbildend für die Wiener Klassik waren die Komponisten der Mannheimer Schule, Ludwig van Beethovenaus Deutschland.Deutschland ist auch das ganze Jahr über Gastgeber vieler Festivals, auf denen sich Zehntausende Fans für alle Musikgenres versammeln, z. B.*Berlin Music Week*, *Hurricane Festival*, *Southside*, *Fusion Festival*, *SonneMondSterne* usw.

Die Deutschen sind auch technisch bekannt. Deutschland ist zu einem Imperium in der Autoindustrie geworden und ohne Zweifel der wirtschaftliche Motor Europas. Eine der stärksten Industrien Deutschlands, die Automobilindustrie, produzierte im vergangenen Jahr 5,64 Millionen Autos, mehr als Frankreich und Spanien zusammen und mehr als dreimal so viel wie die britischen Fabriken. Es ist ein spektakuläres Ergebnis.VW, BMW, Opel, Mercedes-Benz - deutsche Autohersteller haben Geschichte geschrieben.

Am Ende, stelle ich einige Kuriositäten über Deutschland vor:

- Es gibt mehr als 400 Zoos in Deutschland, mehr als in irgendeinem Land der Welt.
- Die Grenze zwischen Tschechien und Deutschland ist genau so lang wie die Grenze zwischen Österreich und Deutschland: 817 Kilometer.
- Für einen Gefängnisausbruch kann man nicht bestraft werden.
- Man backt mehr als 3000 Sorten Brot in Deutschland.

- Deutschland verwendet 48% seines Abfalls wieder. Damit nimmt es unter den Ländern der Welt im Recyclingden dritten Platz ein (nach seinen Nachbarn Österreich und der Schweiz).
- Der Englische Garten in München ist größer als der Central Park in New York.
- In Bayern ist Bier auch offiziell ein Gericht.

Bibliografie:

- de.wikipedia.org
- www.dw.com
- www.capital.ro
- www.memondo.de
- www.deutsch-perfekt.com
- Gmedrecruit.com

Ostern in Deutschland

Andreca Aida Anca, Clasa XI F

Ostern ist für jeden von uns eine wichtiges und berühmtes Fest. Es gibt so viele Traditionen, die spezifisch für jeden Teil der Welt sind, aber weil ich eine Leidenschaft für Deutschland habe, habe ich beschlossen, jetzt über etwas Neues und Anders zu sprechen, darüber, wie sich die Deutschen vorbereiten und wie sie die Ostertage feiern.

Natürlich sind viele Dinge ähnlich wie hier, in Rumänien. Mütter und Kinder bemalen gemeinsam die Eier mit Farben, sie kochen die besten Spezialitäten und sie verbringen mehr Zeit als normal mit der ganzen Familie. Aber haben Sie jemals von dem Osterbaum gehört? Das ist eine alte Tradition und wir können in Deutschland viele Bäume und Zweige, die mit Ostereiern geschmückt sind, sehen. Für die Menschen dort bedeutet das, dass die Frühling kommt und die ganze Natur belebt. Einer der größten Bäume ist in Saatfeld, Thüringen.

Die Osterhasen und die Schokoladeneier sind auch etwas, was bei denDeutschen zum Ostern-Feiern gehört. Die Eltern oder die Großeltern verstecken einige Schokoladeneier oder Ostereier im Garten und die Kinder wissen dann, dass der Osterhase sie vorbeigebracht hat. Sie suchen die

Geschenke und sie sind sehr glücklich, wenn sie volle Körbchen haben.

Ich habe das gebackene Osterlamm bis zuletzt gelassen, weil ich dich nicht dazu bringen wollte, dass du Sehnsucht danach bekommst. Es ist ein leckerer Kuche, ähnlich wie die “Pasca” für uns ist. Das Osterlamm kann zu Hause gemacht werden oder man kann es im Supermarkt kaufen. Ich möchte eines Tages auch versuchen, es selbst zu backen.

Ich bin am Schluss und ich möchte nun ein schönes Gedichtpräsentieren.

Osterhas, Osterhas,
leg uns Eier in das Gras.
Große Eier, kleine Eier,
schöne Schokoladeneier!

Und vergessen wir nicht, zu fragen : Wie haben Sie Ostern gefeiert?

Schülerleben in der Pandemie

Lungu Radu, Lungu Ruxandra,
Klasse 11E, Colegiul National “Traian”, Drobeta Turnu-Severin

Das Leben in der Corona Zeiten ist sehr kompliziert. Das größte Problem für die Schüler war jedoch, sich von Kollegen, Freunden und Lehrern zu trennen. Es ging sehr schnell und niemand von uns dachte damals, dass so viele Monate vergehen würden.

Ich vermisste meine Freunde aus der Schule, die gesellschaftliche Spaltung, die Isolation war sehr traurig, obwohl ich Zeit mit meiner Familie verbringen konnte. Ich und meine Freunde haben uns jeden Abend über Facetime oder Skype angerufen, um den Kontakt nicht zu verlieren, denn es war wichtig, in diesen Zeiten zusammenzuhalten.

Das einzige Problem war am Anfang der Schule, keiner war auf diesen Online-Unterricht vorbereitet. In der Online-Schule wurden wir in Gruppen eingeteilt, damit wir besser zusammen lernen konnten. Persönliches Treffen wurde immer seltener, und Whatsapp-Gruppen wurden immer mehr gespamt. Nach zwei Monaten verschlechterte sich die Situation erneut. Wir setzten Homeschooling fort und hatten sogar Online-Tests. Alle Kinder dachten eigentlich, es wäre wie ein längerer Urlaub, doch dann wurde es uns klar, es war kein Scherz, wir mussten die Situation ernst nehmen, diese Zeit war

wichtig und wir durften sie nicht verschwenden. Trotz der Situation haben wir im Online Unterricht aufgepasst und nicht geschwänzt. Nach April begann die Virtuelle Schule und diese neue Erfahrung überraschte uns alle! Unsere Schule organisierte Online Aktivitäten, aber ich hätte nie gedacht, dass dies für eine lange Zeit so gehen würde. Das Gute daran ist, das wir nicht mehr den Weg zur Schule und dann zurück nach Hause machen mussten.
Ich bin sehr gespannt wie lange es so noch weiter geht, ich hoffe, die Pandemie endet so schnell wie möglich. Ich glaube alle wollen das alte Leben zurück.

Gânduri din pandemie

Mihărtescu Alexia,
Clasa a VII-a A

Nu voi putea uita niciodată ziua de marți, când am aflat că România va intra în stare de urgență timp de două săptămâni. Pot spune că noi, copiii, ne-am bucurat, crezând că vom avea parte doar de încă o vacanță binemeritată. La școală ne-am luat rămas bun și ne-am îmbrățișat, neștiind că o să fie pentru ultima oară intr-o perioadă lungă.

Astfel am început să cunoaștem pandemia: declarații, mască, restricții, panică. Nu puteam ieși din casă, dar mi-am petrecut timpul încercând să profit de vacanță și sperând să mă întorc cât mai repede la școală pentru a-mi revedea colegii și profesorii.Am așteptat cu nerăbdare, am sperat că acel coșmar se va termina, dar cele două săptămâni s-au transformat într-o lună.Probabil vă întrebați ce am făcut? Mi-am ocupat timpul scriind, citind, privind filme, încercând să îmi continui viața în pandemie în condiții relativ normale. După aproximativ o lună,am început să ne mobilizăm.Pot spune că la început nu eram pregătiți. Nu cunoșteam aplicațiile și aveam un program haotic, neavând ocazia să facem toate orele. Odată cu perfecționarea tehnicii, având în vedere platformele și rețelele de socializare, am dobândit curajul de a le folosi constructiv, astfel am putut să vorbesc cu prietenii, colegii, rudele.

Bineînțeles că școala a găsit o soluție mai bună a educației online și în acest mod ne-a fost introdusă faimoasa platformă " Classroom" , fără de care încă am lucra într-un mod dezordonat. Platforma ne-a fost prezentată într-un weekend de către doamna dirigintă, care ne-a anunțat mândră că s-a găsit o platformă pe care clasa și școala noastră o să-și desfășoare activitatea în contextul pandemiei. La început, activitatea noastră era cu totul și cu totul lunatică. Primul pas era conectarea și schimbarea parolei, iar după aceea familiarizarea cu interfața platformei. Au existat numeroase probleme de adaptare , dar cu ajutorul doamnei dirigintă am reușit să le depășim. Încărcarea temelor a fost primul pas de adaptare și acceptare a acestui mod de învațare. Odată cu

această platfomă orarul nostru s-a ordonat și pot spune că până la sfârșitul anului școlar eu și colegii mei eram ași în accesarea platformei și a aplicațiilor.

Acum că v-am povestit puțin despre așa zisa „ parte tehnică” a școlii online și a pandemiei din perspectiva mea, am decis să vă relatez puțin despre timpul meu liber. A trebuit să mă limitez la activitățile care se pot face în interior și pot spune că am reușit să îmi ocup timpul cât mai plăcut și mai util posibil. Nu neg faptul că în fiecare minut mă gândeam la momentele frumoase: la excursii, la colegi, la clasă, la școală, la prieteni,la vremea când ne puteam considera cu adevărat fericiți. Dar să lăsăm nostalgia și amintirile care ne fac să lăcrimăm pentru altă poveste. Am ales să vorbesc în acest paragraf despre cum m-am derscoperit pe mine cu adevărat în această perioadă urâtă a vieții mele. În această perioadă a disperării interioare și a fricii, am încercat ca din “colivia” mea să observ lumea largă prin intermediul picturii și a desenului. Am început totul cu un creion mecanic, o gumă, o foaie, dar și puțină inspirație. Mi-am transpus toate trăirile mele pe o fâșie albă de hartie alb-negru sau în creioane colorate și în acest mod am simțit că trăiesc cu adevărat. Am încercat tehnici noi, m-am perfecționat și am uitat de durerea distanțării. Când nu făceam pe micul Picasso, mă regăseam în muzică. La muzică, pe de altă parte, nu pot spune că am un talent aparte, dar simplul fapt că o puteam simți sau fredona în gând mă făcea nespus de fericită în această perioadă de restricții.

Revenind la programul școlar, la sfârșitul anului școlar, am avut parte de vacanța de vară, care pentru mine a decurs aproximativ normal. Apoi am început clasa a VII-a și spre bucuria mea am început-o cu un orar modular , față în față după o lungă perioadă de pauză, dar bineînteles cu câteva restricții. Din păcate nu a durat foarte mult aceasta bucurie a normalității deoarece a trebuit să trecem din nou la orele online. Am păstrat orarul sub formă de module, care în opinia mea este cea mai bună optiune a orelor online.

În concluzie, pot spune că pandemia a avut și părți bune și părți mai putin bune, dar îi sunt recunoscătoare pentru realizările mele și pentru că m-a ajuta să descopăr o parte din mine care nu știam că există. Ce impact a avut pandemia asupra voastră?

Totul s-a sfârșit…

Mihuțoniu Iasmina Florina

M-am trezit din cauza unei bătăi puternice în ușa apartamentului. M-am uitat la ceas. Era ora 12, ziua. Imediat am simțit cum nu mai pot respira și toate plantele din camera mea dispăruseră. S-a mai auzit a dată o bătaie în ușă. Cu ultimele puteri, am mers și am deschis ușa.

Un bărbat înalt, care avea o mască de oxigen, s-a apropiat repede de mine și mi-a pus pe

fata o mască conectată la un tub de oxigen. Mă simțeam amețită și neputincioasă. După puțin timp, am început să îmi revin și m-am ridicat în picioare. L-am întrebat, îngrijorată fiind, ce se petrece. Cuvintele lui răsună și acum în mintea mea: “Toate plantele de pe planetă au dispărut. Nu există o explicație rațională pentru care s-a întâmplat asta...”. Atunci mi-am dat seama că iadul se dezlănțuie pe ăamânt. Fără plante, nu se mai putea face fotosinteză, ca din fotosinteză să rezulte oxigenul, vital atât pentru noi, cât și pentru animalele de pe planetă.

Timpul a trecut repede din acea zi. Au trecut deja două săptămâni. Pe zi ce trece, situația devine din ce în ce mai alarmantă. Toate animalele de pe planetă au dispărut din cauza foametei, iar oamenii mor din ce în ce mai mulți, pe zi ce trece, din cauza lipsei de oxigen. Deși a fost o perioadă foarte grea pentru noi, în tot acest timp m-am interesat in legatură cu plantele și am rămas plăcut surprinsă să aflu că plantele aveau un rol atât de important.

Frunzele folosesc energia solară pentru a hrăni plantele și sunt sursă de hrană pentru animale. Ele produc oxigenul necesar respirației noastre. Frunzele sunt fabricile alimentare ale plantelor. Ele au forme și mărimi variate, Modelul ramificat al nervurilor pe frunze este o parte din rețeaua de tuburi care transportă hrană în toate părțile plantei. Principala funcție a frunzelor este producerea hranei plantei. Acest proces, numit fotosinteză, are loc în organite mici, numite cloroplaste. Ele conțin clorofilă, o substanță verde specifică plantelor. Clorofila absoarbe energia luminoasă, care este folosită la transportarea apei și a dioxidului de carbon din aer în molecule nutritive, ca amidon și zahăr. Produsul intermediar este oxigenul, din care o parte este folosit de plantă pentru respirație.

Plantele sunt organisme vii care exploatează energia Soarelui pentru a se hrăni. Fără plante care să hrănească și să vindece, viața animalelor și a oamenilor ar fi foarte grea, ceea ce deja a devenit. Acestea fixează pământul, acționează ca îngrășământ, vindecă boli și, cel mai important, produc oxigen și purifică aerul. Oamenii de știință ajunseseră la concluzia că anumite plante de interior absorb emanațiile toxice din aer și le trimit către rădăcini, unde microorganismele speciale le transformă în hrană. Astfel, dacă suntem într-o cameră cu multe plante, vom avea o stare de spirit mai bună și vom avea mai multă energie.

Am mai descoperit un lucru impresionant: Darwin a descoperit că plantele carnivore intră în acțiune numai atunci când sunt vizitate de forme de viață a căror greutate este a 30-a parte dintr-un miligram. Interesant, nu?

Citind aceste informații, mi-am dat seama că noi, oamenii, am greșit foarte mult. În toți acești ani, am poluat atât aerul, cât și pământul. Plantele erau niște organism extraordinare, iar noi nu am știut să apreciem frumusețea lor.

Dar acum este prea târziu. Pe zi ce trece, rămânem din ce în ce mai puțini oameni și, până

la urmă, vom dispărea toți. După câteva sute de ani, pământul va fi doar o bilă mare de nisip, rocisi gaze toxice. De ce? Pentru că oamenii au fost prea plini de sine, prea orgolioși, prea indiferenți când a venit vorba de Terra, casa lor. Acum, însă, e prea târziu, deoarece totul s-a terminat...